XXVI. évfolyam, 9. szám **Ára: 1,80 Ft** 1970. február 26.

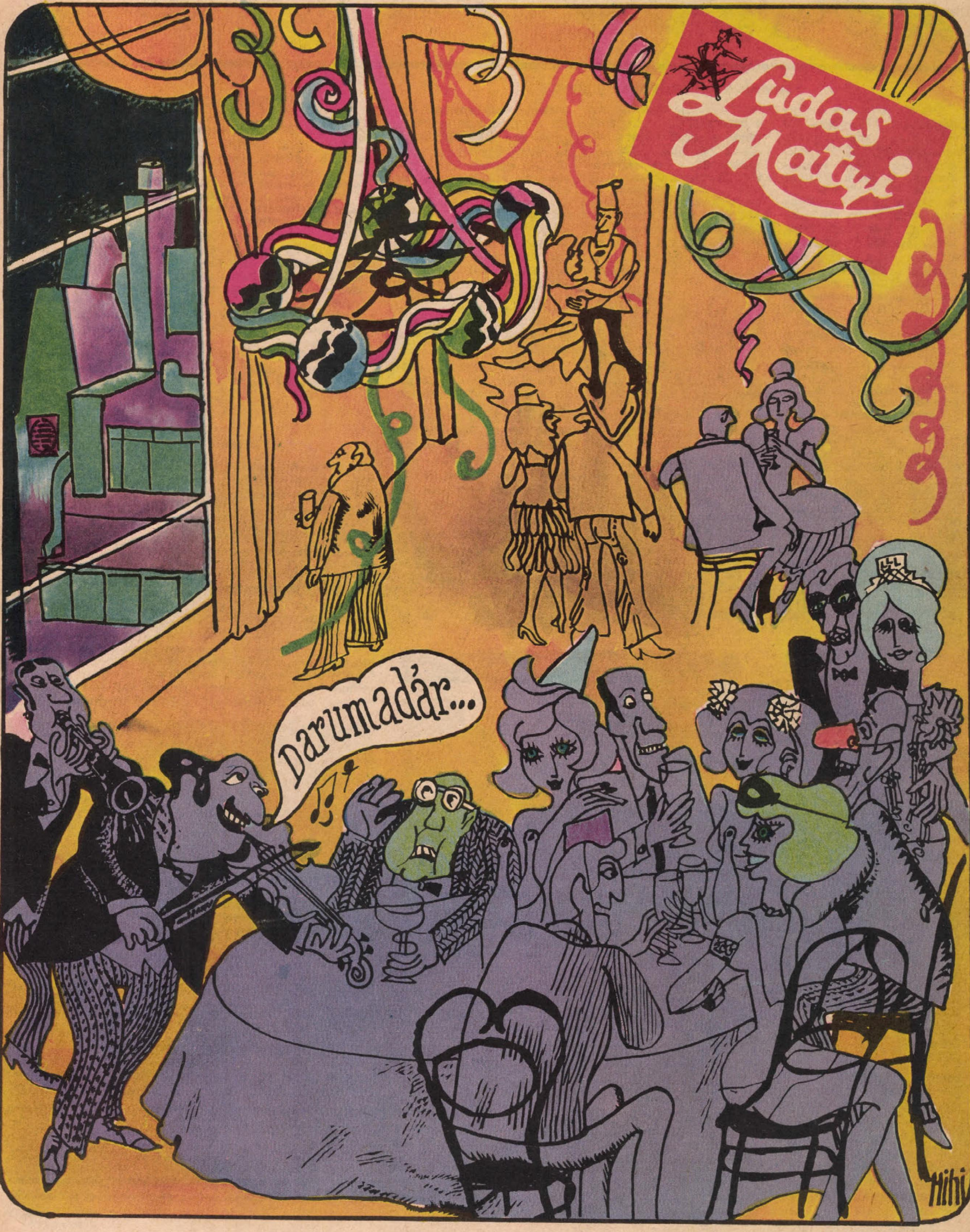
Ludas Matyi
darumadár...
Hihi

Hegedűs István rajza

VÁLLALATI MURI — **Hagyja ezt! Épp elegem van a vándormadarakból...**

KEDVES LUDAS!

VENDÉGLÁTÓIPARI FŐHATÓSÁGOK

Sok szó esett már a vendéglátóipar felesleges és érthetetlen merevségéről, amellyel például a nyakkendő viseléséhez ragaszkodnak. E sorok írójával fordult elő, hogy egy este az Astoria bárba szándékozott bemenni. Ez alkalomból egy kék ingpulóvert viselt (ára 650 Ft, Made in France), de a portás sajnálattal közölte, hogy nyakkendő nélkül nem engedheti be. Szerencsére segítségül jött a ruhatáros, aki némi borravalóért kölcsönzött egy nyakkendőt: a pompás tavaszi-zöld színű nyakkendő a kék ingpulóveren úgy festett, hogy többen könnyesre kacagták magukat. Az ajtón túl persze azonnal lekerült a rémséges textilrongy a nyakamról, de ez ellen már senki sem emelt óvást, annál is inkább, mert a parkett közepén egy férfiú felgyűrt ujjú alpesi ingben ropta a táncot. Az igaz, hogy amerikai volt az illető...

Hasonlóképpen csodálatos az a szabály is, hogy egy éjszakai bárba nem lehet aktatáskát bevinni. A „Víg Matróz” nevű, nem túlzottan illusztris éjszakai lokál vezetője tagadta meg a bebocsátást — véletlenül ismét e sorok írójától —, aki a táskához azért ragaszkodott, mert jegyzete volt benne, amit szeretett volna áttanulmányozni. A vezető a szabályra hivatkozott, és az sem győzte meg, hogy egyes hölgyvendégek az aktatáskánál nagyobb retikülöket visznek be a helyiségbe. Könyörtelenül elállta az utamat, és csak egy majdnem eszméletlenül részeg férfiú előtt állt félre, akit zokszó nélkül beengedett. Igaz, nem volt nála aktatáska...

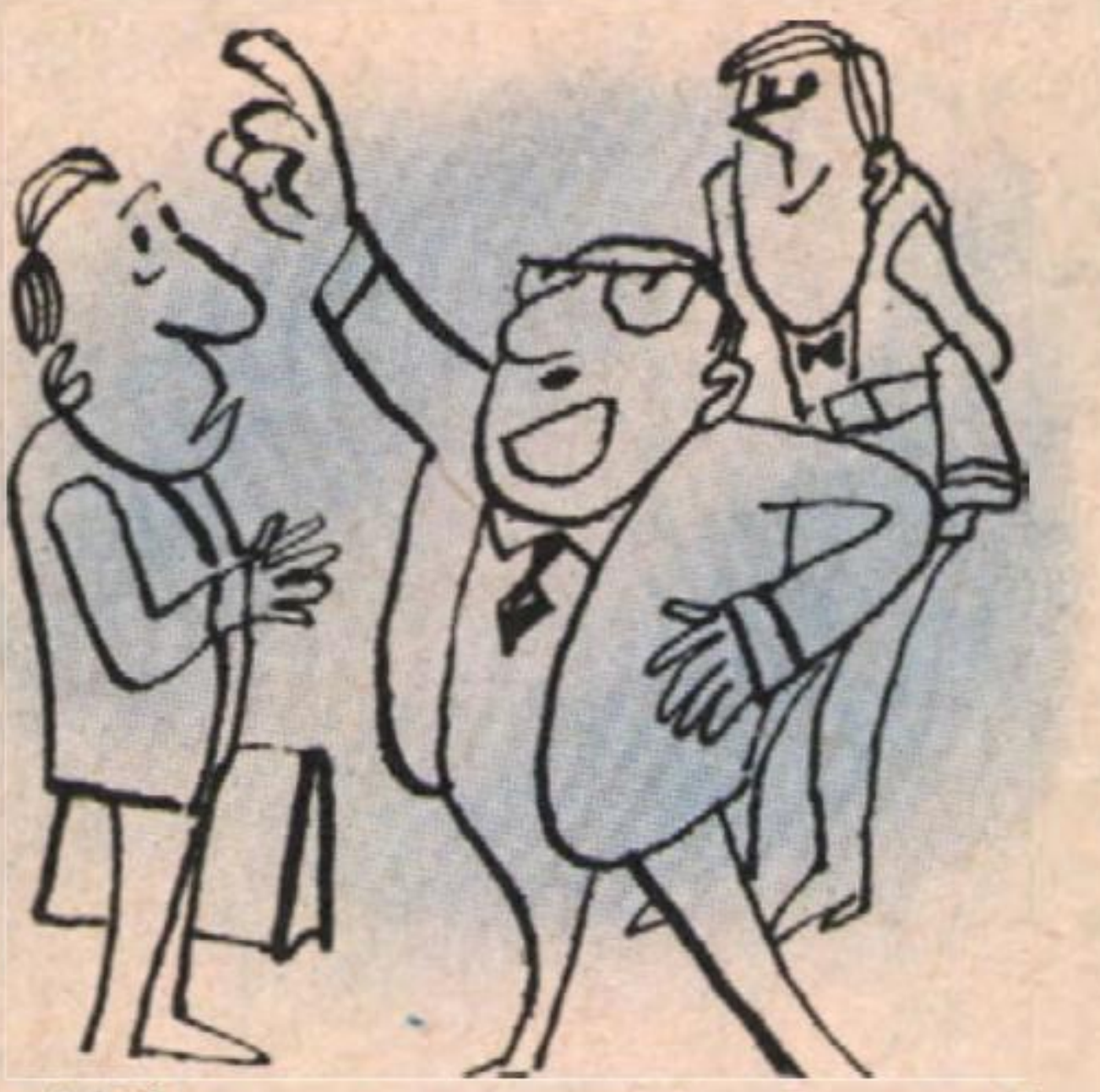

Ide tartozik Bükkösy Ákosné olvasónk panasza is, aki a nemrég megnyílt „Te + Én” nevezetű presszóba akart negyedmagával bemenni. Találtak egy asztalt, mely mellett egy kis kanapé, vele szemben pedig két ülőke állt. Leültek, majd egy fél óra múltán jött egy pincér, aki közölte, hogy ez kétszemélyes asztal, tehát távozniuk kell. A vendégek csodálkozva kérdezték, hogy ez esetben miért van mellette négy ülőhely. A válasz sajátságos volt: mert a két ülőkét nem tudták hely hiányában hová tenni... A szigorú pincérről lepattogzottak az érvek, és nem látta be, hogy a presszónak is hasznos, ha növekszik a forgalom.

Így válik nálunk a vendéglátóipar is hatósággá. E merev rendelkezéseket ugyanis nem törvények, vagy a felettes hatóságok szabályozzák. Kitalálói a vállalatok, sok esetben az üzletek vezetői, akik, úgy látszik, megirigyelték a törvényhozók szerepét és önmaguk lépnek fel törvényalkotóként és bíróként. Nem csodálnám, ha nemsokára büntetéseket is kiszabnának a vendéglátóipari szabályok megsértőire...

(ő. f.)

FURCSA KALKULÁCIÓ

Karácsonykor vásároltam az OFOTÉRT-nál egy Minilux örökvakut, 968,— forintért. A szerkezet két részből áll; egyik a hálózati, másik az akkumulátoros rész. Sajnos, pár napi használat után az akkumulátor kimerült, feltölteni nem lehet, új akkut kell beletenni. Még csak annyit, hogy a hálózati rész ára 550,— forint, az akkumulátorosé pedig 418,—. Az OFOTÉRT javító boltjában közölték, hogy az akkumulátor javítási ára 600,— forint, annak ellenére, hogy a komplett szerkezet ára: 418,— forint. Ezt viszont csak nagyon ritkán lehet kapni. Amíg az üzletben tartózkodtam, többen jártak ott hasonló panasszal, de nem hagyták ott gépüket megjavítani — én sem hagytam ott —, mert túlzás, hogy egy javítás többe kerüljön, mint a szerkezet új ára.

1001
1071
401

Dr. Bánhegyi Tihamér
VI., Bajcsy-Zsilinszky út 61.

FOTÓZZON A LUDASNAK !

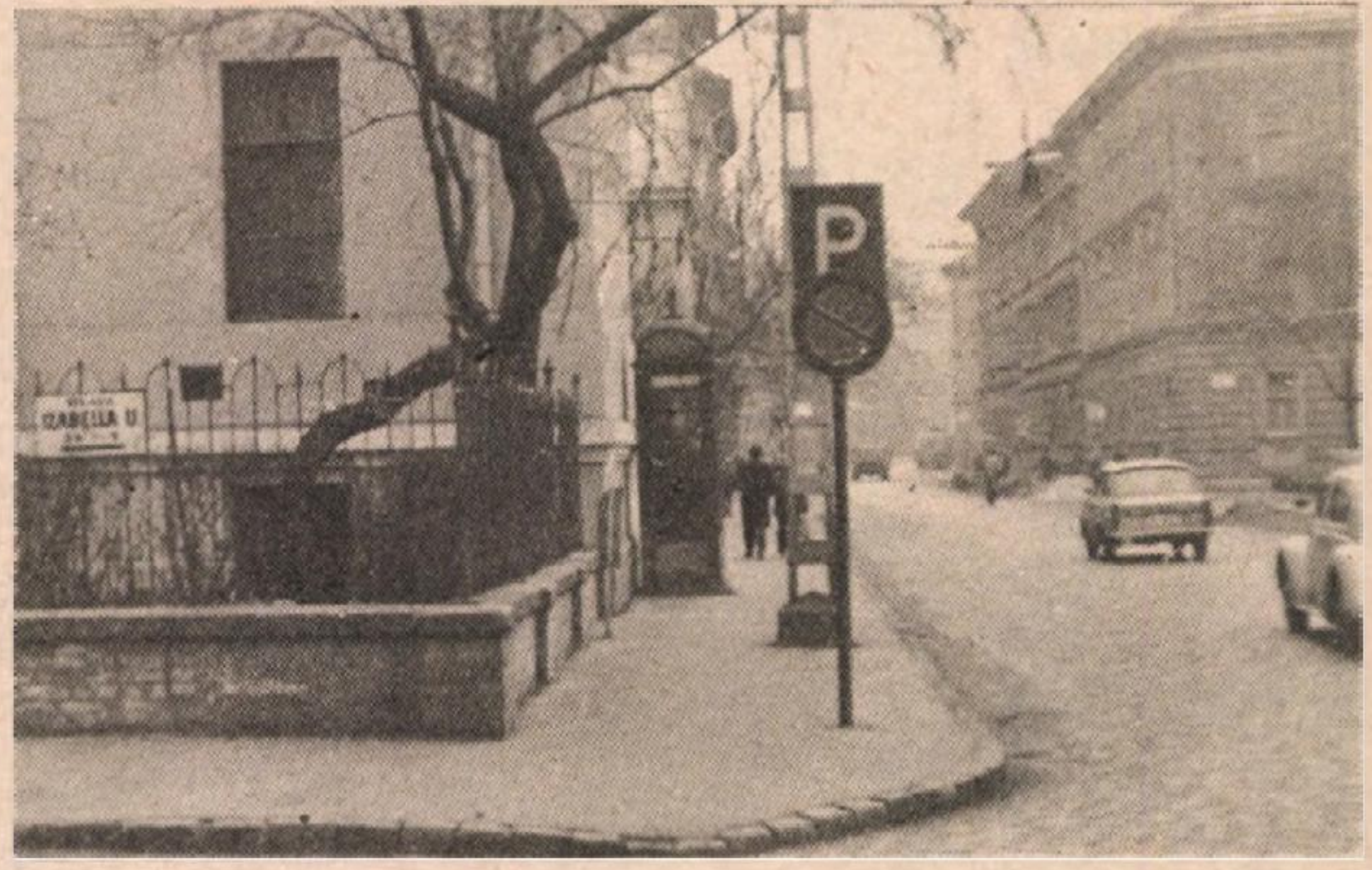

A felvételt László János budapesti olvasónk készítette január 31-én a budapesti Rózsák terén. A „Parkírozni szabad” és a „Megállni tilos!” táblák ügyes kombinációjából megszületett a budapesti parkírozási gond megoldása. Nem lesz többé zsúfolt parkírozóhely!

SŰRGŐS

Még tavaly szeptemberben megrendeltem a Gyógyászati Segédeszközök Gyáránál egy ortopéd cipőt. Karácsonyra ígérték, de azóta sem készült el. Mondanom sem kell, milyen nagy szükségem lenne a cipőre, a régi már annyira tönkrement, hogy szinte szobafogságra vagyok ítélve. Most már csak abban bízom, hogy talán idén karácsonyra elkészül a számomra annyira nélkülözhetetlen cipő. ,

Komlós Gábor .
XX., Baross utca 20.

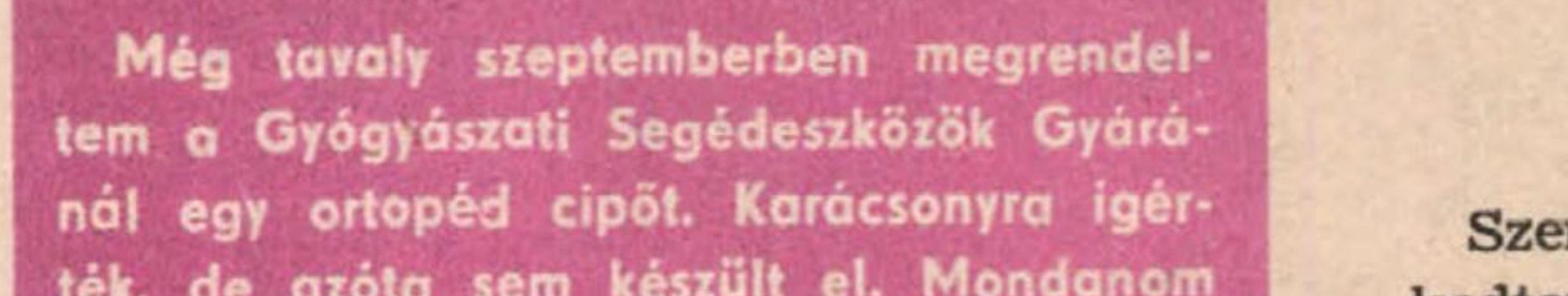

TÉVEDNI EMBERI DOLOG?

Hosszú időn át bosszankodás nélkül viseltük el, hogy a bárándi Petőfi utcában mély árkok és hatalmas torlaszok nehezítik a közlekedést. Úgy tudtuk, hogy hamarosan hozzánk is eljut a vízvezeték. Megerősített ebben a hitünkben az is, hogy nemsokára a vízvezetékcsövek is a helyszínre érkeztek. Aztán egy szép napon az árkokat betemették, a csöveket kocsikra rakták és elvitték. A községi tanácsnál, érdeklődésünkre azt felelték: ez évre a Petőfi utca vízhálózata még nincs betervezve. A munkálatok tévedésből indultak meg.

A község lakói viszont nem tévedésből fizetik a községfejlesztési adót: azt tévedésből sem szabad ilyen felületesen kezelni.

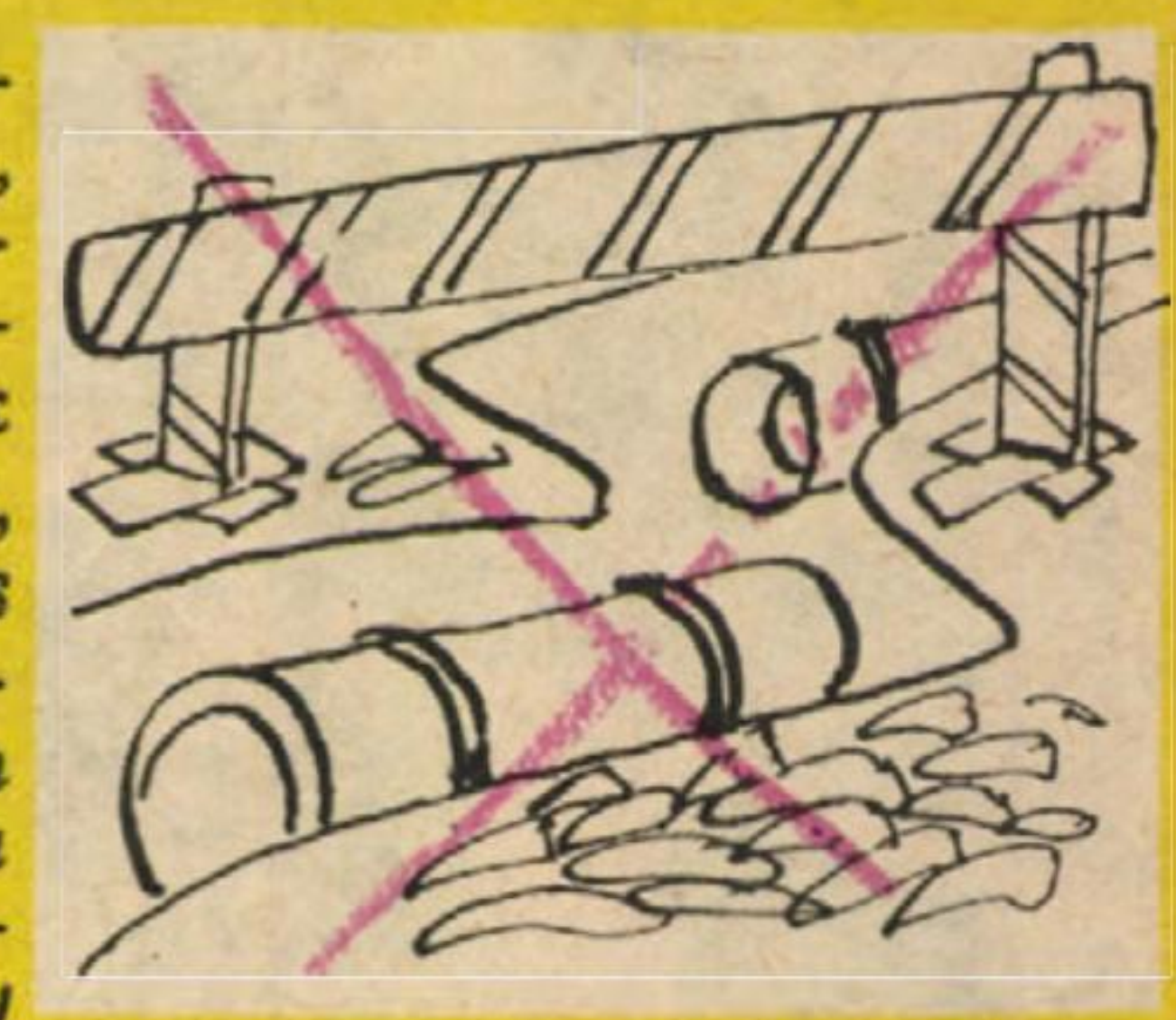

F. Gy.
Báránd, Petőfi utca

ROSSZ AZ IDŐJÁRÁS

A hódmezővásárhelyi tanács építési osztálya szerint 1965 óta rossz az időjárás. Ezt onnan lehet tudni, hogy az osztály 1965 február 10-i keltezéssel, levélben értesítette Holik Jánost, aki harminckét család nevében kérte a házuk előtti járda kijavítását, hogy az indokolt javítási munkálatokat „az időjárástól függően” elvégzik.

A munkálatok a mai napig sem kezdődtek el — bizonyára azért, mert nem kedvezett az időjárás. Hogy miért nem? Az osztály nyilván az ismert nótával felel: „Télen nagyon hideg van, nyáron nagyon meleg van, ősszel esik az eső, soha sincsen jó idő...” Maradna még a tavasz, de ebben a szép évszakban kinek van kedve járdajavítással bíbelődni...

CÉDULÁK

A XII., Böszörményi úti Szabó Ervin Könyvtárt 1969 januárjában bezárták. A bejárati ajtóra a következő cédulát tették ki: „A kályha meghibásodása miatt zárva.” 1969 májusában a könyvtár kinyitott és üzemelt 1969 novemberéig, amikoris a becsukott ajtón újfent megjelent egy kis cédula: „A fűtőtest beszerelése miatt zárva.” Időnként belestünk a könyvtárhelyiségbe, ahol a szerelést minden bizonnyal láthatatlan emberek végzik, mert még egy lelket sem láttunk dolgozni.

De a munkálatok minden bizonnyal folynak. Ezt tanúsítja a bezárt könyvtár és a cédula az ajtón.

A könyvtár olvasói

VÁLASZOLNAK AZ ILLETÉKESEK

Szendrő László és hét társa panaszát jogosnak találtam. Intézkedtem, hogy a dolgozókat a vállalat egy másik munkásszállására költöztessék át, ahol megfelelő körülményeket tudunk számukra biztosítani.

Hosszú József
igazgató,
Pécsi Közúti Építő Vállalat

Február 5-i számukban megjelent Major Jánosné panasza. Intézkedtünk, hogy az üres Noa-Noa üveget áruházunkban kicseréljék.

Centrum Áruházak
Divatcsarnok

Január 29-i számukban megjelent fotóval kapcsolatban közlöm, hogy a Bojtár utcai táblát leszereltük, és átfestése ügyében intézkedtünk.

III. ker. Tanács V. B.
Építési és Közlekedési Osztály

LETELT A MUNKAIDŐ

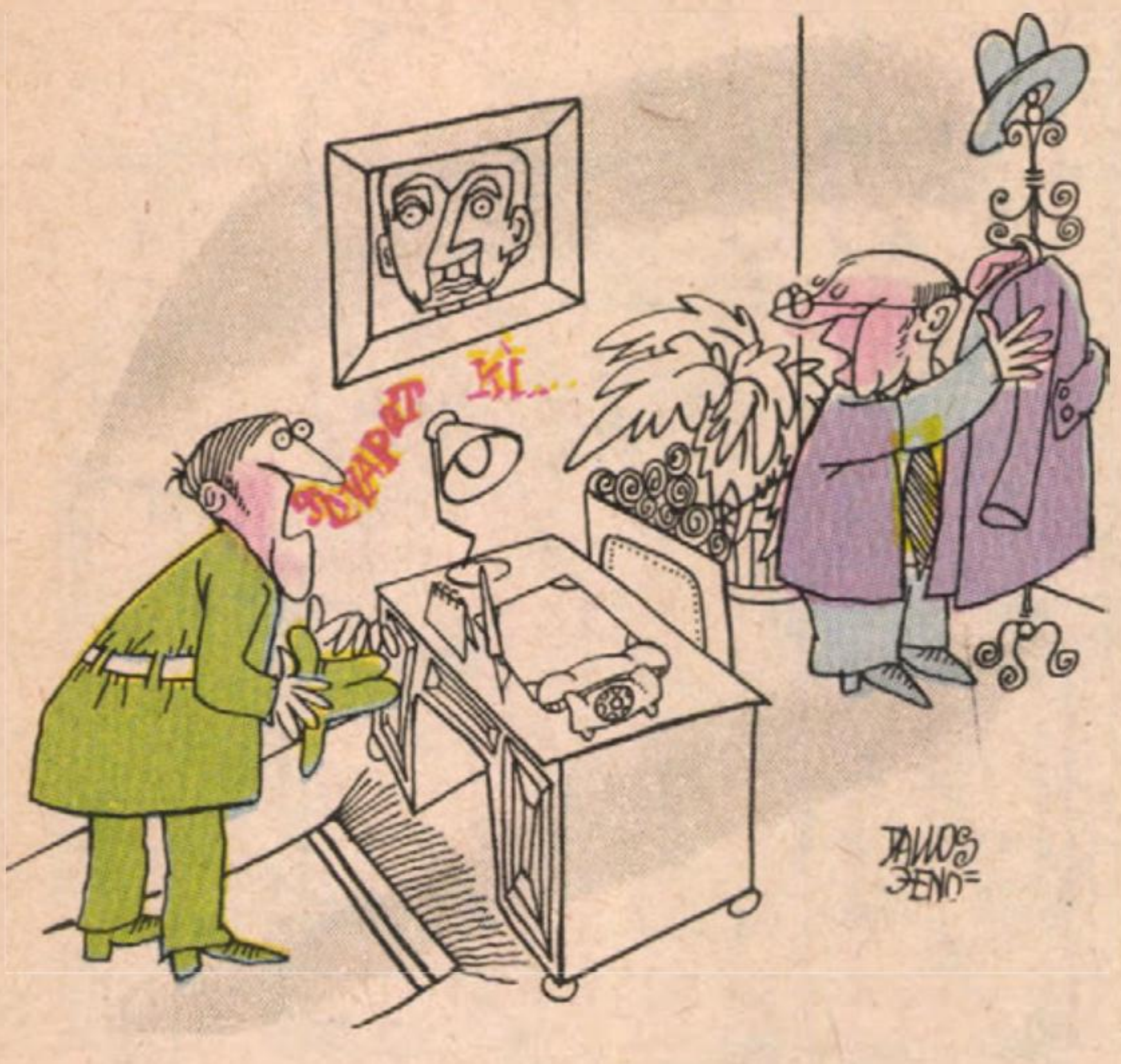

– Itt folytassa holnap, kedves ügyfelem...

A RAVASZ JOHN BULL

Balázs-Piri Balázs rajza

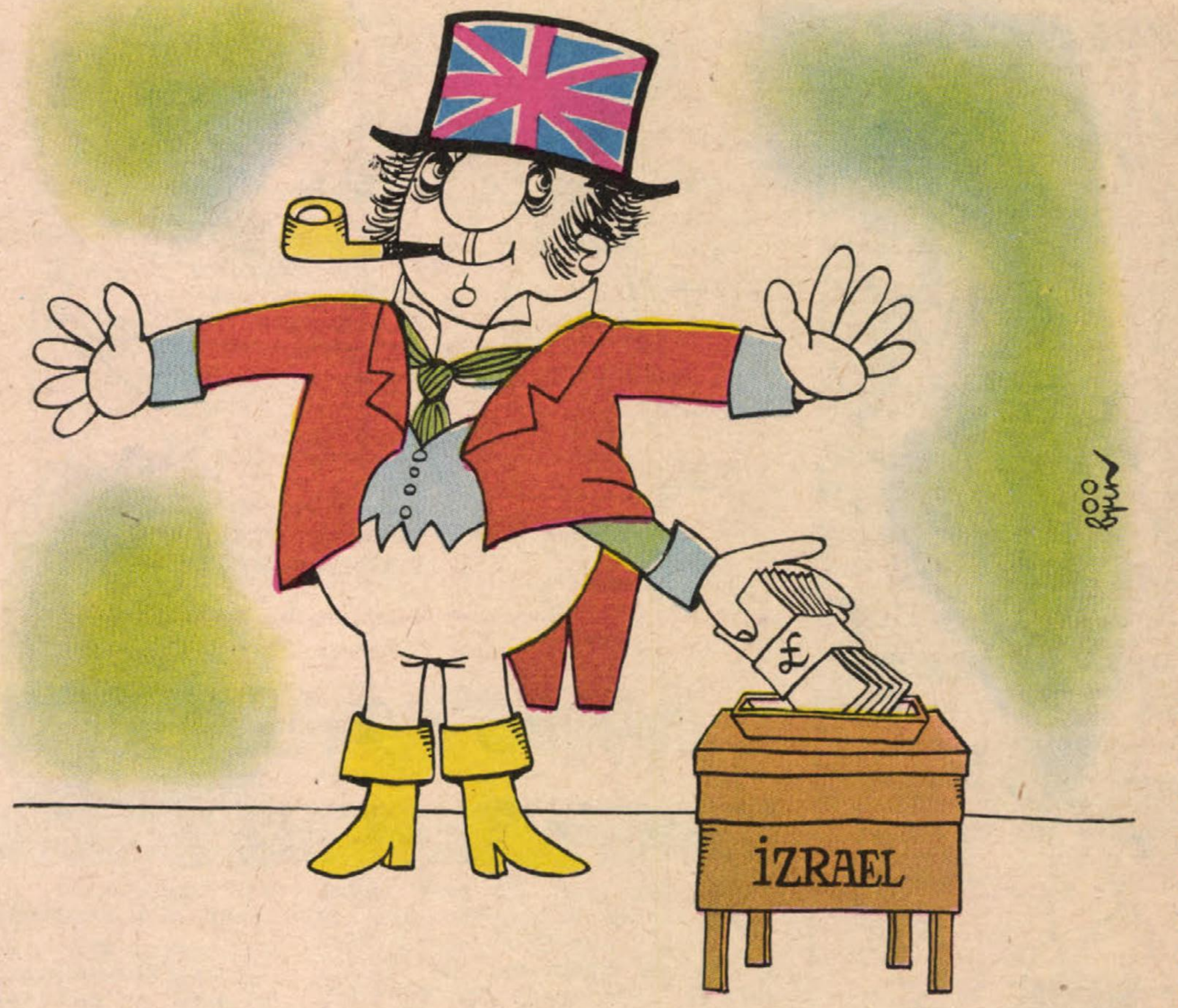

SZÍNHÁZBAN

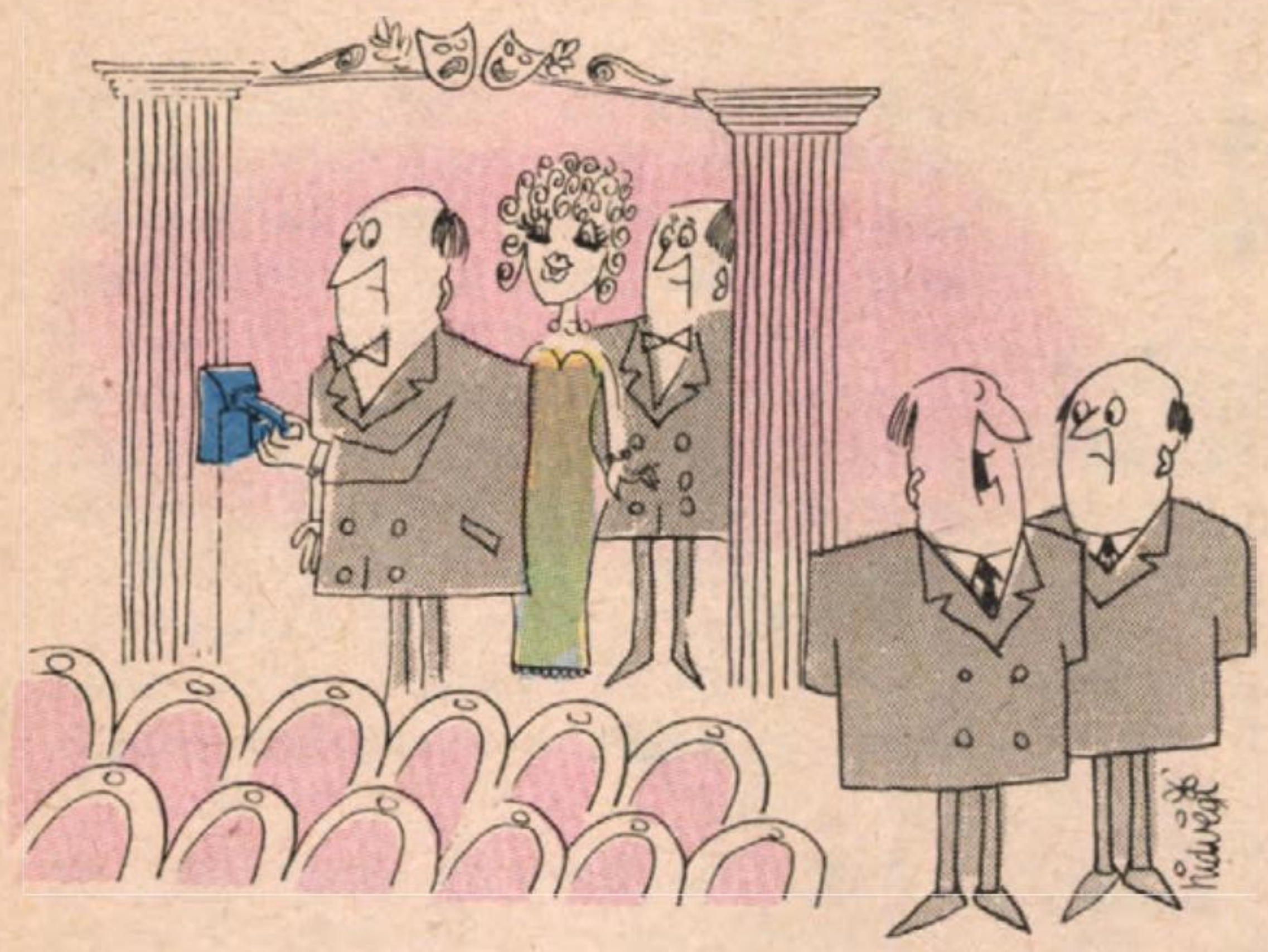

– Így nincs szükség jegyszedőre...

A NAGY ÖTLET

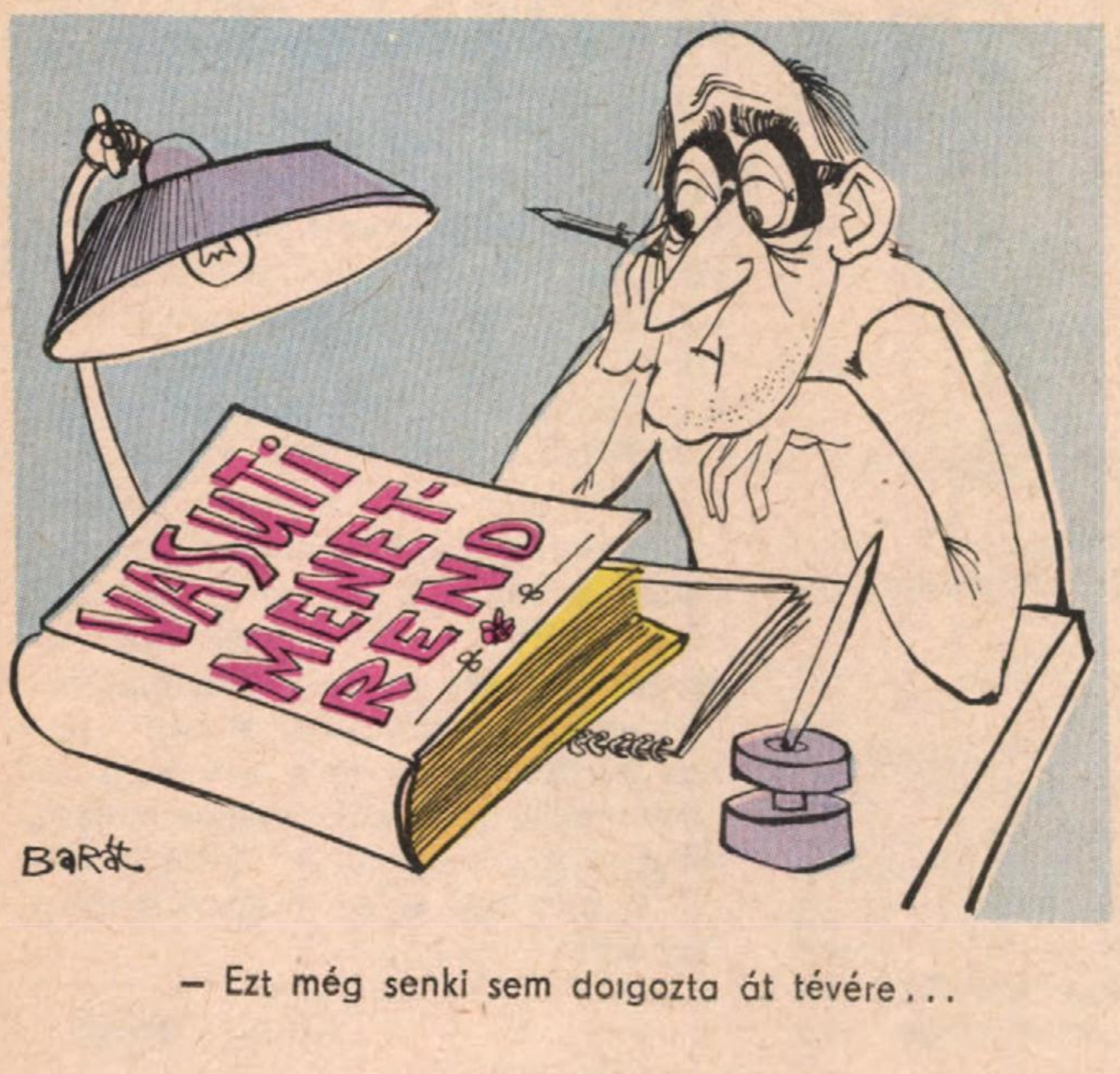

– Ezt még senki sem dolgozta át tévére...

A PAPUCSFÉRJ

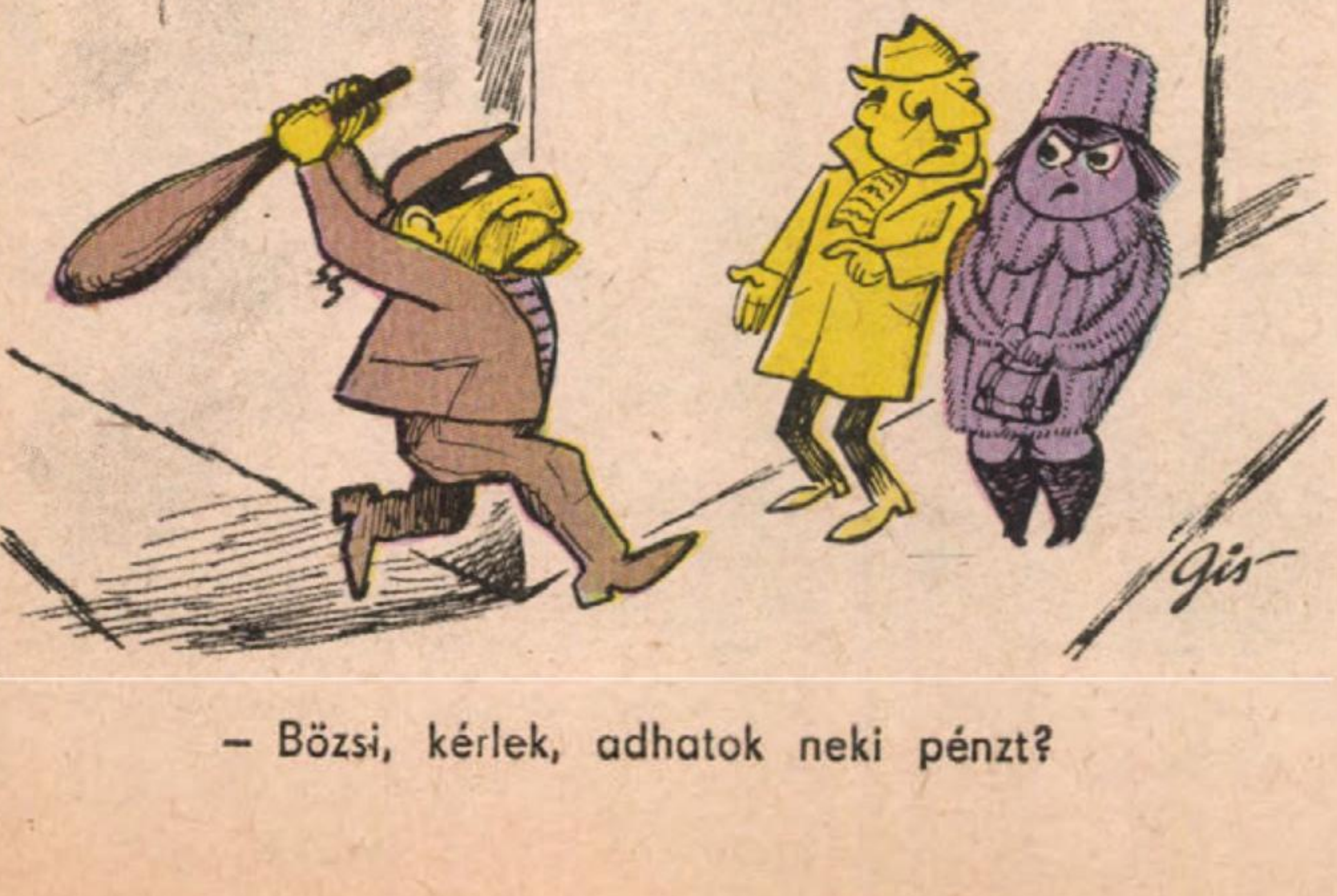

– Bözsi, kérlek, adhatok neki pénzt?

Téli sportok

Valahányszor ránk köszönt a tél, fölélegzem: végre csökkenthetem a napi nyugtató-adagomat. Ez az az idő ugyanis, amikor szögre kerül a focicsuka; a derék aranylábúak, akik évközben rendszerint az ellenfél malmára tolják a szekeret, átmenetileg felfüggesztik e tevékenységüket a cipő mellé. Egy-két aranylábú mindjárt a saját felfügesztéséről is gondoskodik, mert lakni azért kell valahol, ugye, s nem azért aranylábú valaki, hogy két szoba összkomforttal beérje.

Igaz, hogy nálunk mennél kevesebb a foci, annál több róla a szöveg. Az egész elmúlt bajnokságban nem esett annyi szó bundáról meg szűcsről, mint most a holtidényben. No de az is igaz, hogy tél van, és a feleségem is ugyanezeket a szavakat hajtogatja éjjelnappal, pedig körülbelül annyit ért a futballhoz, mint... különben ezzel a hasonlattal még várok, még nem tudom, hogy mi fog történni az MLSZ-ben.

No, de hagyjuk a labdarúgást, amihez csak elvben értünk, s forduljunk búfeledtetőül a téli sportok felé. Itt aztán nem kell izgulnunk, itt nincs formaingadozás, a derék magyar fiúk és lányok minden évben teljesen megbízhatóan „hozzák" az előző évi formát. Andaxin sem kell, az ember kényelmesen hátradől a fotelban, és derűsen megtekinti az aranylá... pardon, bronzlábú Almássy Zsuzsit, amint hajszálpontosan „hozza" a tavalyi kűrjét, talán csak azt a részt, ahol a lábával az égre kalimpál, adta elő tavaly egy-két méterrel arrébb, de hát ezt nem lehet olyan pontosan kiszámítani, tudjuk a kötelezőből. Tény, ami tény: amíg mi csak a focira figyeltünk,

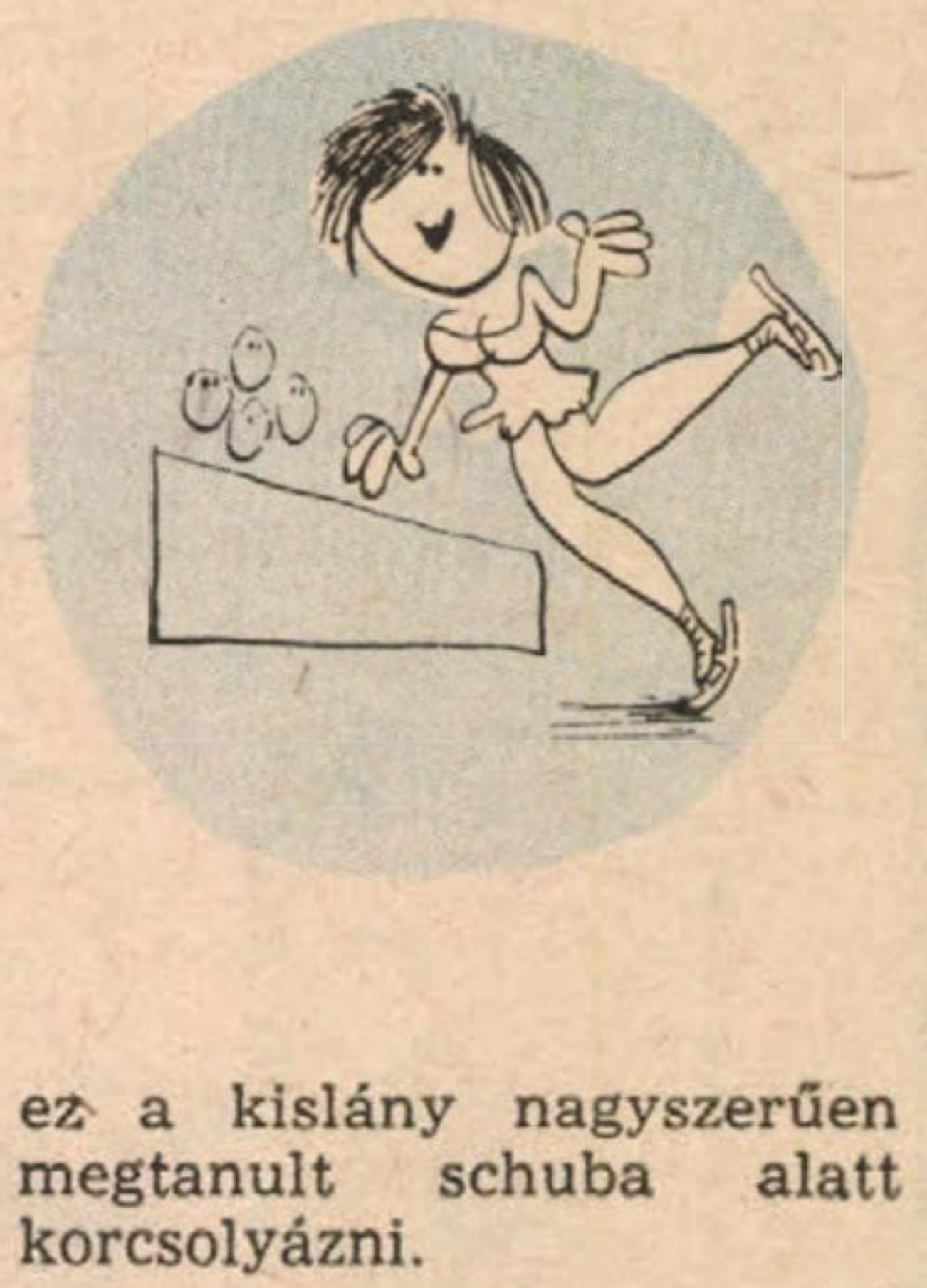

ez a kislány nagyszerűen megtanult schuba alatt korcsolyázni.

Meg aztán büszkeségtől kigúvadó szemmel bámuljuk ifjú jégtáncosainkat, akik fölülmúlhatatlan bravúrokra képesek. Például azt a bájos kislányt, aki hosszasan nézegette partnere oldalán a pálya körüli palánkot, hogy abszolút pontossággal kiszámítsa, hol fog belekorcsolyázni. Öreg, kiérdemesült jégrókák faggatták a kűr után, hogyan csinálta, ezt még senkitől sem látták, volt ebben valami, amitől egyszerűen hasra kell esni, ez a palánkba-rohanás azt fejezte ki, hogy az igazi szépségnek, erőnek, lendületnek semmi sem szabhat gátat, a palánkra különben is az volt kiírva négy nyelven, hogy isten hozott.

A művészi jégbemutatók sora persze hiányos volna a jégkorong-meccsek nélkül, amelyek többnyire drámai légkörben zajlanak le, elmés, körszínház-szerű rendezésben: alul, a nagy arénában vannak a tragikus hősök, természetesen maszkban, ahogy az a görög tragédiákhoz illik, fönt pedig a kórus, amelynek cselekménye néha érdekesebb, mint ami a pályán folyik, de hát ez érthető: a hokizók nyilván úgy gondolják, hogy a jégen több napig is elállhatnak.

Síelőink szintén művészi bemutatóra készülnek: festői környezetben, a nagy Normafa-lejtőn fogják bemutatni a „Sok műhó semmiért" című kacagtató vígjátékot.

De azért mégiscsak jó, hogy indul az NB I...

Tímár György

MAI TÉMÁK

Kálmánchey Zoltán rajza

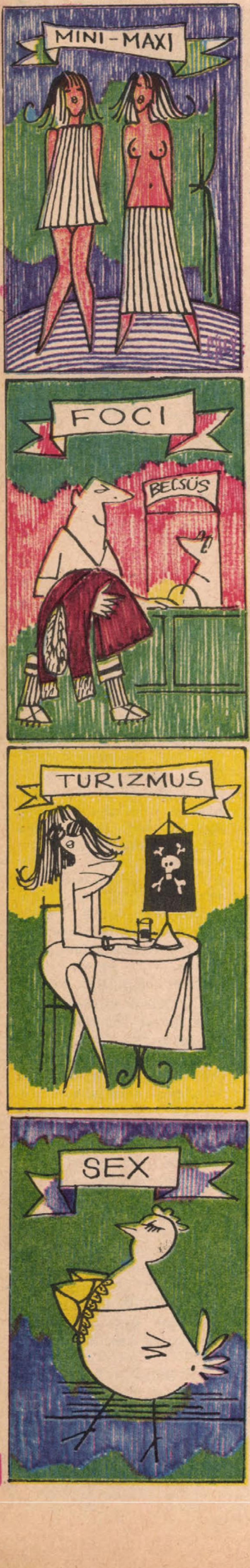

KORCSOLYA-SZEZON

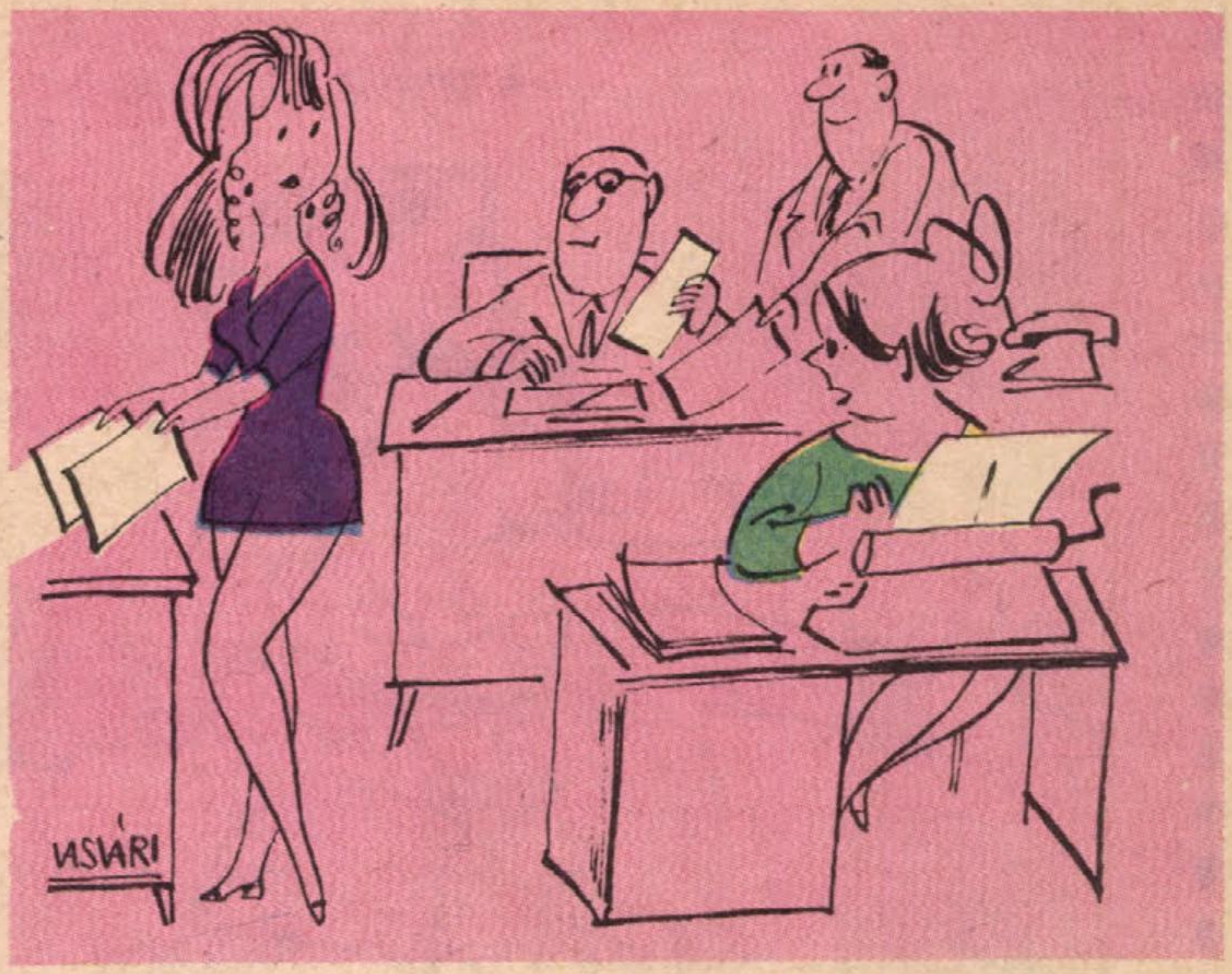

– Ez a kűr-ruhád?

PANASZ

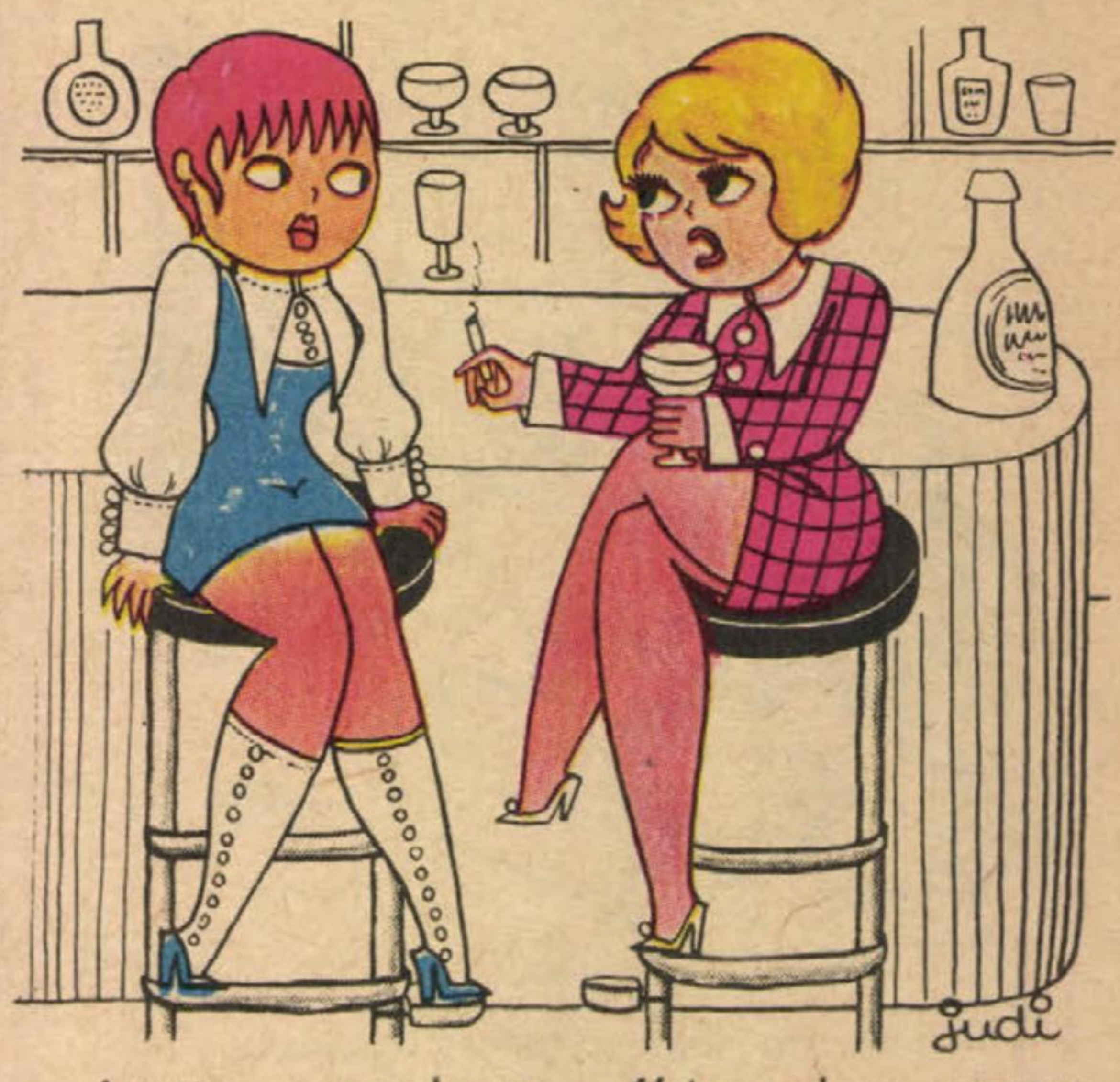

– Amióta nem csal meg a férjem, olyan unalmas a házasságunk...

MINTAGYEREK

LACIKA MONOLÓGJA

Amióta csak ismerem anyut, mindig veszekedős volt. Én ezért tőle félek inkább, mint aputól, aki éppen úgy fél anyutól, mint én, de nem mutatja, mert felnőtt. Nálunk alig van csendes nap, mert ezt anyu nem hagyja, ilyen a természete és hamar kijön a sodrából. Különösen akkor ilyen, ha Vili bácsi és Margit néni meglátogatnak bennünket, és Margit nénin új ruha vagy valami olyan van, ami anyunak nincs. Vili bácsiék gyakran jönnek hozzánk, anyu tehát sokszor kijön a sodrából, de ezt csak akkor mutatja, amikor már a vendégek elmentek.

Két nappal ezelőtt, amint Vili bácsiék kitették a lábukat, anyu azt mondta apunak, kíváncsi arra, hogy neki mikor lesz egy olyan tizennyolcezerötszáz forintos svájci órája, mint amilyent Vili bácsi vett Margit néninek a születésnapjára? Apu erre azt felelte, hogy ha rajta múlik, akkor sohasem lesz olyan drága órája anyunak, elégedjék meg azzal a Doxával, ami most van neki. Apu azt is mondta, hogy anyu ne hagyja magát folyton ugratni Margit nénitől, mert az egy igazi sógornő, aki, ha van valami új cucca, akkor mindjárt hozzánk szalad hencegni és mutogatni. Különben is — magyarázta apu — ő nem foglalkozik kétes üzleteléssel, mint Vili bácsi, mert nyugodtan akar aludni, és nagyon elégedett a tisztességes munkával szerzett pénzzel és megvetnék a vállalatnál, ha olyan spekuláns lenne, mint amilyen a Vili bácsi.

Anyunak már villogtak a szemei a méregtől és erélyesen rászólt apura, hogy ne rágalmazza az ő egyetlen testvérét, Vili bácsit csupán azért, mert az egy ügyes ember és apuból csak az irigység beszél, amiért Vili bácsi tejbe-vajba tudja füröszteni Margit nénit. Jobb lenne — mondta anyu —, hogyha apu nem akarna mindig úgynevezett mintagyerek lenni a vállalatnál, mert ezért nem telik nekünk semmi luxusra.

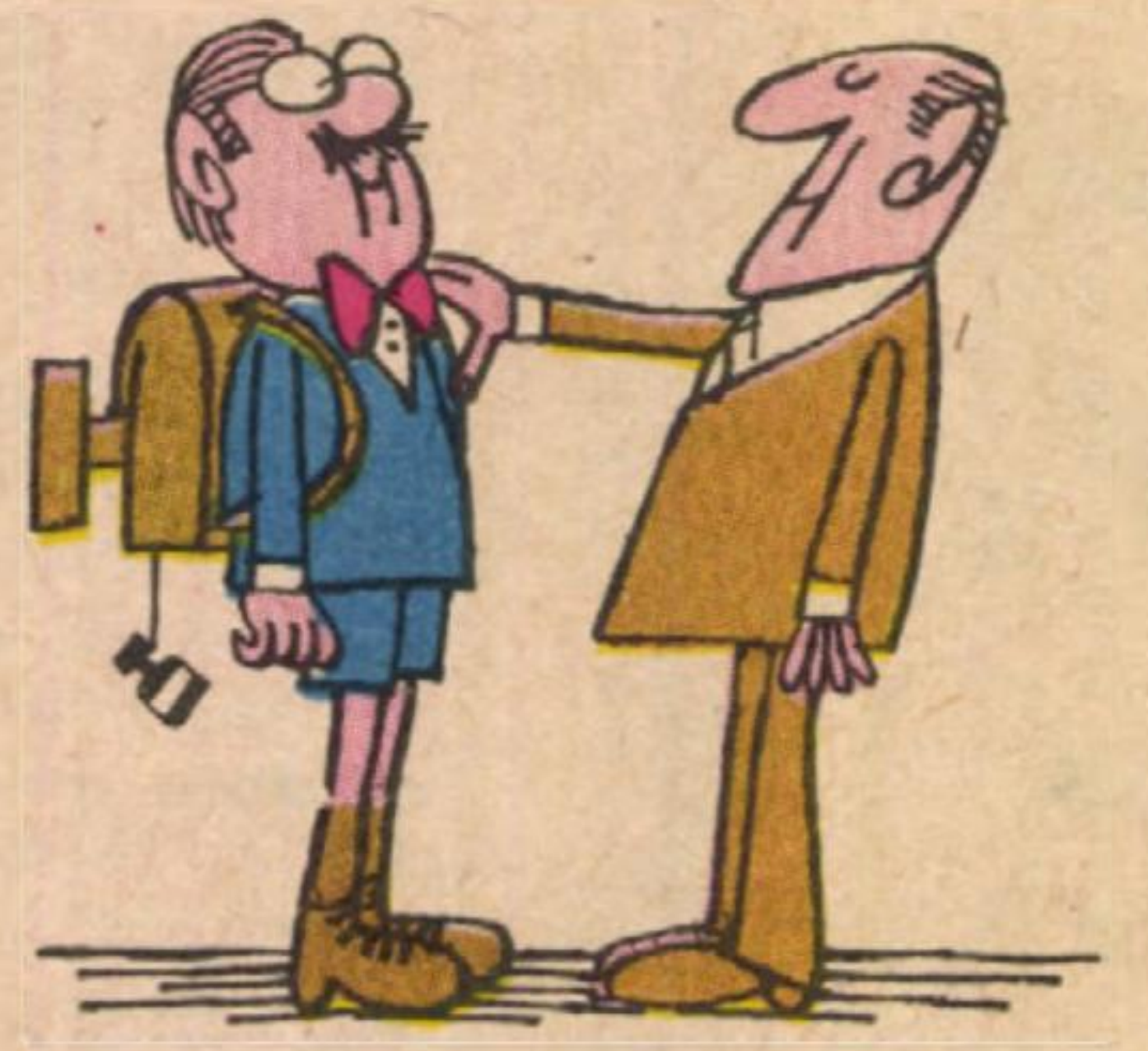

Ekkor én közbeszóltam, és azt mondtam, miért akarja anyu azt, hogy apu ne legyen mintagyerek a vállalatnál, amikor nekem pedig mindig azt magyarázza, hogy mintagyerek legyek az iskolában? Azt is megkérdeztem anyutól, hogy miért sül ki a szeme a szégyentől — amint nekem azt el szokja mondani —, amikor a szülői értekezleten azt hallja rólam az osztályfőnök bácsitól, hogy én nem vagyok egy mintagyerek, hanem egy rossz kölyök vagyok, aputól pedig azt kívánja, hogy ne legyen mintagyerek? És azt is mondtam még anyunak, hogy ez az a bizonyos kettős nevelés, amitől óvni kell a gyereket. Erről a televízióban láttam egy filmet, ahogyan a szülők és nevelők egymásközt beszélnek, de az mindig más, mint ahogy a szülők a gyerekkel beszélnek.

Anyu rámförmedt, hogy én ne avatkozzam a szülők dolgába. Apu azonban azt kérdezte tőlem, hogy tulajdonképpen én miért nem akarok mintagyerek lenni az iskolában, amikor otthon majdnem mindig jó gyerek vagyok, és őszintén megmondja, hogy neki igazán nincs ellenem kifogása.

Erre én is őszintén megmondtam apunak, hogy azért nem akarok az iskolában se jó gyerek, se mintagyerek lenni, mert akkor a srácok kiröhögnek, és azt mondják, hogy stréber vagyok, ami nagy szégyen a suliban, ahol a mintagyerekeket a többiek kiutálják maguk közül.

Anyu erre azt mondta nekem, hogy ez elég nagy disznóság, de még ennél is nagyobb baj, hogy a tanár bácsik eltűrik ezt a szellemet, és emiatt a rossz gyerekek hatása érvényesül az iskolában. Aztán apuhoz fordult, neki meg azt mondta, hogy most a fiától, vagyis tőlem, megkapta a magáét, és ebből is láthatja, mennyit ér az, hogy ő a mintagyerek a vállalatnál...

Földes György

RENDELÉS

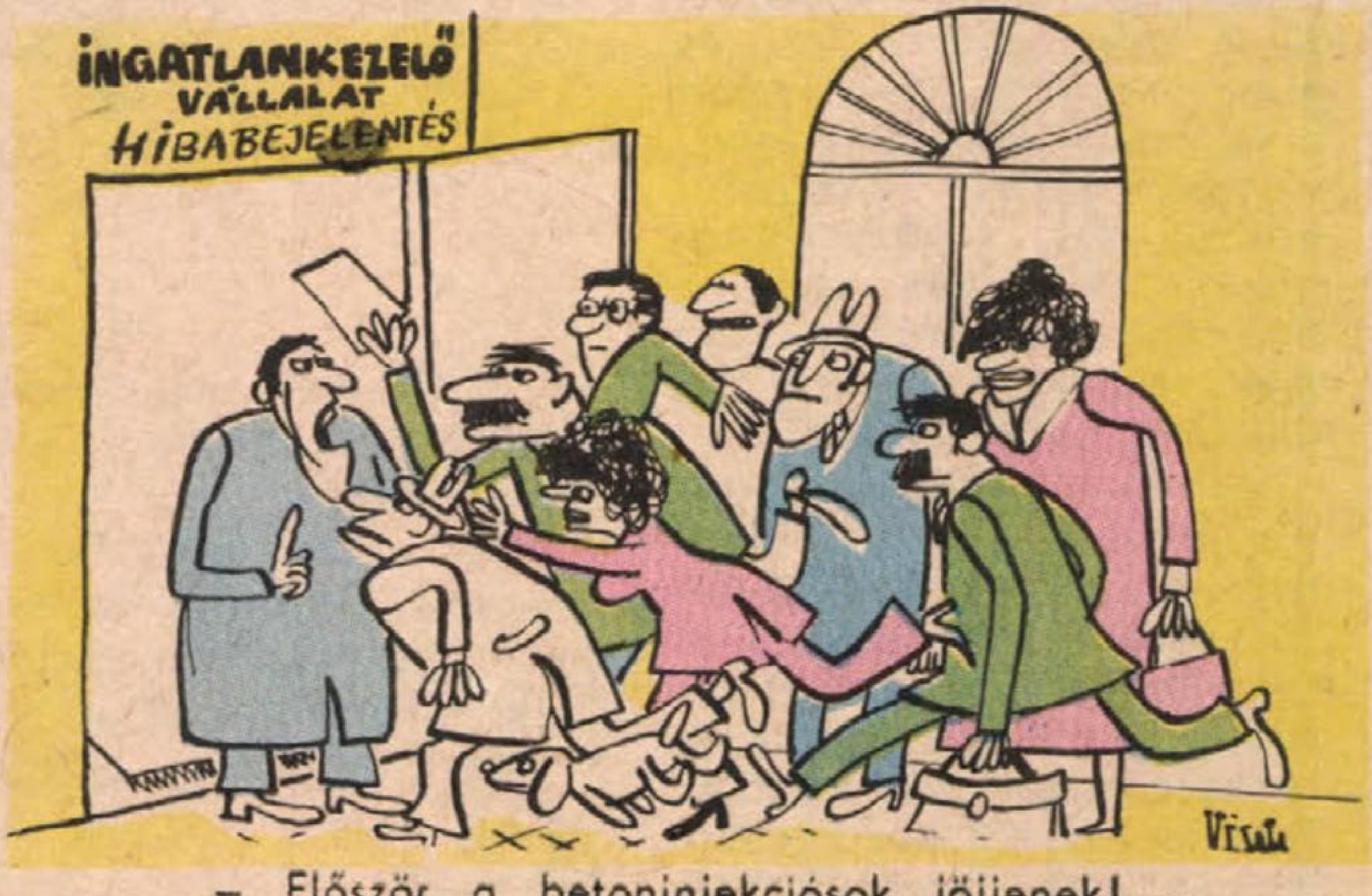

– Először a betoninjekciósok jöjjenek!...

A TŰZ FELTALÁLÁSA

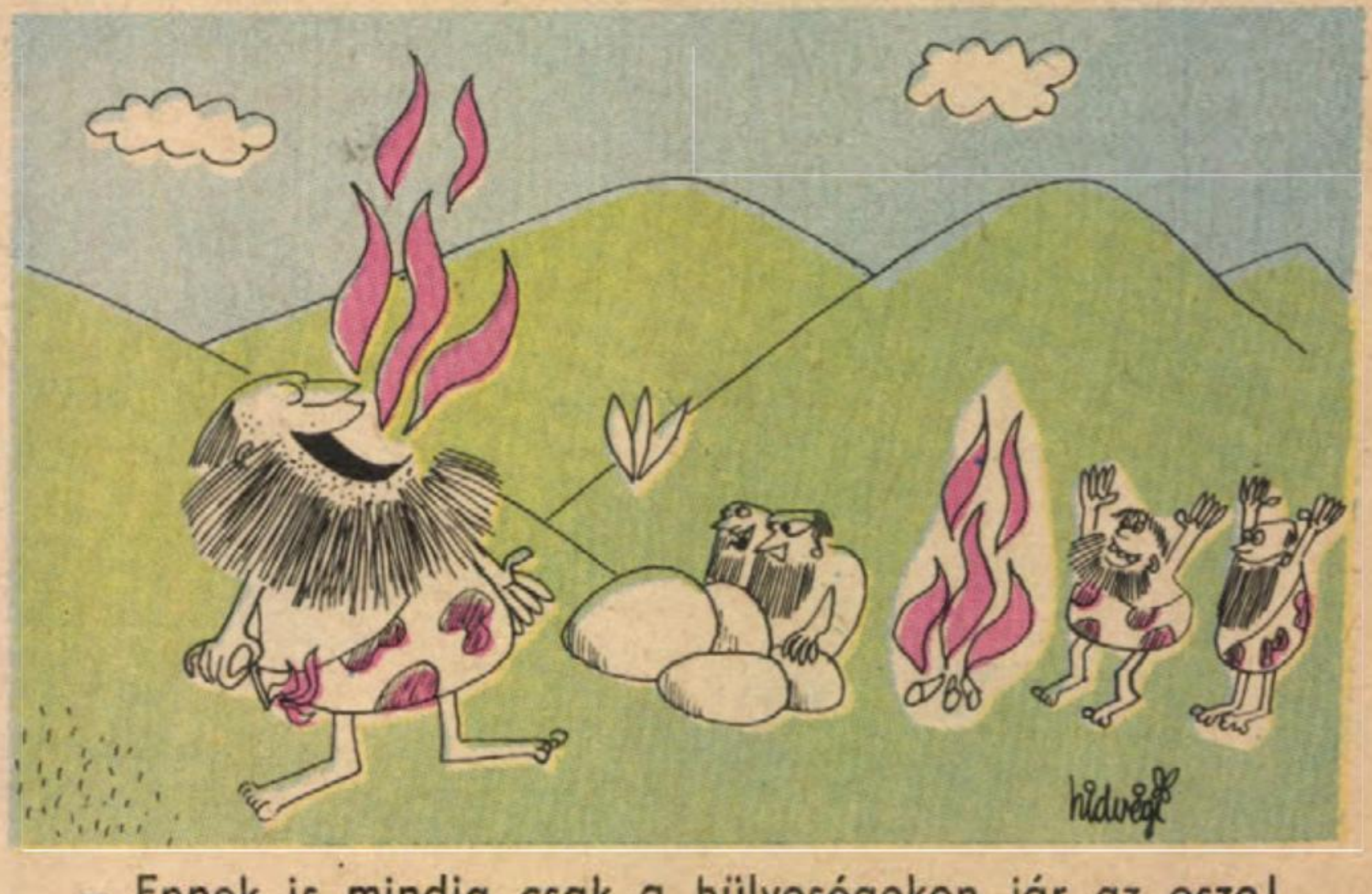

– Ennek is mindig csak a hülyeségeken jár az esze!

CSUPA HUMANIZMUS

Tót Gyula rajzai

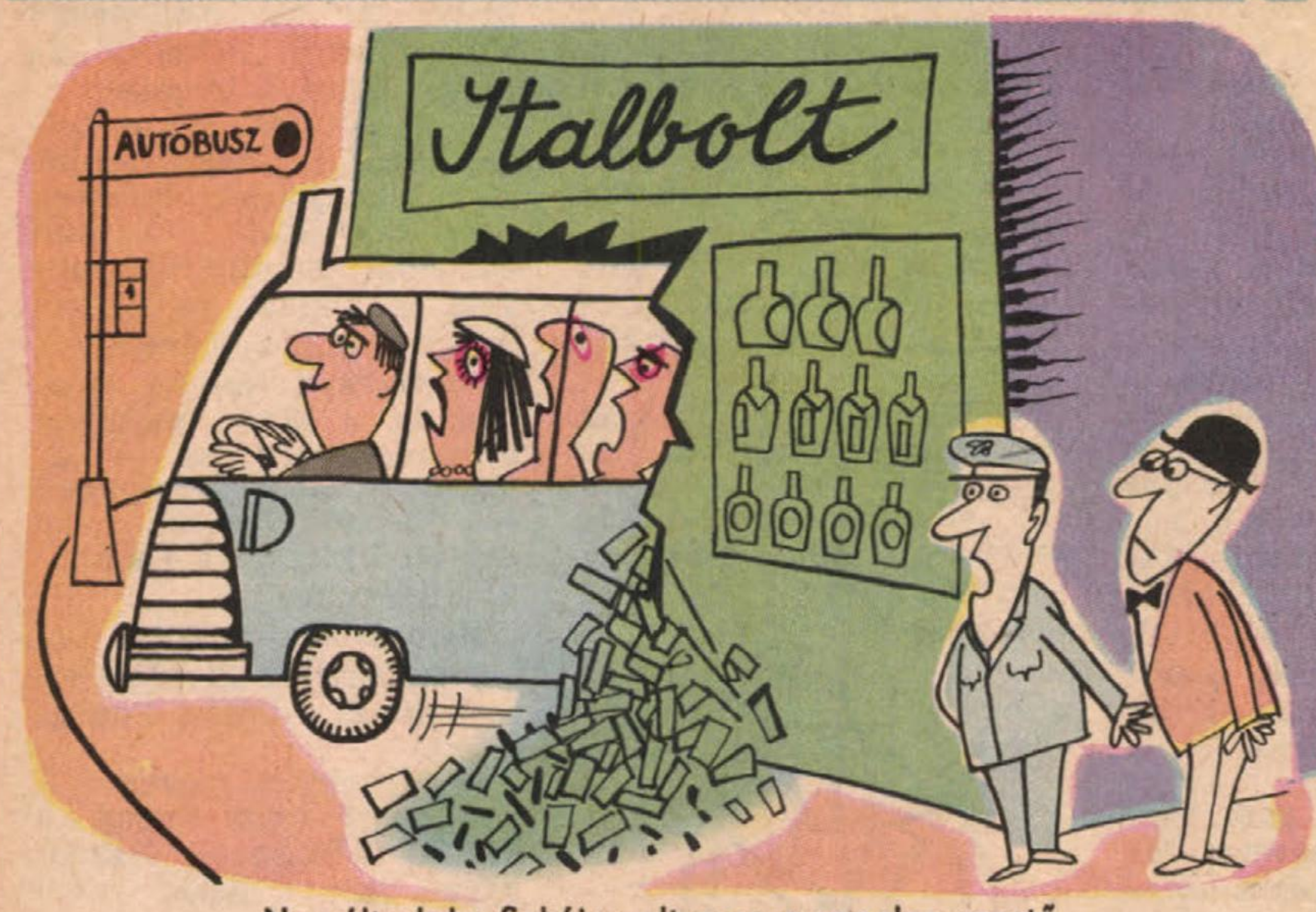

– Ne váltsuk le. Sokáig volt ezen a vonalon vezető...

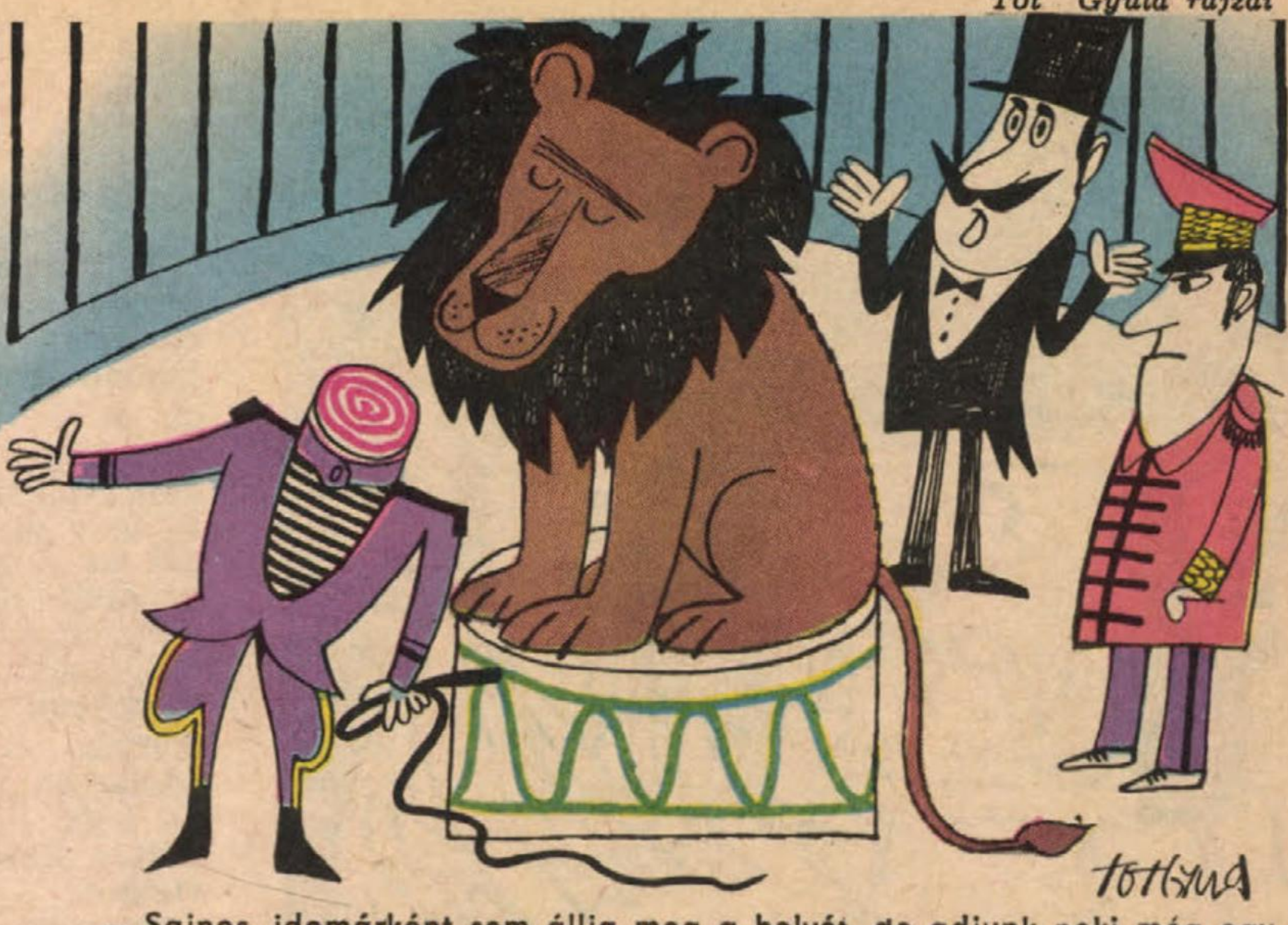

– Sajnos, idomárként sem állja meg a helyét, de adjunk neki még egy lehetőséget!...

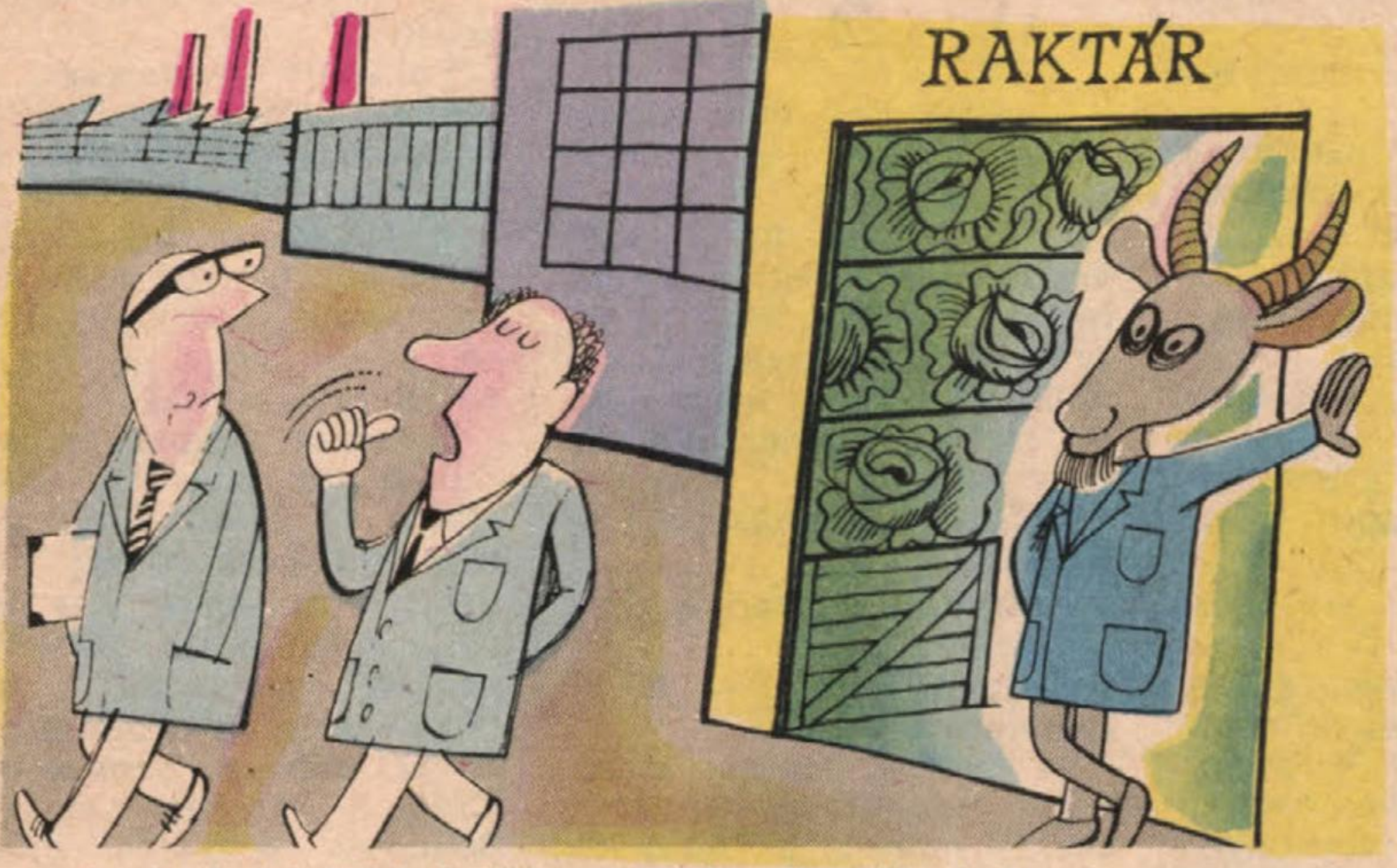

– A régi helyéről készlethiány miatt bocsátották el, de mi nem vagyunk bizalmatlanok...

NEVELŐ CÉLZATÚ BÜNTETÉS

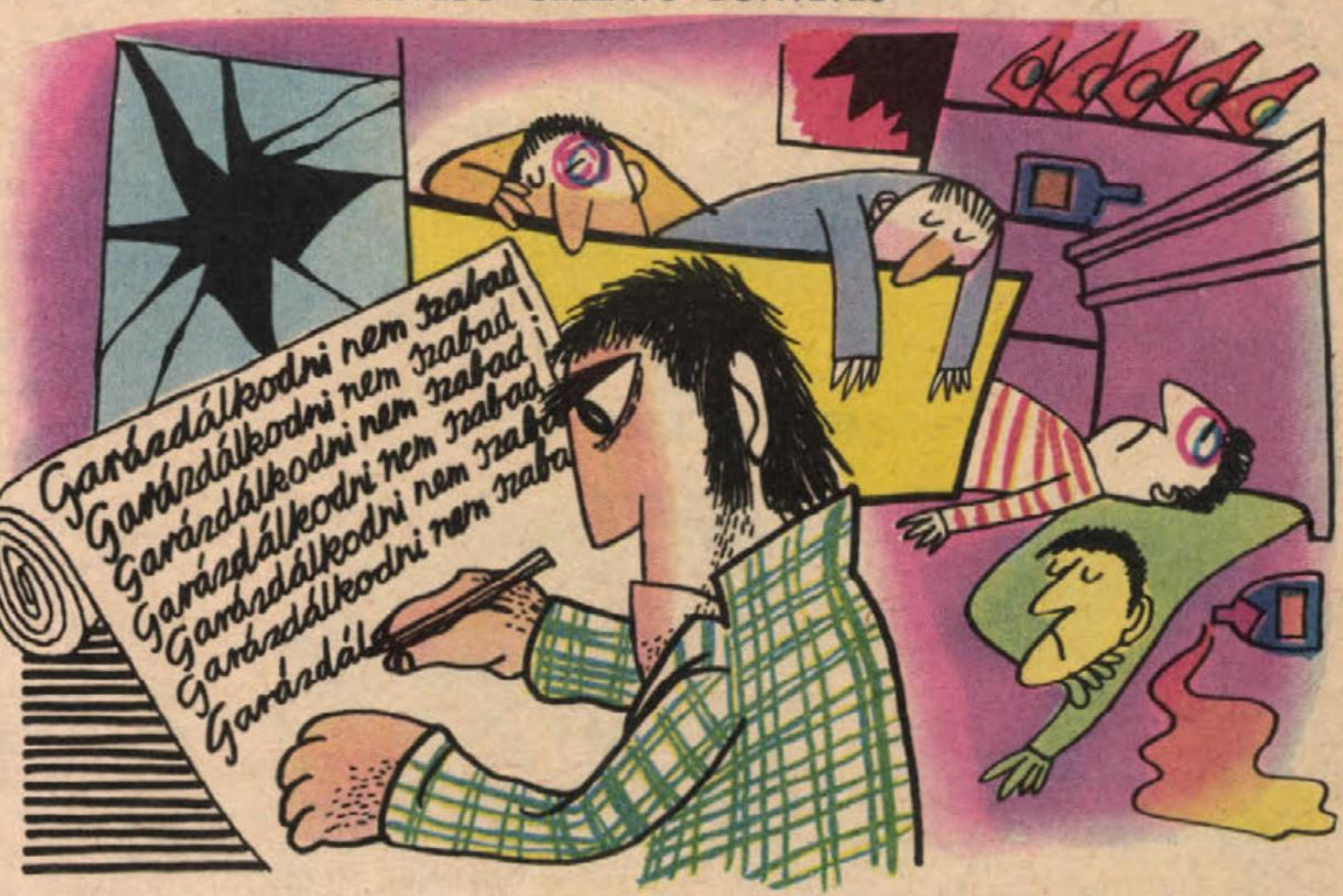

UTOLSÓ KÍSÉRLET

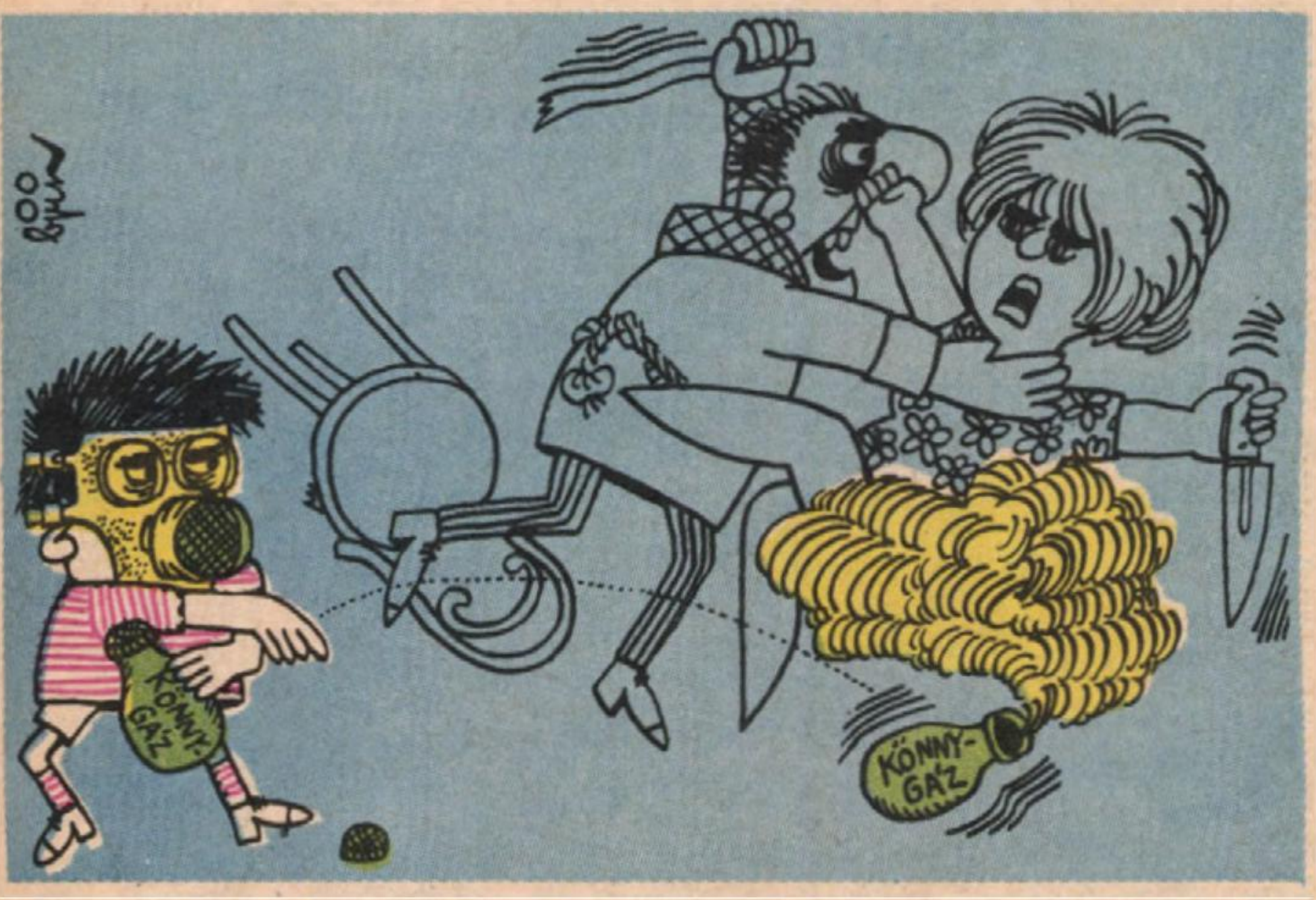

OLVASOTT GYEREK

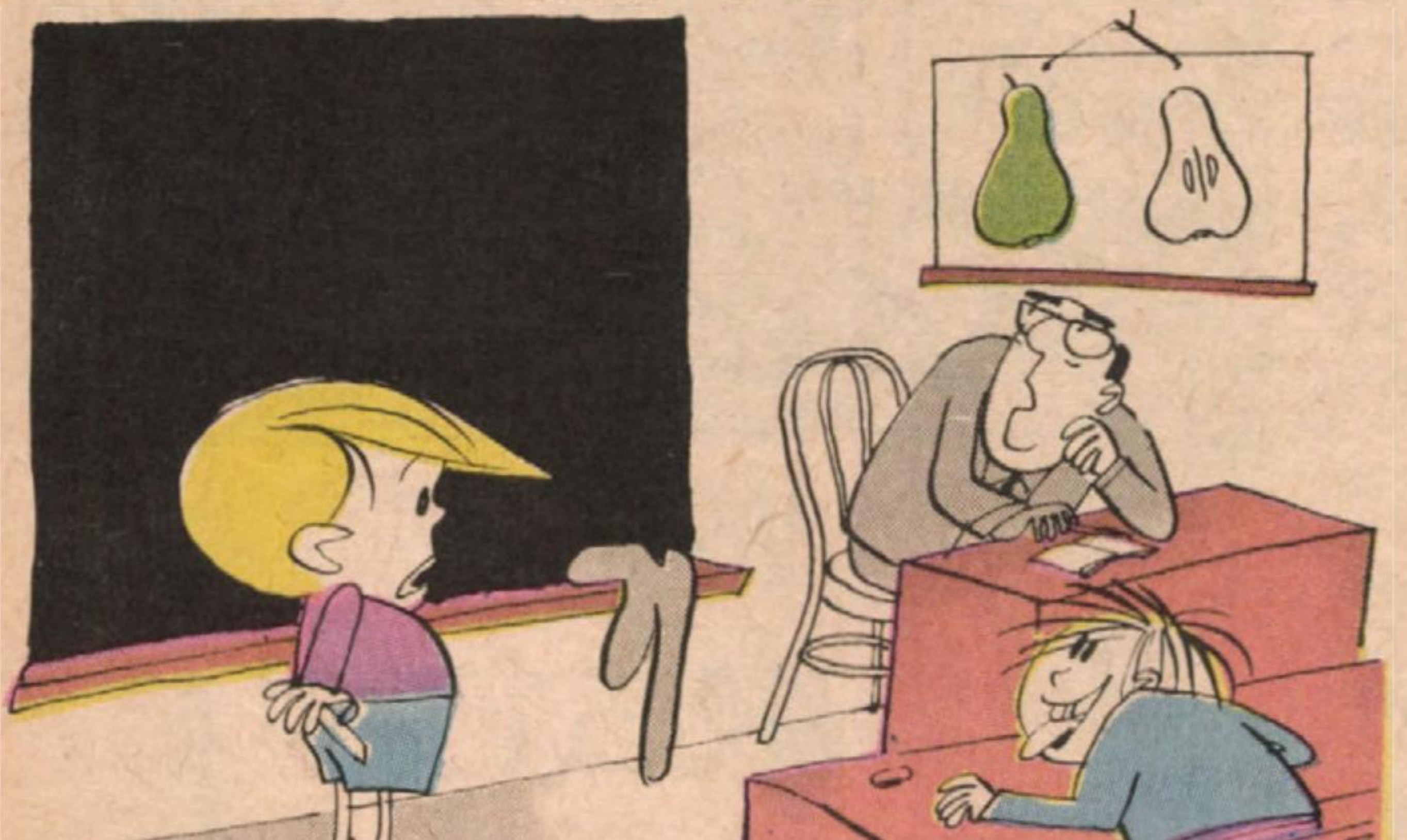

– Sajnálom, tanító úr, de ebben a feszült nemzetközi helyzetben képtelen vagyok koncentrálni.

pech

Vannak szerencsés emberek és vannak peches emberek. Én — azt hiszem — az utóbbiak közé tartozom. Eleinte még keseregtem emiatt, de most már megszoktam. Nem akarok dicsekedni a pechemmel, de nekem még soha sem volt hátszelem. Ha megfordulok, a szél is megfordul. Vagy: mozijegyért állok sorban. Biztos vagyok benne, hogy pont az orrom előtt fogják kitenni a „Minden jegy elkelt!" táblát. Miért? Mert peches ember vagyok.

Nem kell azért engem sajnálni. A peches ember nem boldogtalan, sőt, talán boldogabb, mint a többi ember, mert már annak is tud örülni, ha kis peche van. S ami a legfontosabb: peches ember nem lehet akárkiből. Peches embernek születni kell — mint a költőnek —, azt nem lehet megtanulni, elsajátítani. Ezért olyan büszkék a peches emberek, az igazi pechesek. Van, ami megkülönbözteti őket a többi embertől.

A kérdőíveken mindenféle kérdések találhatók, de azt nem kérdezik meg soha senkitől: *„Peches ember-e ön és ha igen, miért?"* Pedig ezt mindenkitől meg kellene kérdezni. Alkalmat kellene adni a kérdezettnek arra, hogy kiöntse a szívét, hogy elmondja a pechjeit, a pechsorozatait, mert csak ebből a válaszból ismerhetjük meg igazán az embert. Ha én főnök lennék, minden új munkavállalótól megkérdezném: peches-e? És főleg azokat alkalmaznám, akik pechesek. Nem emberbaráti szeretetből. Dehogy! Népgazdasági érdekből.

Gyakran hallom ugyanis, hogy „X. Y-nak peche van, mert épp akkor kapott egy ellenőrzést, amikor..." Vagy: „Peches pasas, pont egy újságíróval kellett gorombáskodnia..." Vagy: „Nagy pech, hogy éppen aznap mentek ki hozzá a központból."

Csupa pech.

Egyszer hallottam egy olyan peches emberről, akinél aznap, amikor ellenőrzést tartottak, kinn járt egy újságíró, és egy rádióriporter. De ez még semmi! A tévétől is épp aznap szálltak ki egy panaszlevél kapcsán, majd megjelent két kartárs is a kereskedelmi felügyelőségtől, mert különböző bejelentéseket kaptak.

Hát nem gyönyörű? Ilyesmi csak peches emberekkel fordulhat elő.

A nem peches emberekkel ilyesmi nem történik meg. A nem peches embereket nem ellenőrzi senki, a nem peches embereket békén hagyják az újságírók, nem foglalkozik velük a rádió és a televízió. A kereskedelmi felügyelők pedig elkerülik őket.

Csak a peches emberekkel történnek ilyen dolgok. De azokkal bizonyosan. Előbb vagy utóbb. Inkább előbb, mint utóbb. Sőt! Éppen ezért azt javaslom, hogy karoljuk fel a peches embereket és néhány szakmában csak peches embereket alkalmazzanak. Például gebinesnek, üzletkötőnek, főkönyvelőnek. Minél pechesebb az illető, annál jobb. Akkor ugyanis megvan a reményünk arra, hogy leleplezik, ha valami disznóságot csinál.

De ha nem peches?... Akkor csak valami véletlen folytán jönnek rá...

Ne bízzunk semmit a véletlenre! Bízzuk inkább a peches emberekre!

Mikes György

KÜLPOLITIKAI KOMMENTÁR

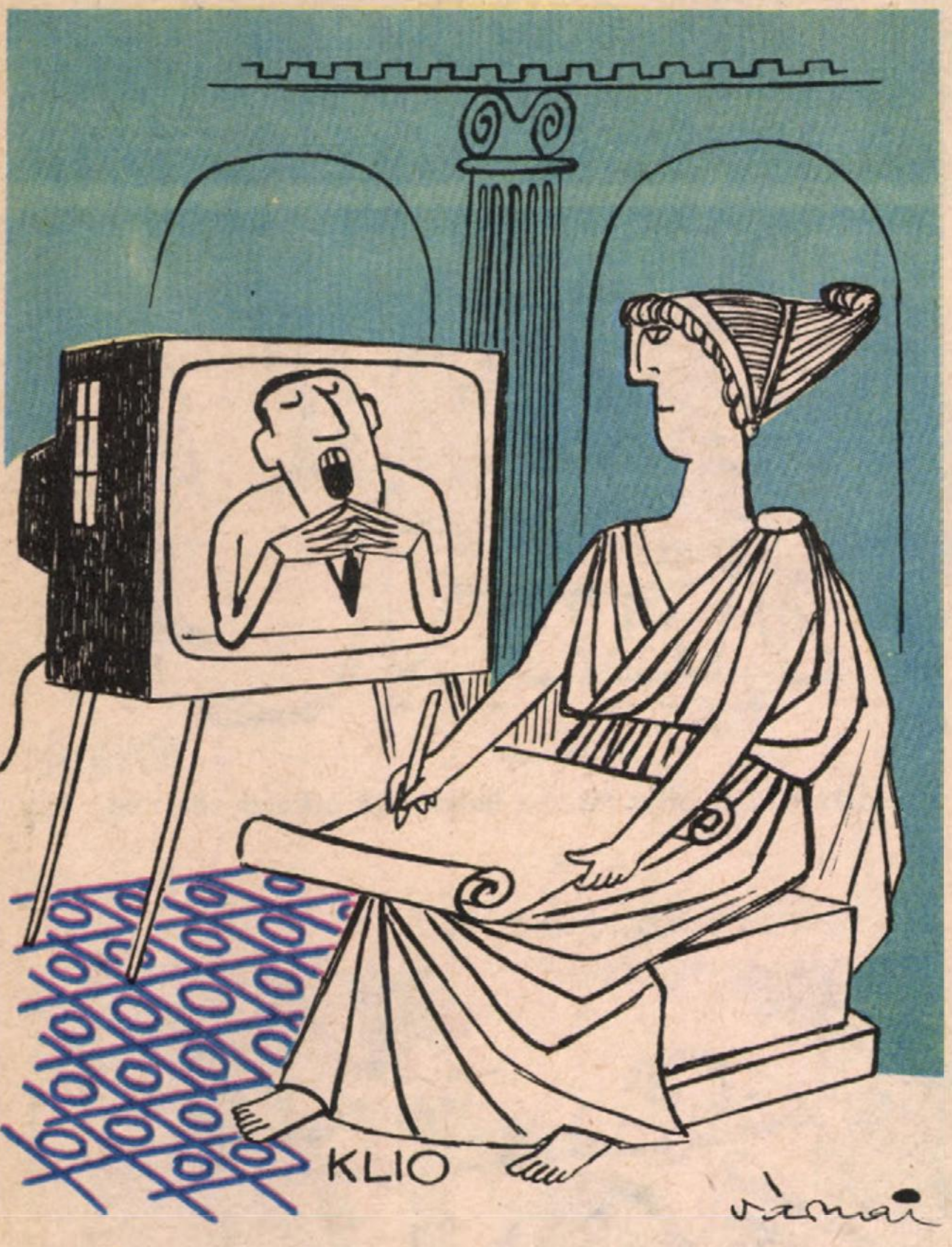

KOMPLIKÁLT ESET

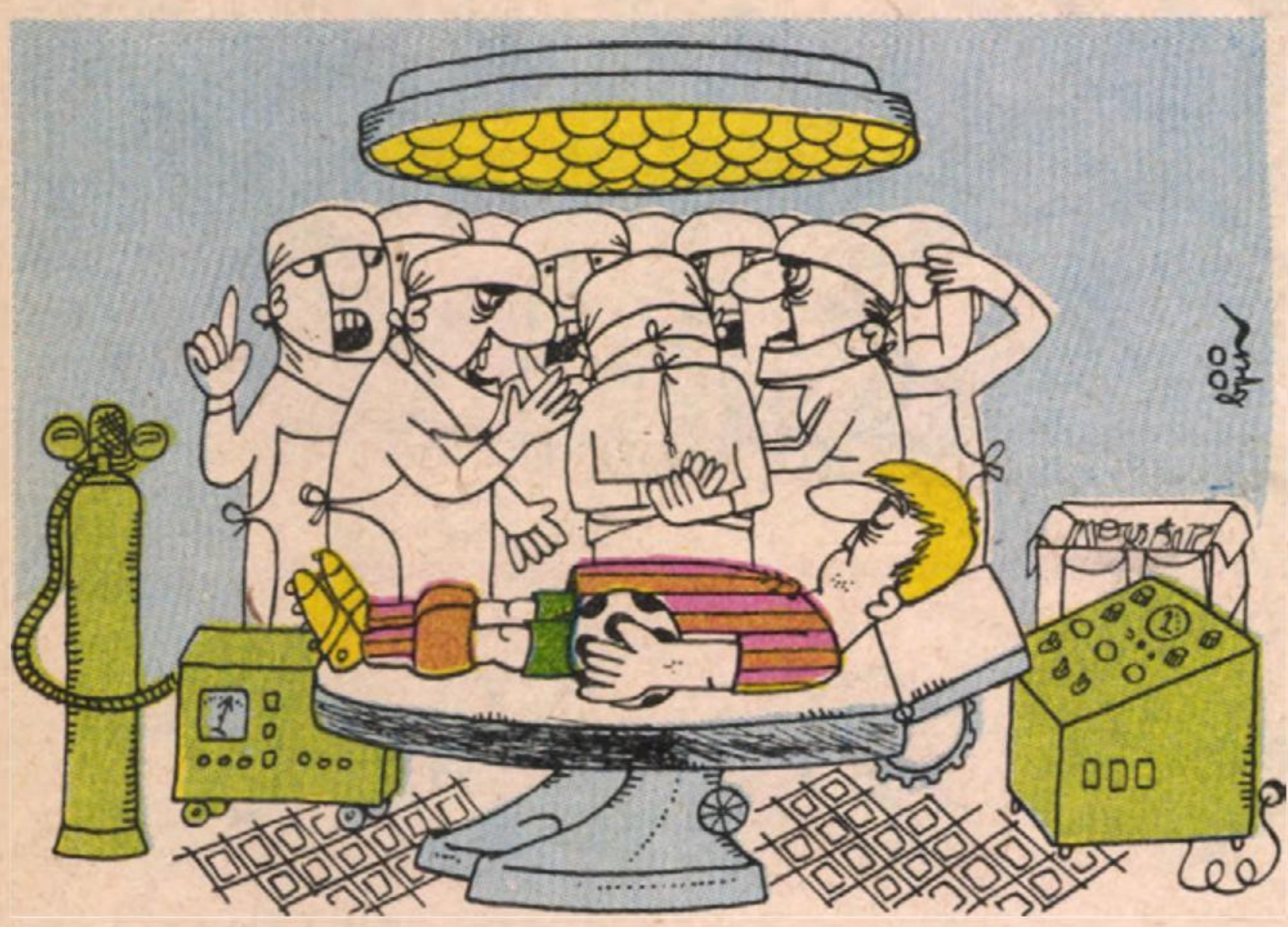

Dilemma

Behemót Jenőnek majdnem ikrei születtek. Azért csak majdnem, mert bár a két csöppség csupán egy óra különbséggel jött a világra, de születési helyük között négy villamosmegálló volt a különbség. Kétségessé tette az ikrek valódiságát az a tény is, hogy a papájuk ugyan azonos volt, de a két mama, sajnos, nem is hasonlított egymásra. A majdnem-ikerpár egyik tagjának édesanyja Behemót Jenőné volt, a másikat pedig Lajtos Krisztinka hozta a világra.

Az eset nagy port vert fel, számos szervezet és magánszemély érezte kötelességének, hogy határozott állásfoglalással járuljon hozzá a nem mindennapos ügy békés rendezéséhez.

Krisztinka hivatalának vezetői magukhoz kérették a majdnem-ikrek, majdnem boldog papáját:

— Reméljük, tudja, hogy mi a kötelessége!

— Hát... — mondta Behemót.

— Annak a gyereknek apa kell! — hangzott az ítélet.

— Van neki — vélte Behemót Jenő.

— De törvényes apára van szüksége. Maga visszaélt egy leány bizalmával. Ha becsületes ember, akkor az ügyet törvényesen is rendezi... Mit kezdjen az a szerencsétlen leány egyedül, az élet vad viharában? — zengett a kenetteljes kérdés és bár odakint fényesen sütött a nap, Behemót ígéretet tett, hogy teljesíti kötelességét: elveszi a lányt feleségül.

— Tudtuk, hogy maga azért *valahol* becsületes ember — mondták Krisztinka hivatalában és a leendő frigy tiszteletére konyakot bontottak.

Amikor az esetnek híre ment, Behemót saját vállalatának vezetői kérették magukhoz:

— Mi nem szólunk bele a magánéletébe, de hogyan képzeli: otthagyni egy családot, egy hűséges feleséget, két gyönyörű gyermeket egy ilyen ledér nőszemélyért?

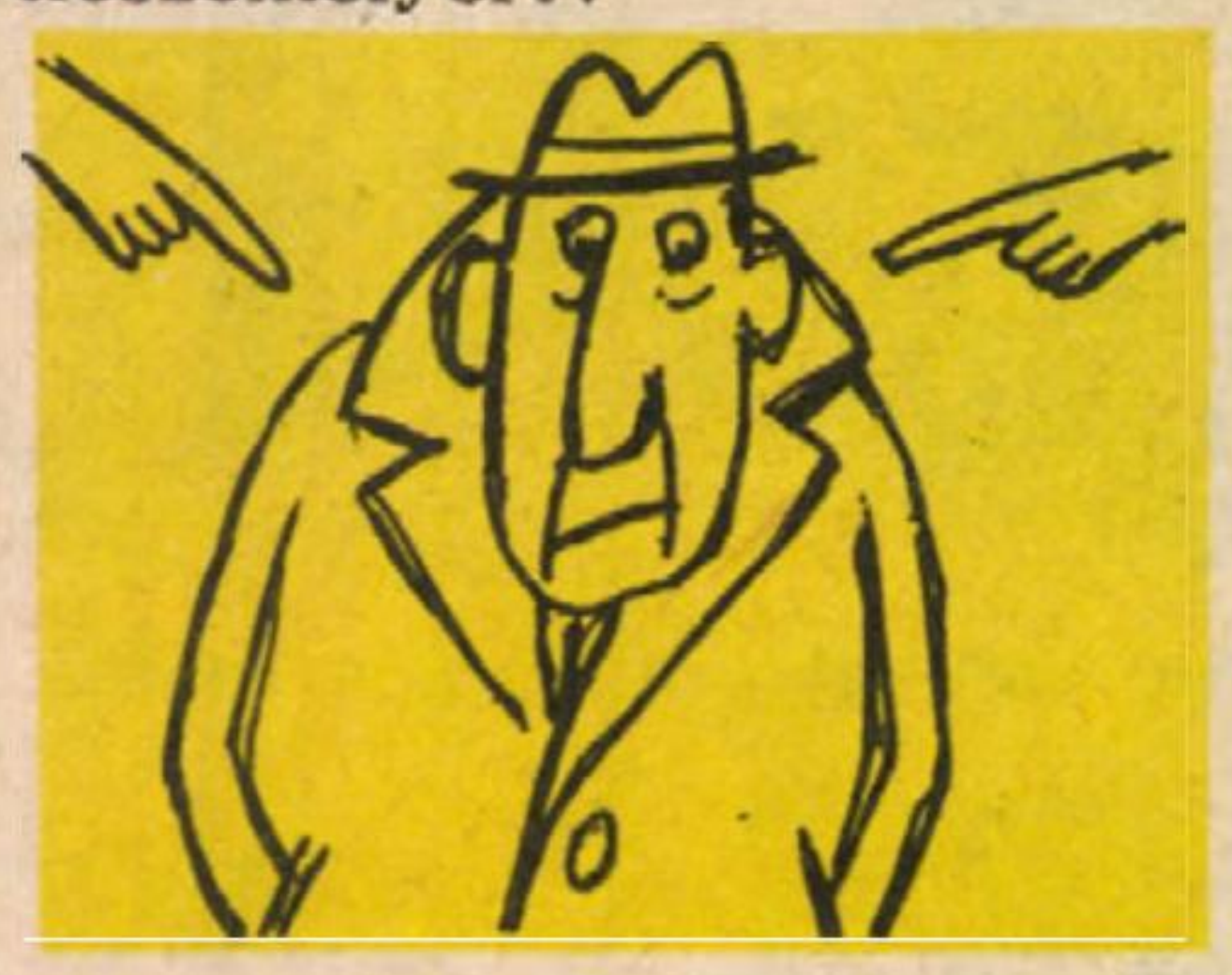

— Apát kell adni annak a gyereknek — mondta Behemót.

— És ezért a felesége veszítsen el egy szerető férjet, két gyereke pedig egy szerető atyát? Gondolkozzon; mi lenne, ha mi férfiak minden nőt elvennénk?

Behemót gondolkozott és kirázta a hideg.

— Tehát? Marad a családjánál?

— Igen, kérem — ígérte Behemót.

— Tudtuk, hogy maga azért *valahol* rendes ember — mondta az igazgató és felbontatott egy üveg konyakot annak örömére, hogy megmentettek egy családot.

Behemót kicsit kapatosan, de döntésének helyességéről meggyőződve ment haza családjához. Az ajtót azonban zárva találta.

— Menj csak ahhoz a... — sivított felesége hangja és pontosan elmondta, hogy mi a véleménye Krisztinkáról. Behemót elindult lefelé a lépcsőn:

— Sose sajnálja — vígasztalta a házfelügyelő. — Maga jobbat érdemel, nem egy ilyet... Láttam én, hogy mindig szomorú volt és amikor bementem magukhoz a lakbérért, elszörnyedtem, milyen elhanyagolt a lakás, mekkora a rendetlenség. És — eddig nem akartam mondani — többször láttam, hogy egy férfi kíséri haza a kedves feleségét.

Nem sokkal később Behemót Krisztinka albérleti szobájának ajtaján kopogtatott:

— Megjöttem szívem...

— Menj csak vissza a kedves nejedhez... Nekem ugyan nem kellesz!

— De szívem!...

— Semmi szívem! Takarodj!

Behemót elkotródott, de előtte még meg kellett hallgatnia Krisztinka főbérlőjét:

— Higgye el, így a jobb! Mert azt ne gondolja ám, hogy csak maga járt hozzá. Lehet, hogy az a gyerek nem is a magáé...

Behemót szomorúan bandukolt az utcákon. Egyszerre veszített el egy kitűnő feleséget és egy csodálatos szerelmet. Egy barátja fogadta be. Behemót karikás szemekkel, borostásan járta a kocsmákat, és az emberek kinevették. Mint a mesében szokás: Behemót elnyerte méltó büntetését. Senki sem sajnálta.

Pedig a legsúlyosabb még hátra volt.

Két hét után a felesége visszafogadta és nem sokkal később Krisztinka is megbocsátott neki...

Ősz Ferenc

BEJÖTT...

Családom hölgytagjai a minap gyászos ábrázattal tértek haza. Elébem álltak:

— Bejött a Maxi...

Tétován felemeltem gondoktól gyötört busa fejemet a papírok közül:

— Tessék?

Tompán kongott a válasz:

— Bejött a Maxi...

— Ki a fene az a Maxi? — toltam fel a pápaszemet a homlokomra. — És hol jött be?

Elsőnek ugyanis a szomszédék aranyos kis kutyájára gondoltam, hogy az jött be az ajtón, amint szokta is néha, de az nem Maxi, hanem Buksi. Ám nem láttam mást magam körül, csak két elkeseredett nőt, egy asszonyt és egy leányt, amint megismétlik:

— Igenis, bejött a Maxi...

— De hol jött be, illetve honnan? — ismételtem.

Természetesen kiderült, hogy a Maxi se nem kutya, se nem éjszakai mulató, se nem arisztokrata csemete, hanem a Maxi, az a maxi, vagyis a maxiszoknya, amely állítólag bejött Nyugatról, vagyis betört Dévénynél új időknek új bajaival.

— És ti ezért vagytok így elkenődve? — szóltam rájuk, erélyesen.

Valósággal nekem támadtak: igenis, most már biztos, hogy bejött a maxi, akármit is mondok, bejött, és hogy ez milyen felháborító, és még én beszélek...

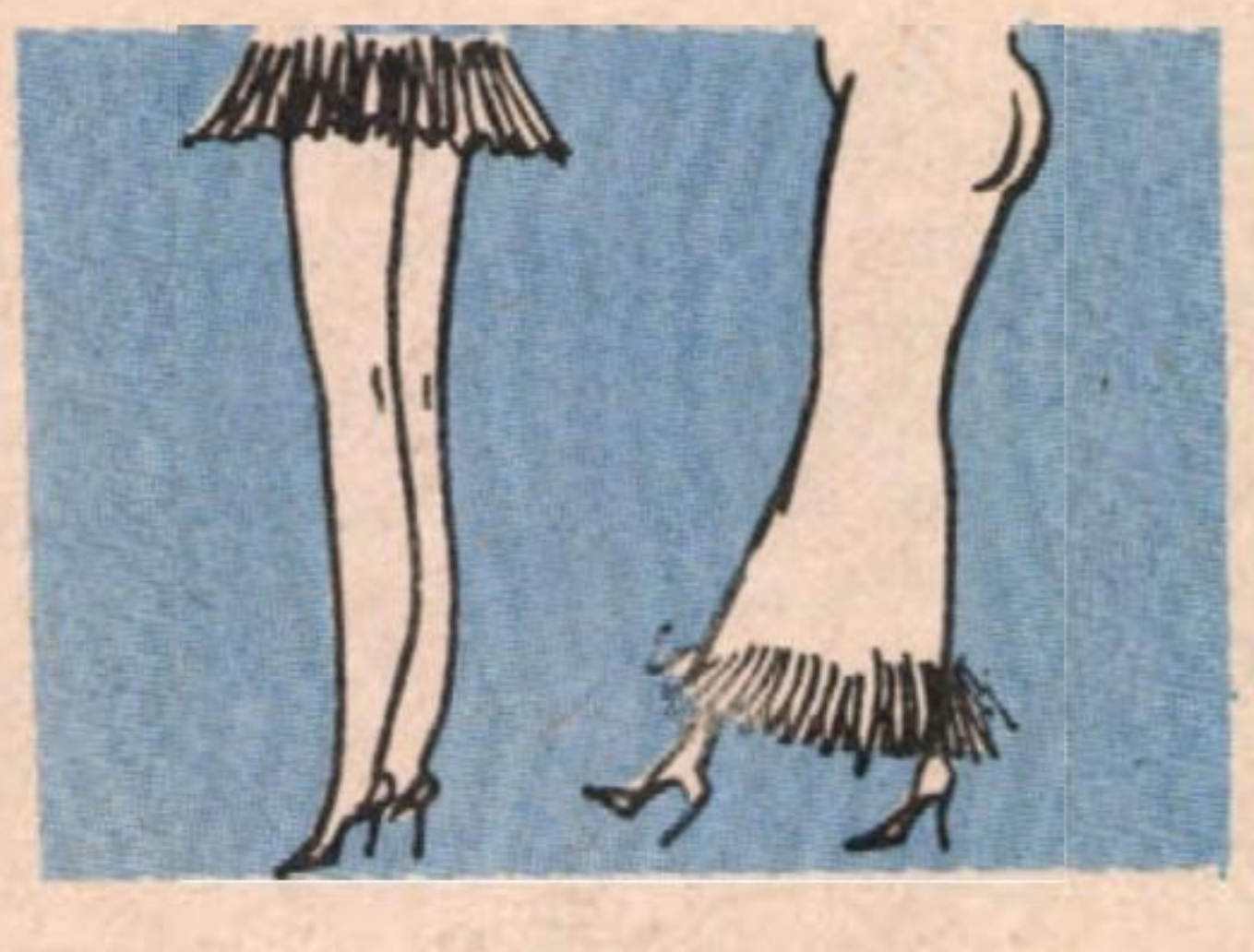

De már mi a csodát akarnak ezek tőlem? Talán bizony én hoztam be a maxit?!

— No és aztán, bejött... Mi van abban?

Persze, nekem könnyű, engem nem érint a dolog, mégiscsak disznóság, itt tenni kéne valamit.

Szóval ezek úgy gondolják, hogy nekem... vagyis, hogy én vagyok a férfi itthon, aki oltalmazom házamnépét minden bajtól, tűztől, víztől, maxitól.

— Álljak ki a dévényi kapuhoz, a gyepüszélre, mint vitéz elődeink tették, és buzogánnyal verjem vissza a maxit... Vagy tulajdonképpen mit vártok tőlem?...

Kitűnt, hogy nem várnak tőlem ezek a szomorúszemű fehérnépek semmi egyebet, csak hogy bánkódjam velük, mert hogy állítólag ez a dolog (hogy tudniillik bejött a maxi) legalább olyan nagy baj, mint, amikor régen bejött a spanyol, a fekete himlő vagy a bubópestis.

Volt egy szabad ötpercem, hát sajnáltam őket.

Másnap aztán nagy boldogan állítottak elém:

— Nagy újság van, kitalálod-e, mi?

— Sejtem. Kiment a maxi.

— Áh, dehogy. Jól áll a maxi — felpróbáltuk.

Különös, ez meg engem szomorított el.

(novo)

FIGYELMEZTETŐ TÁBLA

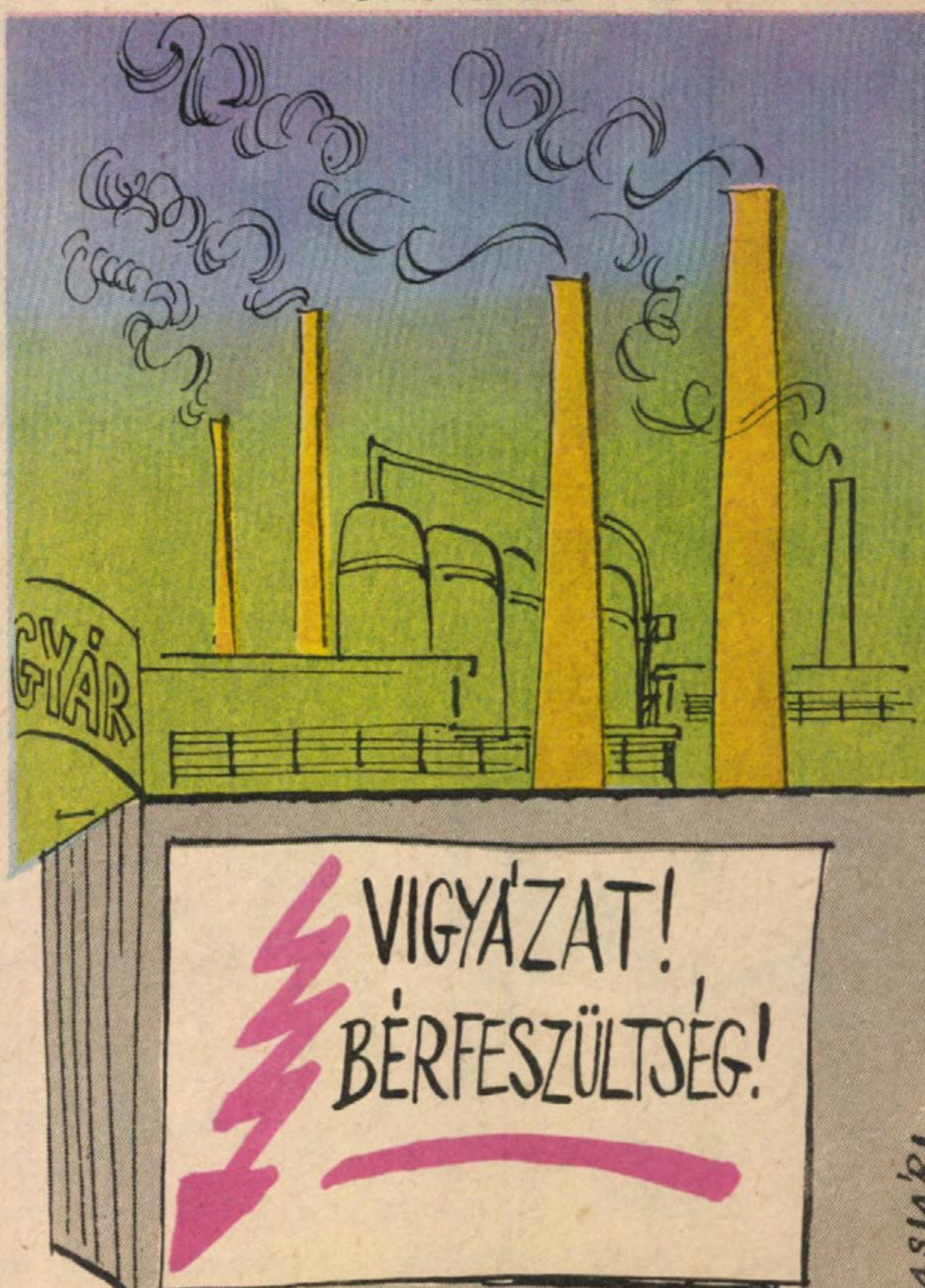
GYÁR
VIGYÁZAT!
BÉRFESZÜLTSÉG!

OLCSÓ AKT-MODELL

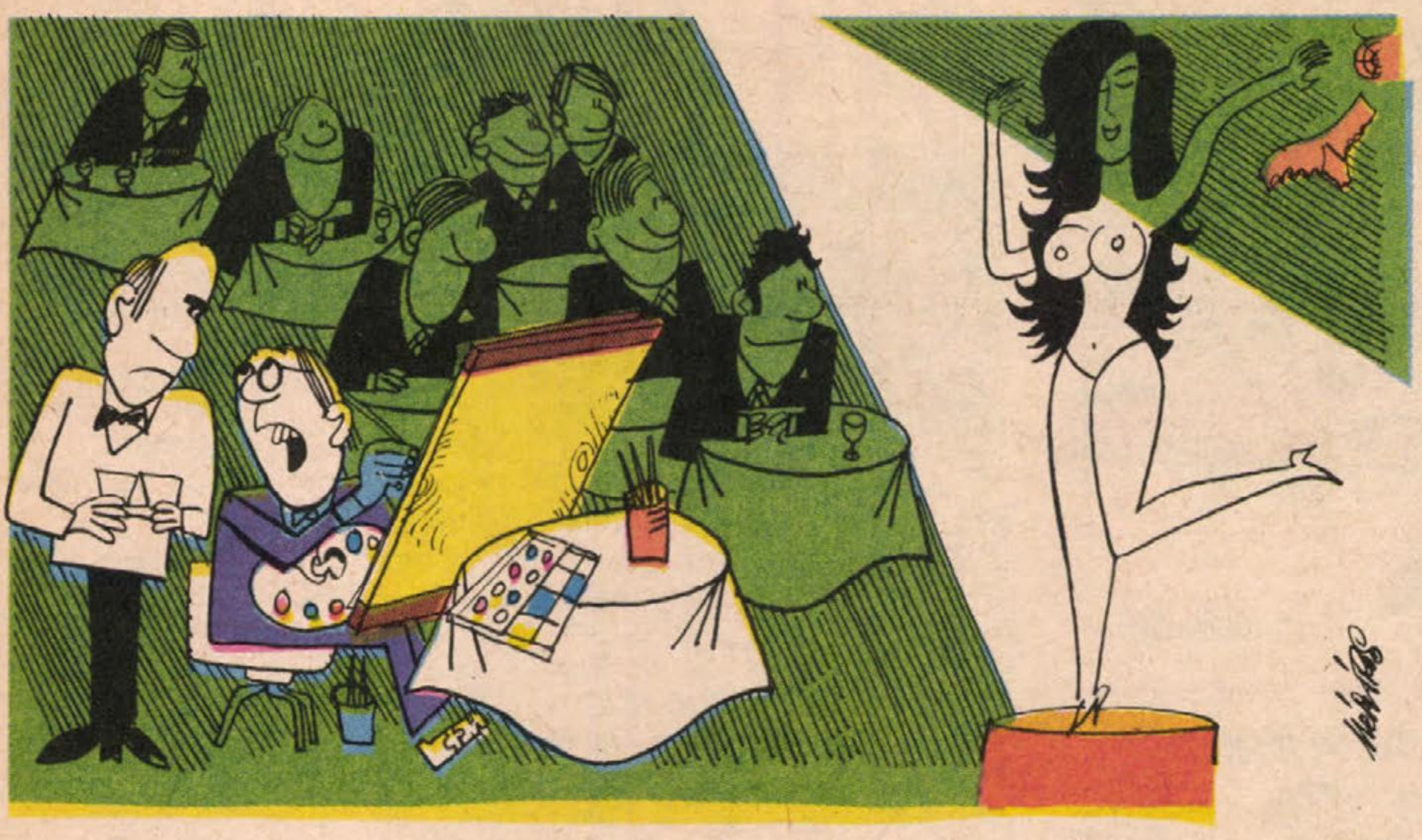

A RAJONGÓ

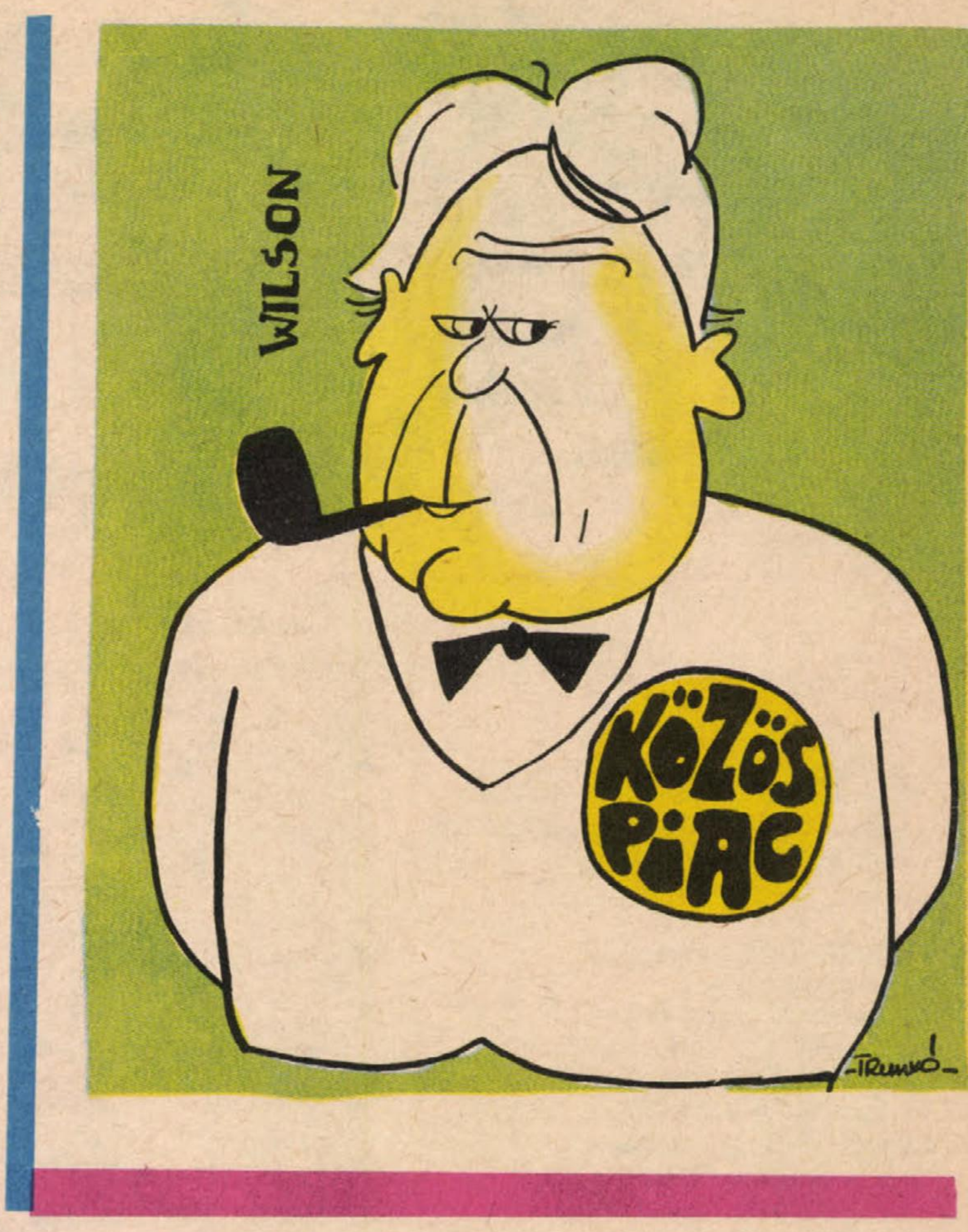

SIKERES SZAKÍTÁS

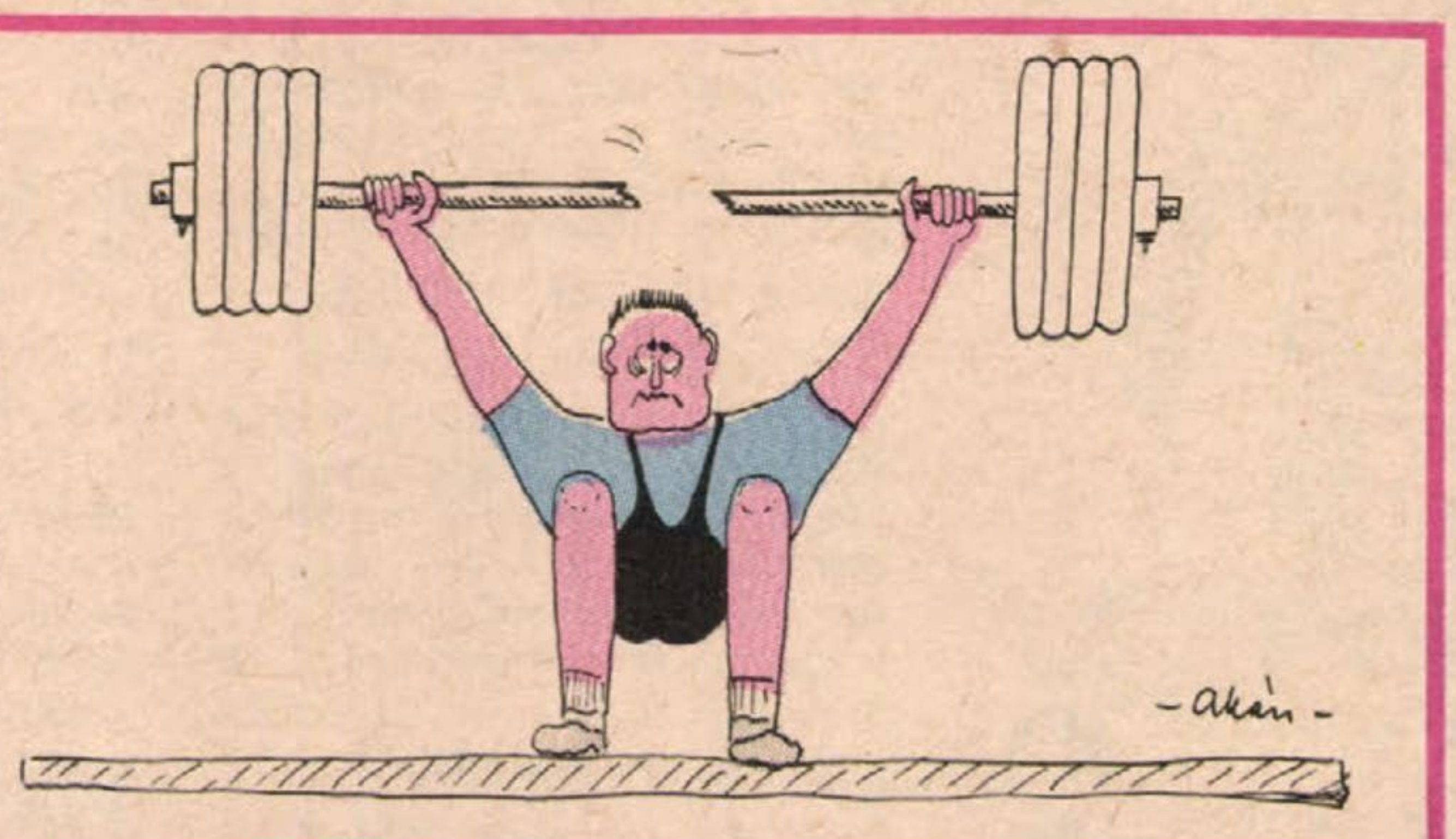

SAKKVERSENYEN

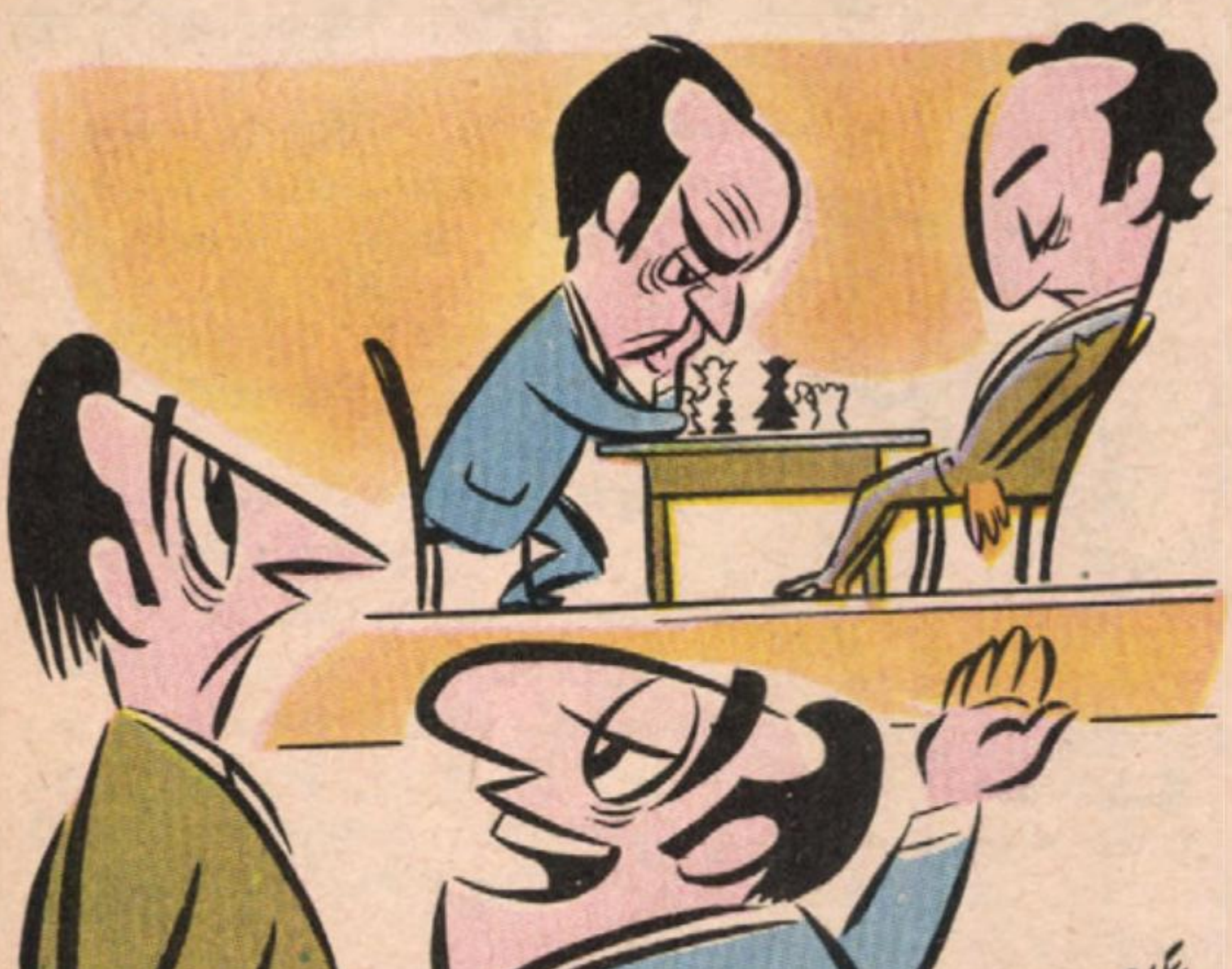

Foci Feri: Ami igaz, az igaz. A focistáink sokkal gyorsabbak!

MEGÁPORODOTT A KOKTÉL

Szóvá tette (sz. d.) a Ludasban (6. sz. 15. lap), hogy gyakran rosszul írják a *cocktail*-t, így: *coctail;* kifelejtik belőle a *k* betűt. Igaz. Az is igaz, hogy a *cocktail* közkeletű idegen szó, s ezért a helyesírási szabályzat szerint magyarosan írhatjuk, amint a Helyesírási tanácsadó szótárban is látjuk: *koktél.*

Nemcsak az a baj, hogy elhagyogatják az angol *cocktail*-ból a *k*-t, vagyis kitépnek az angol kakas farkából egy tollat (a *cocktail* szó szerint ezt jelenti: kakasfarok). Még nagyobb baj, hogy annyira divatossá vált a *cocktail* vagy *koktél.* (Már Országh László is megrótta két éve a M. Nyelvőrben, pedig ő jóban van az angol szavak ezreivel.) Őszintén szólva én egyáltalán nem kívánom azt az ebből-abból kevert, kotyvasztott italt, évek múltán-fordultán annyira áporodottnak érzem; megunatta velem a nagyképűsködés (stílusosan, angolul: a sznobság). Cocktail partyra sem szoktam járni, csak azért se. Magyar beszédben nem kedvelem a *koktél*-t, mert igen „nyüzsög", kivált átvitt értelemben. Émelygést, sőt még rosszabbat érzek a gyomromban, mikor magyar könyvek címlapján is látom a *koktél*-t vagy a *cocktail*-t.

S mit szóljunk a Rádió örökös *koktél*-ozásához? Vagy hat éve folyton-folyvást — csordultig! — koktéllal kínál bennünket. „Tánczenei *koktél*", „Melódia*koktél*" „Vasárnapi *koktél*". Bármennyire szeretjük is a jó tánczenét, a szép melódiákat (vagy akár dallamokat), nem ízlik, ha koktéllá keverik-kavarják.

Évekkel ezelőtt azt javasolta valaki a Rádiónak, hogy legyen végre a „Tánczenei *koktél*"-*ból* „Tánczenei *egyveleg*". Nem hallgattak rá. Újra itt van előttem egy levél; egy bosszankodó rádióhallgató írta a Nyelvtudományi Intézetnek. A Rádió műsorában díszelgő sok-sok idegen szó miatt panaszkodik. El kell ismerni, igazán leleményes a műsorszerkesztőség az idegen szavaknak garmadába kotrásában. Csodálkozom, hogy az „Ötórai teá"-ból mindmáig nem lett „Five o'clock tea". Már sok évvel ezelőtt kicsúfolta a gazdáit a Rádióújság rajzolója, hogy csakis idegen névre keresztelik az adássorozatokat. A mai nyelvészek, nyelvművelők nem kérlelhetetlen üldözői az idegen szóknak. Én sem akarom tűzzel-vassal irtani őket. De ami sok, az sok. Legalább a feleslegeseket ne szaporítsuk! Épp a lehető legnagyobb közönségnek szóló rádió- és televízió-műsorban ne!

Méltán szégyelljük, ha valaki az idegen szavakat hibásan mondja, írja, használja. De még nagyobb szégyen ám, ha saját anyanyelvünk szavait nem ismerjük, mellőzzük, sokszor ráadásul nem a magunk nyelvének törvényei szerint fűzzük őket mondattá.

Ferenczy Géza

LOVAGIAS VÍRUS

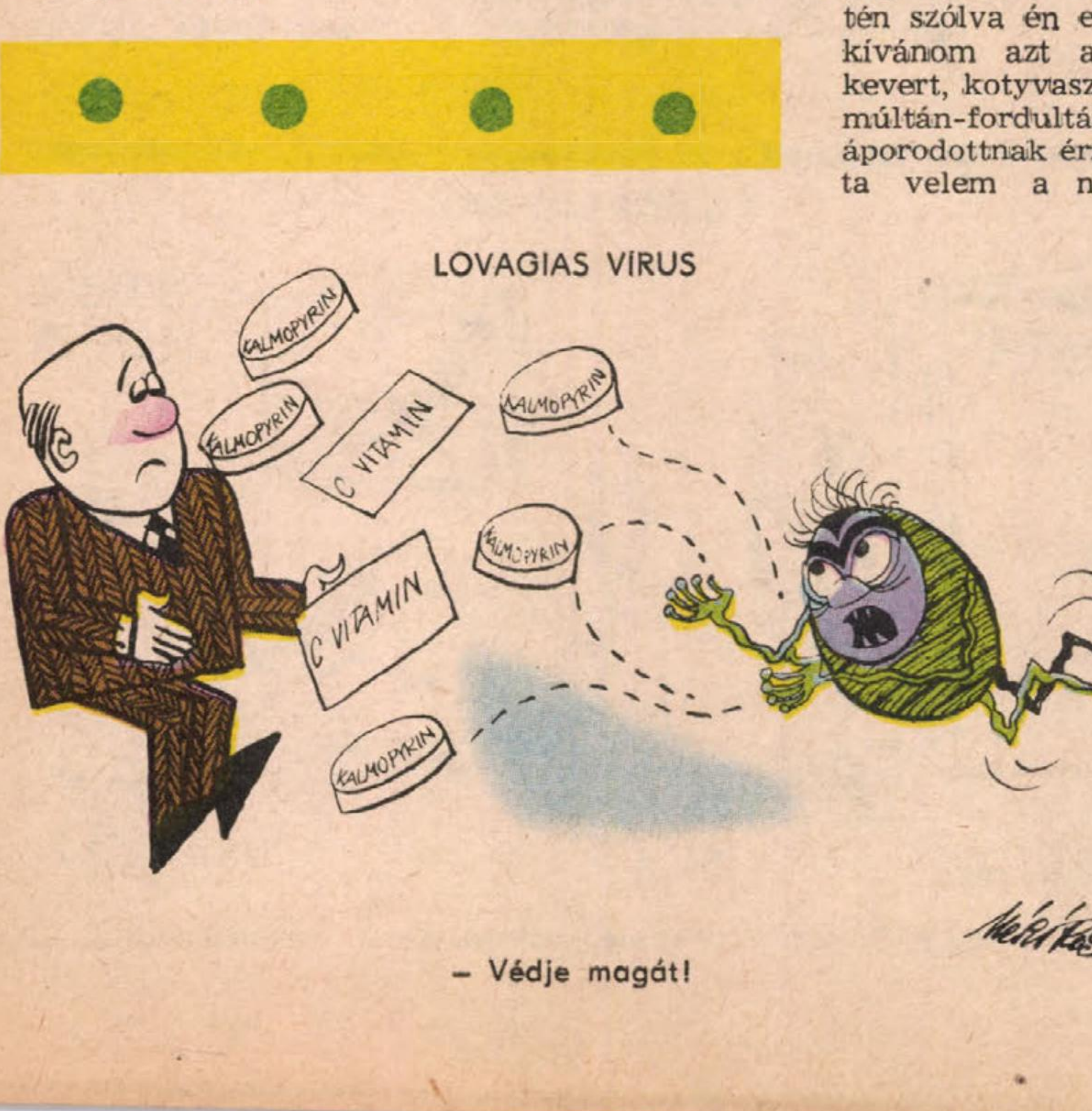

– Védje magát!

SZABAD ÁRAK

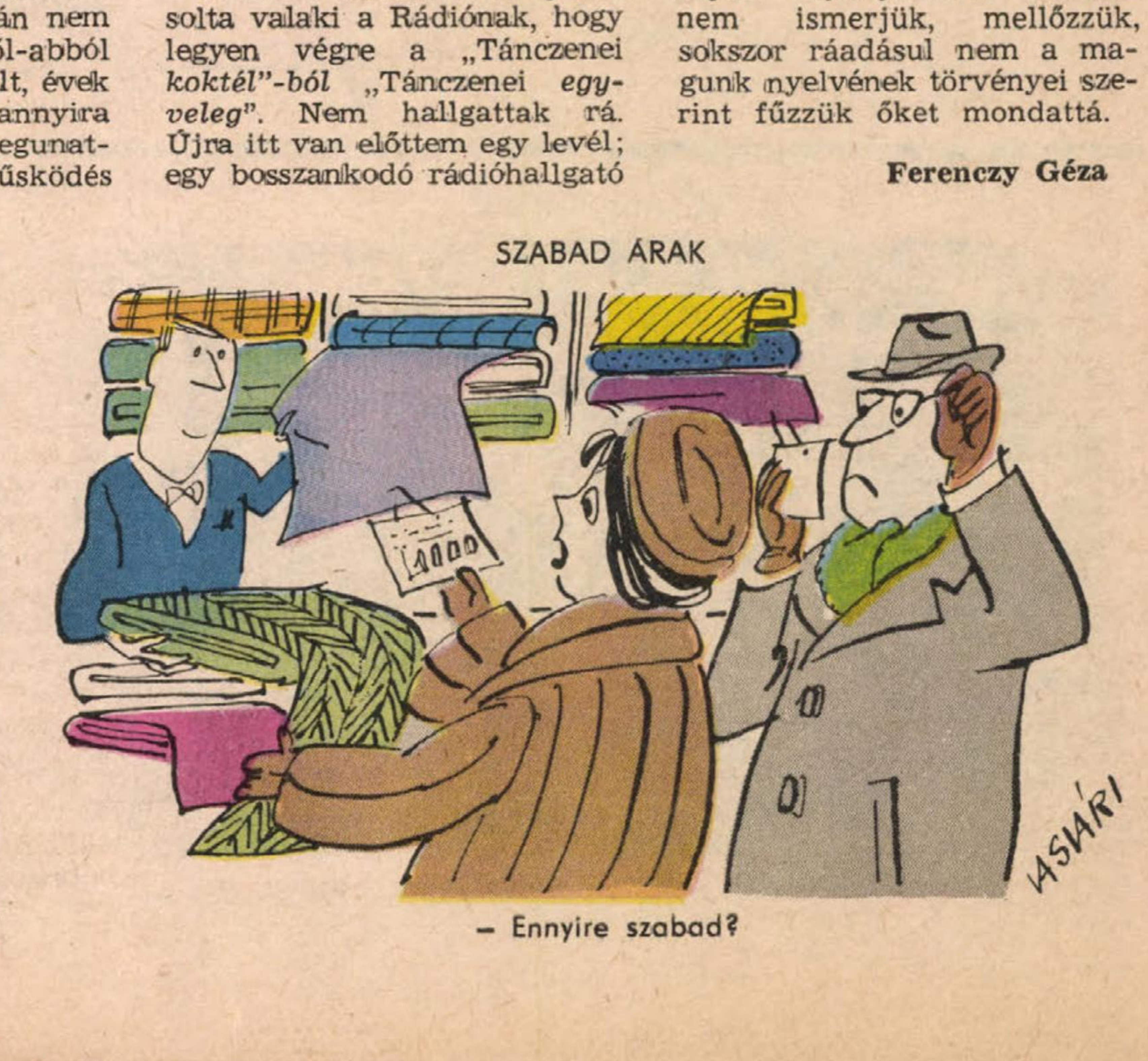

– Ennyire szabad?

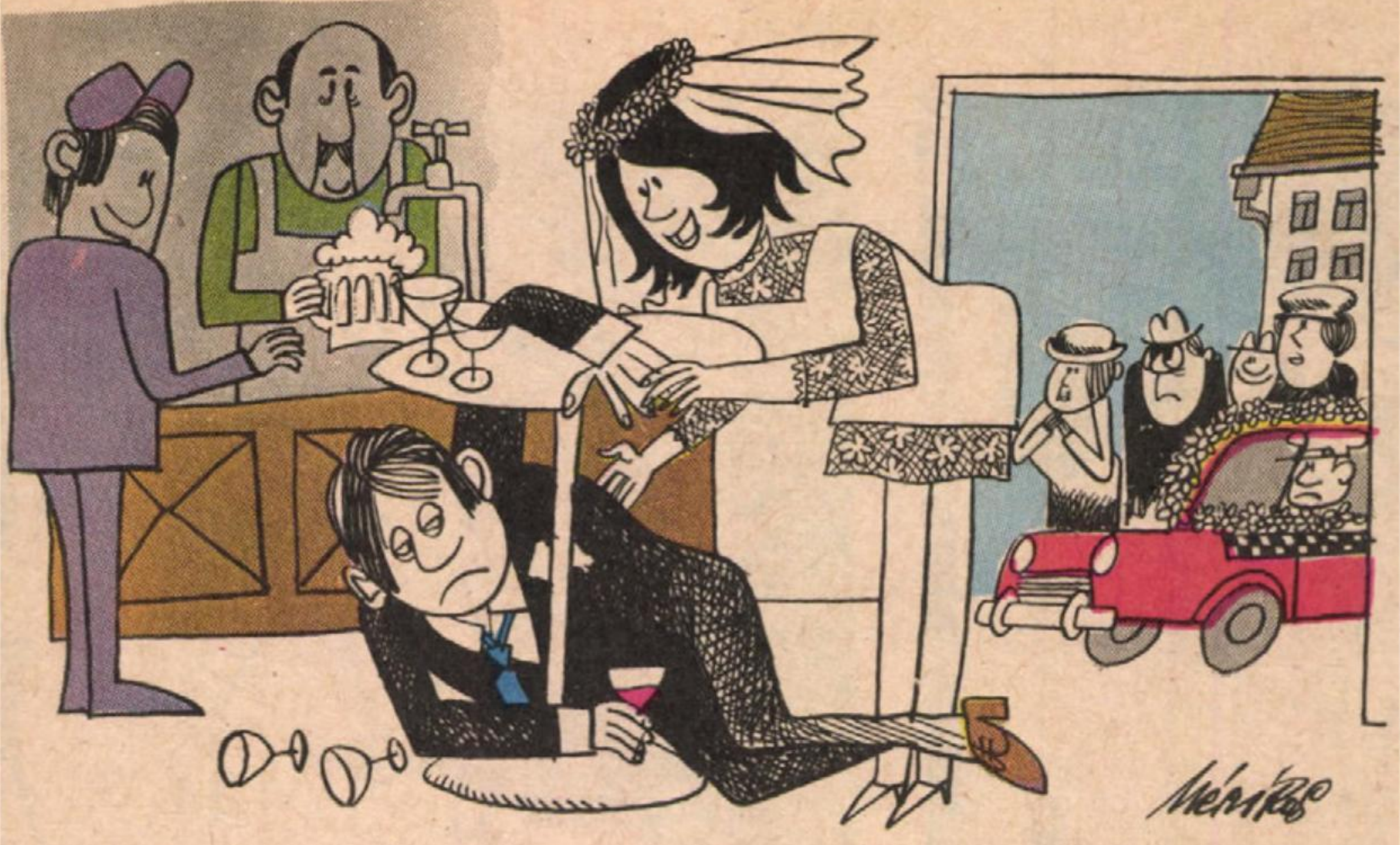

A MEGÉRTÉS
A JÓ
HÁZASSÁG
TITKA

– Na, gyere szépen! Aztán visszajöhetsz.

Egyszeregy

„Az Egyszeregy, bármilyen érthető,
Képzelmi szósszal bé nem önthető.”

(Arany János: Vojtina Ars Poétikája)

Tanultuk az Egyszeregyet,
az iskola udvarán,
egyszerre az egész osztály,
fújta mint egy furulyán,
dalolta az Egyszeregyet,
az Egyszeregy szövegét;
dalszövegnek tekintette,
mint a regős a regét.

Így öntötték nyakon szósszal
azt a száraz szöveget
a gyermekek s úgy nyelték le,
ha másképpen nem lehet;
így cáfolták meg a költőt,
Arany Jánost, a nagyot,
vagy Vojtinát, a poétát, –
ennek tanúja vagyok.

Képzelmi szósszal dalol ki
a gyermekszáj minden szót...
Remélem hogy sikerült így
meggyőznöm az olvasót,
hogy lehet az Egyszeregyet
olyan szószba mártani. –
Nem tud még az Egyszeregy sem
a zenének ártani.

Az meg nem az Egyszeregynek;
sőt örökre megmarad,
énekelve ha tanulja
egy kis buksifejű had, –
költő volt az egész osztály,
minden fiú, minden lány,
Egyszeregyet énekelve,
az iskola udvarán...

Erdélyi József

MAXI KABÁTTAL A TISZTA JÁRDÁKÉRT

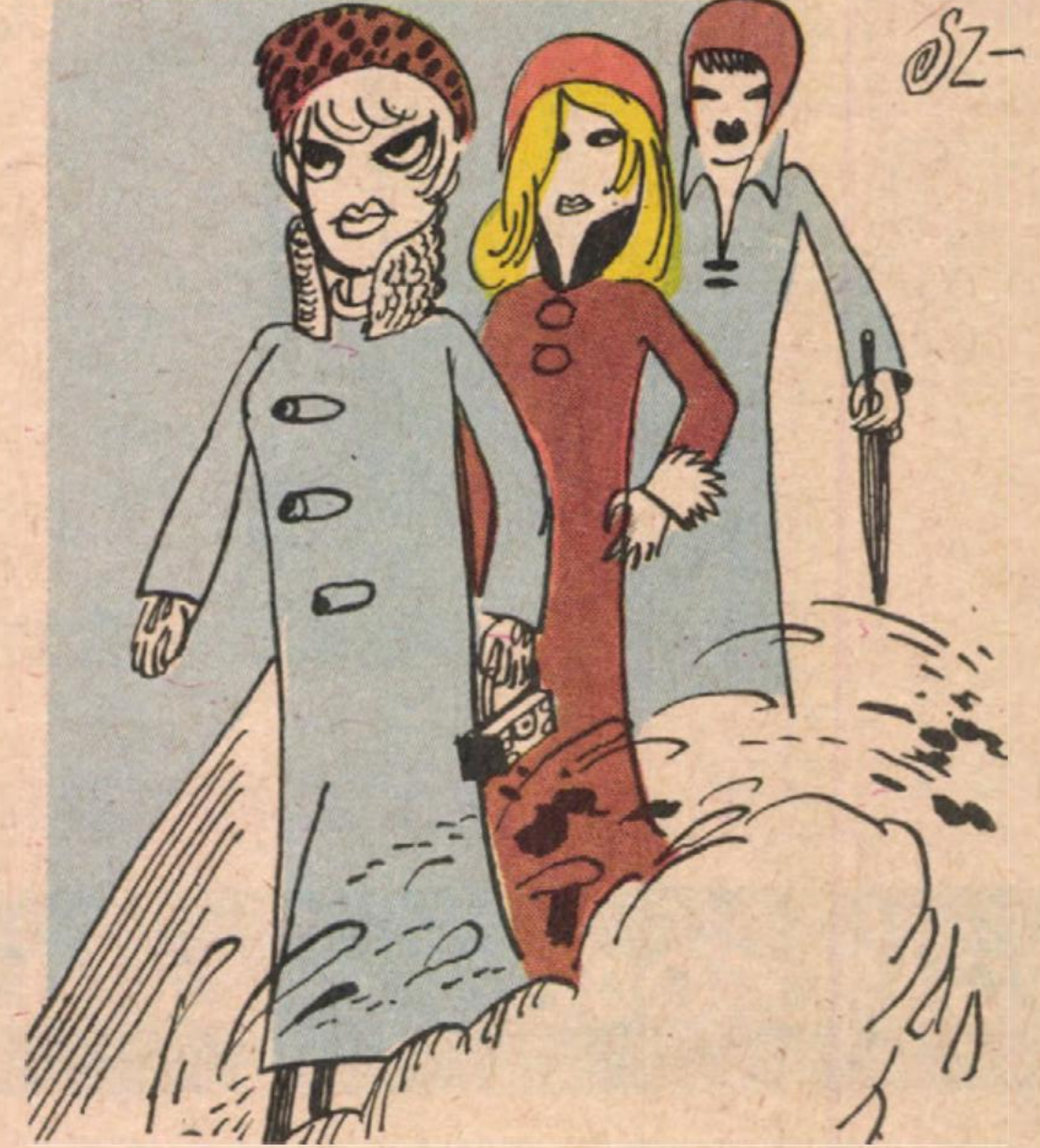

MINI TAXI, MAXI UTASSAL

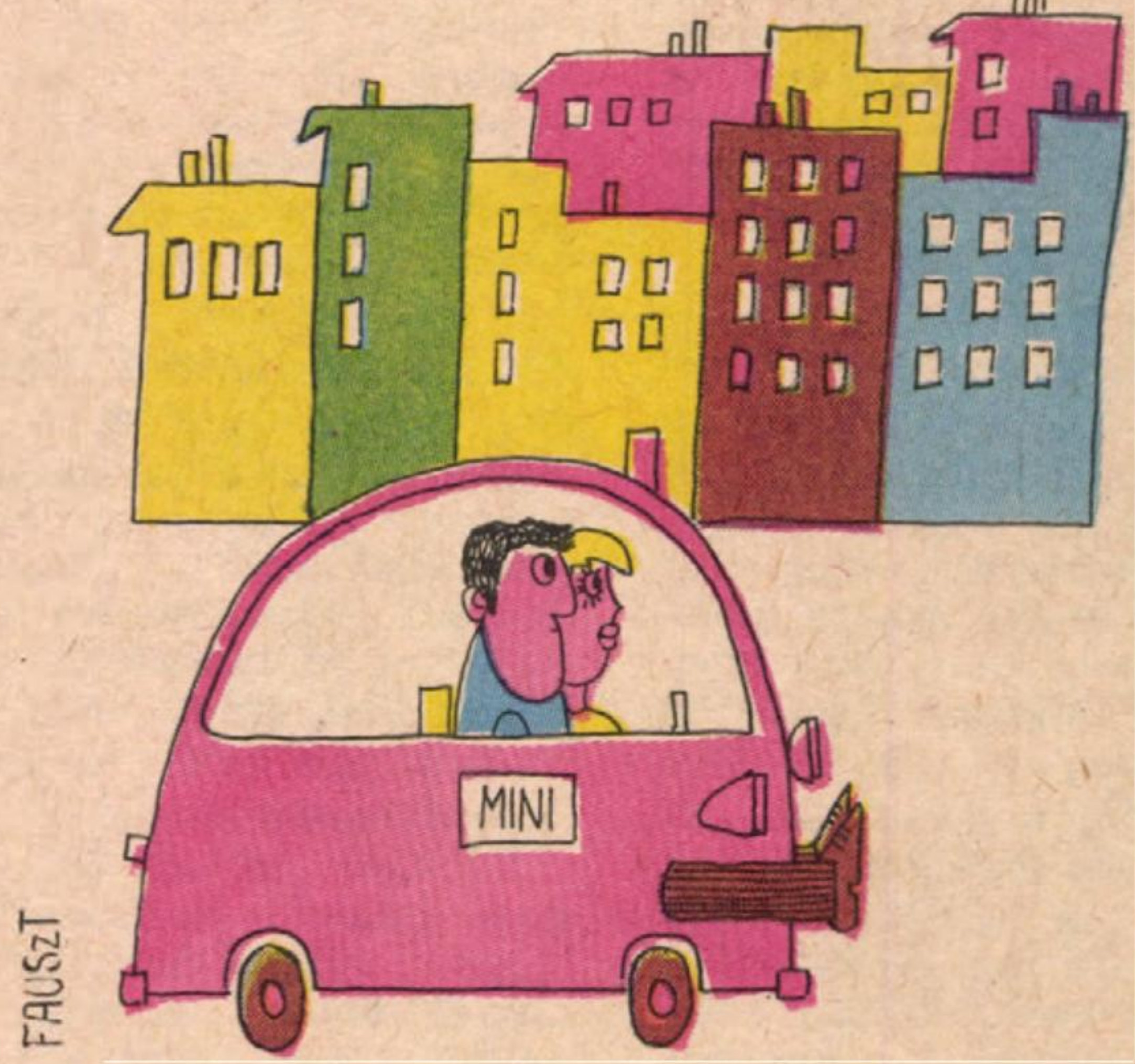

A VILÁG ANEKDOTA KINCSÉBŐL

Frank *Wedekind* német író, a *Tavasz ébredése* és a *Pandora szelencéje* című, nálunk is ismert színművek szerzője, nehéz természetű ember volt. Egy alkalommal, amikor súlyosan megbetegedett, egyik írótársa, akivel évek óta hadilábon állott, s hosszú ideje nem is érintkezett már, valamelyik közös barátjuk rábeszélésére meglátogatta betegágyánál. Wedekind láthatóan meghatódott, békülés, kézfogás — a két író hosszan elbeszélgetett egymással.

Wedekind nemsokára szerencsésen meggyógyult. Ment az utcán és hirtelen szemben találta magát megbékélt ellenfelével, aki szívélyesen üdvözölte a drámaírót. Ám az nem fogadta a köszönését.

— *Hát ez meg micsoda?* — kérdezte méltatlankodva a hajdani haragos. — *Úgy tudom, kibékültünk...*

— *Kibékültünk* — felelte szárazon Wedekind —, *de a kibékülés csak halálom esetére vonatkozott...*

Jean *Giraudoux,* francia regény- és drámaíró (nálunk legnagyobb sikert ért el: *Trójában nem lesz háború* című darabja és *Harc az angyallal* című regénye!) — hivatásos diplomata volt. Egy estélyen valamilyen közép- vagy dél-amerikai városkáról esett szó, s a jelenlévők nem tudták eldönteni, hogy a kérdéses hely Argentínában, Brazíliában, Ecuadorban, Peruban, Chilében vagy másutt van-e...? A földrajzi vita kellős közepén egy hölgy hirtelen felkiáltott:

— *Mit törjük annyit a fejünket! Itt van Giraudoux... ő diplomata, ő igazán meg tudja nekünk mondani...*

Csakhogy Giraudoux, amennyire jeleskedett a dráma- és regényírásban, valamint a diplomácia ügyeskedéseiben, annyira gyengén tájékozódott a geográfiában. Természetesen volt annyira diplomatikus, hogy földrajzi ismereteinek fogyatékosságát ne árulja el. Tehát amikor a szóbanforgó város helyének meghatározása céljából hozzá fordultak, sokatmondóan elmosolyodott, s a következőket mondotta:

— *Hölgyeim és uraim, ne kívánjanak tőlem olyat, amit meg kell önöktől tagadnom. Mert kérdésükre, sajnos, nem válaszolhatok. Diplomáciai titok.*

Giovanni *Papini* olasz író, irodalomtörténész, egyetemi tanár írásainak idealista, krisztiánus beállítottságával ellentétben igen tüskés természetű ember volt.

Egy bámulója, egy „magasröptű gondolkodású” dáma, aki maga is megmegpróbálkozott a tollforgatással, megkérdezte tőle:

— *Árulja el nekem, professore, hogyan lehet legjobban, legbiztosabban írni?*

Papini megdörzsölte az állát.

— *Legjobban, legbiztosabban* — felelte aztán — *balról jobbfelé és lehetőleg ülve.*

Békés István gyűjtése

ELŐRELÁTÓ VENDÉG

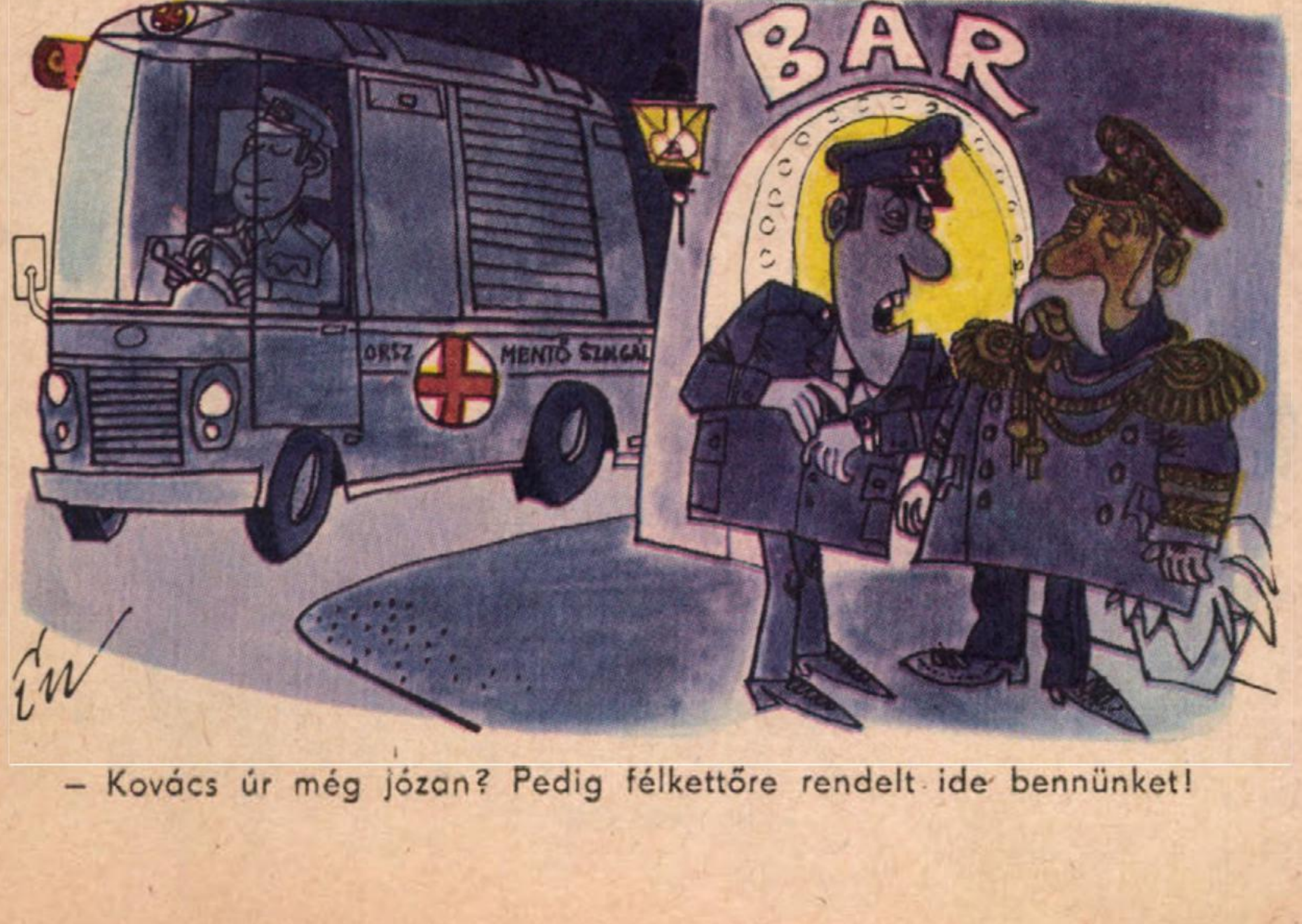

– Kovács úr még józan? Pedig félkettőre rendelt ide bennünket!

A SOFŐR BALESETE

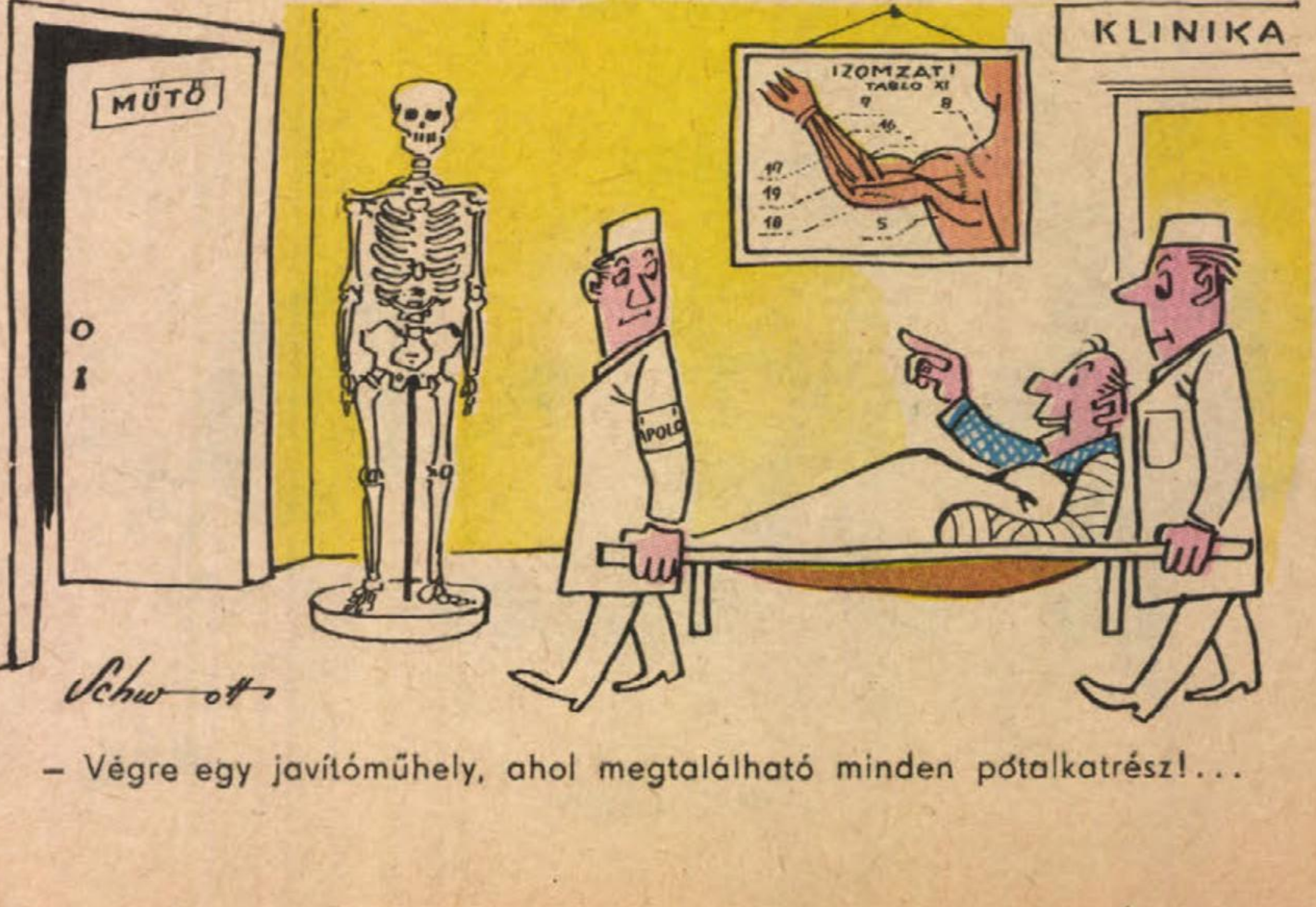

– Végre egy javítóműhely, ahol megtalálható minden pótalkatrész!...

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Kivel laknának társbérletben?

Vasvári Anna:

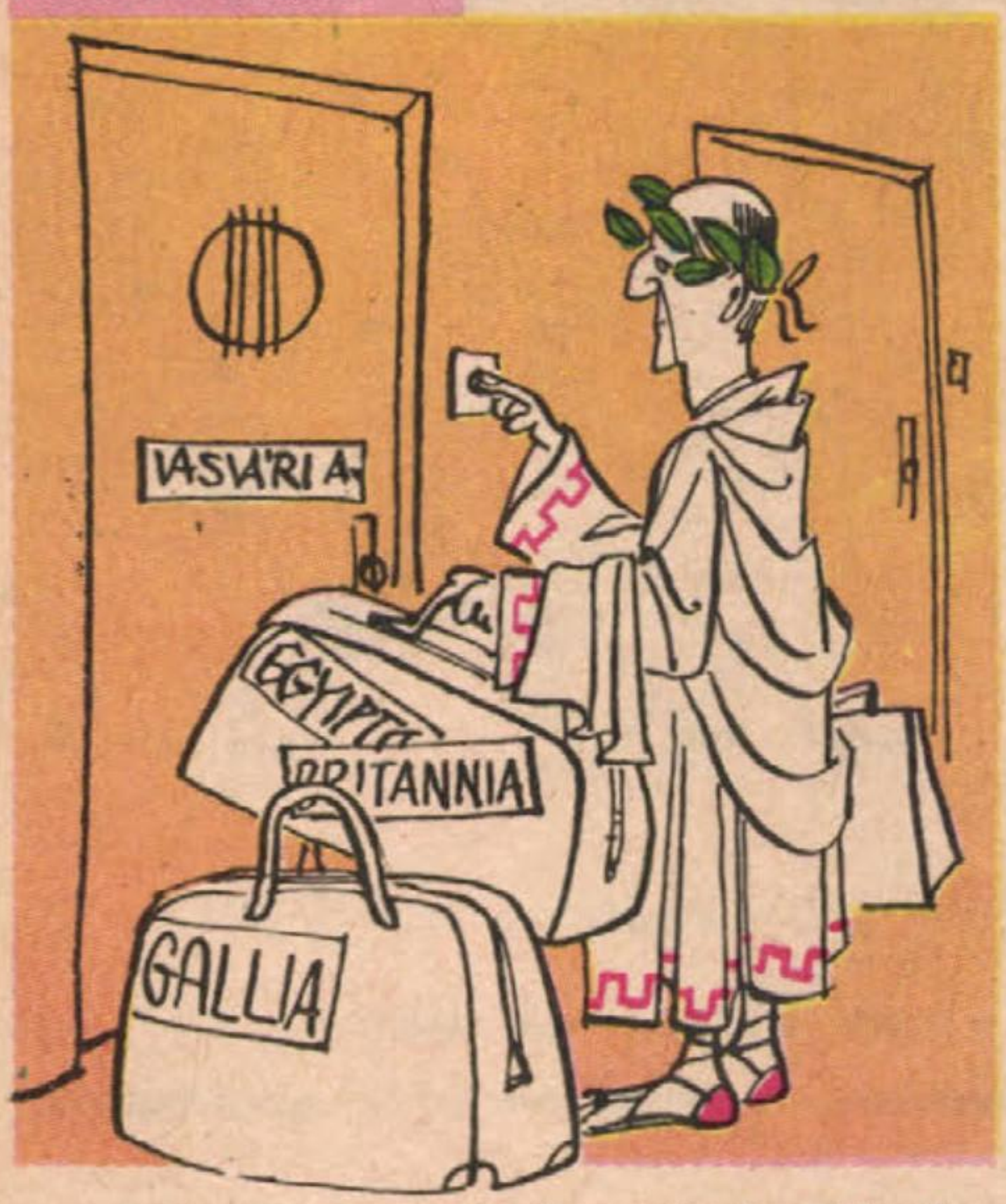

– Julius Caesarral, ha március idusán reggel jelentkezik be . . .

Pusztai Pál:

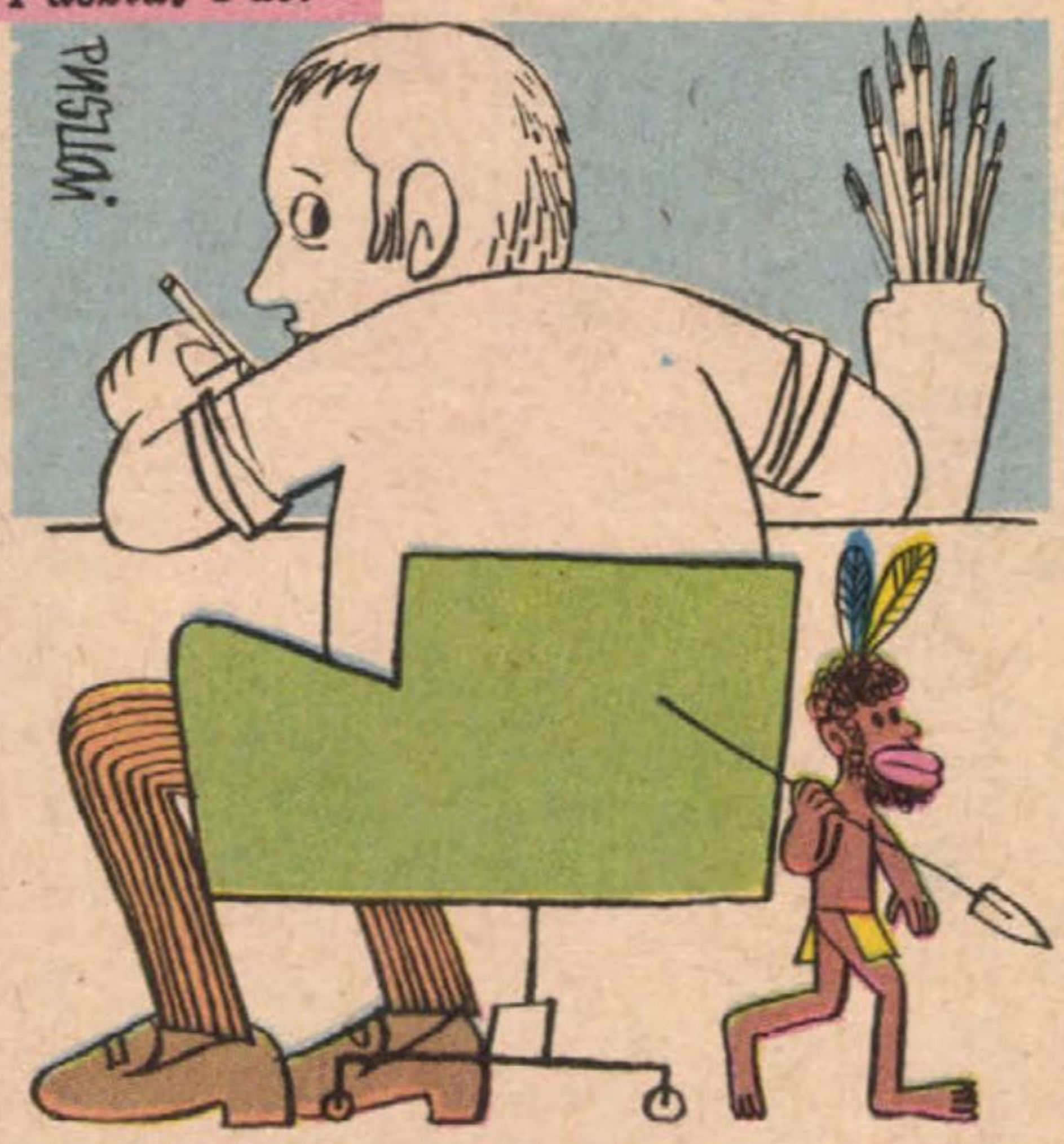

– Egy pigmeussal, mert kis helyet foglal el a lakásban.

Várnai György:

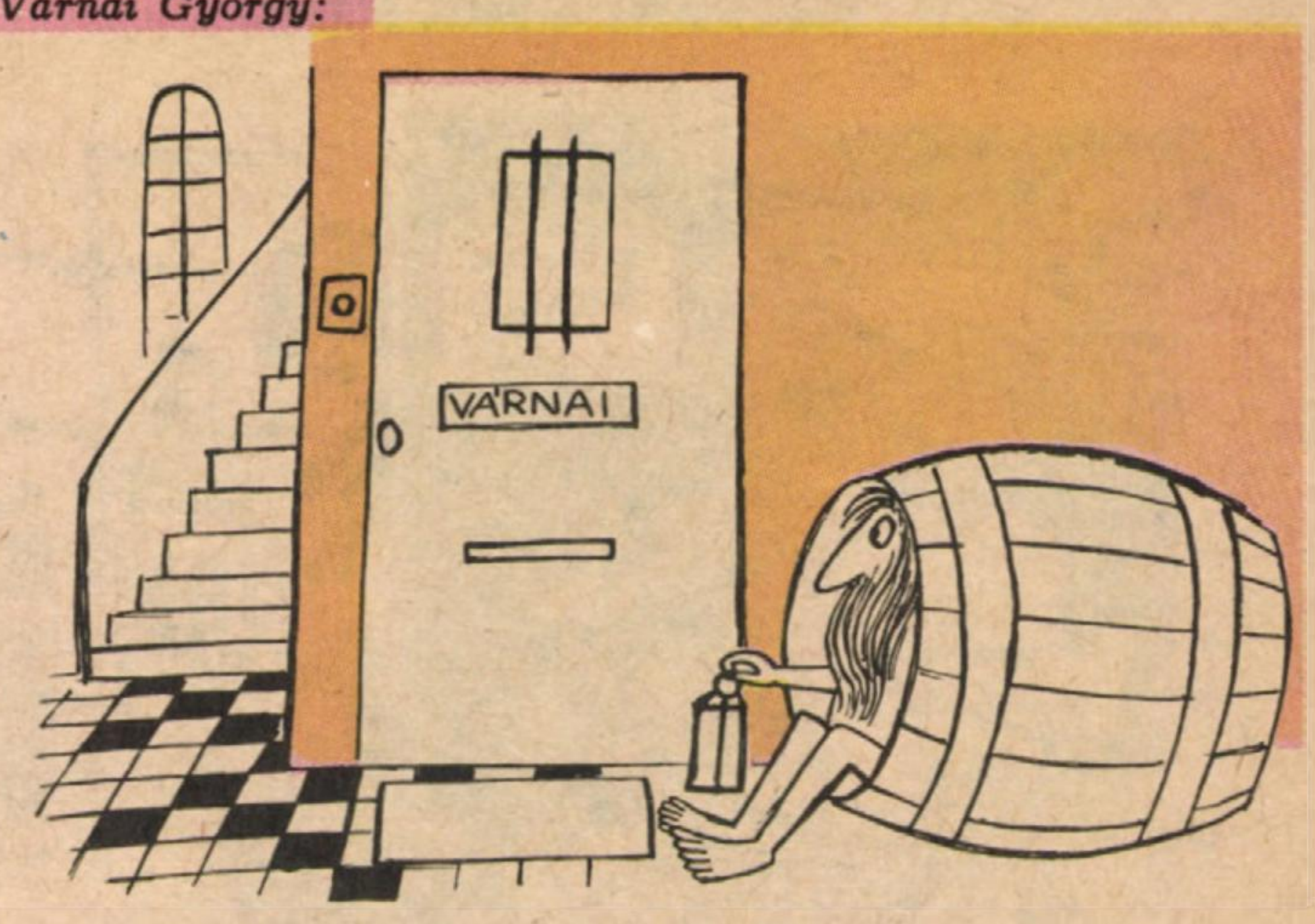

– Diogenésszel. Vennék neki egy hordót és kiraknám a lépcsőházba . . .

Endrődi István:

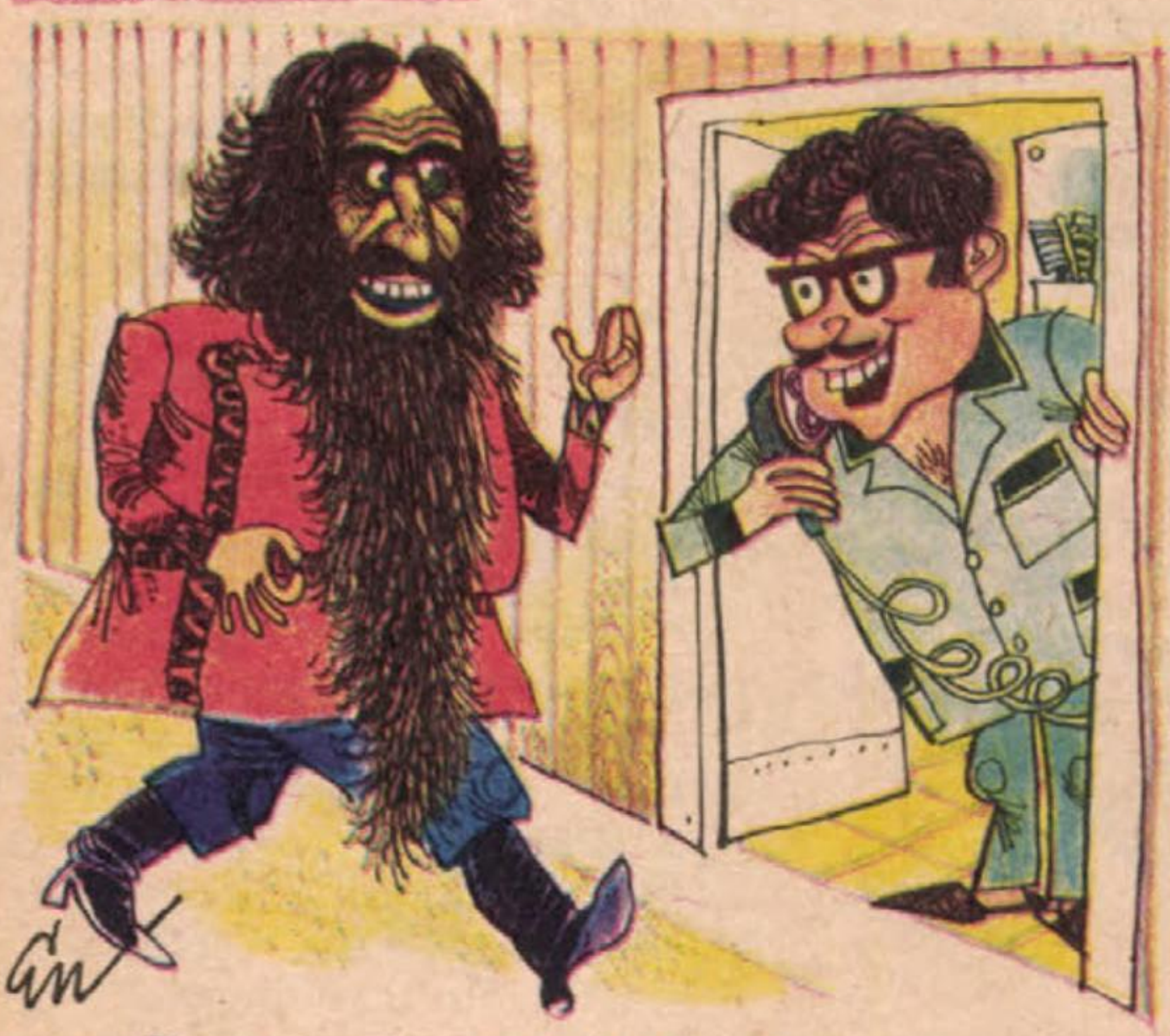

– Rasputinnal, mert biztos, hogy nem használná a villanyborotvámat.

Balázs-Piri Balázs:

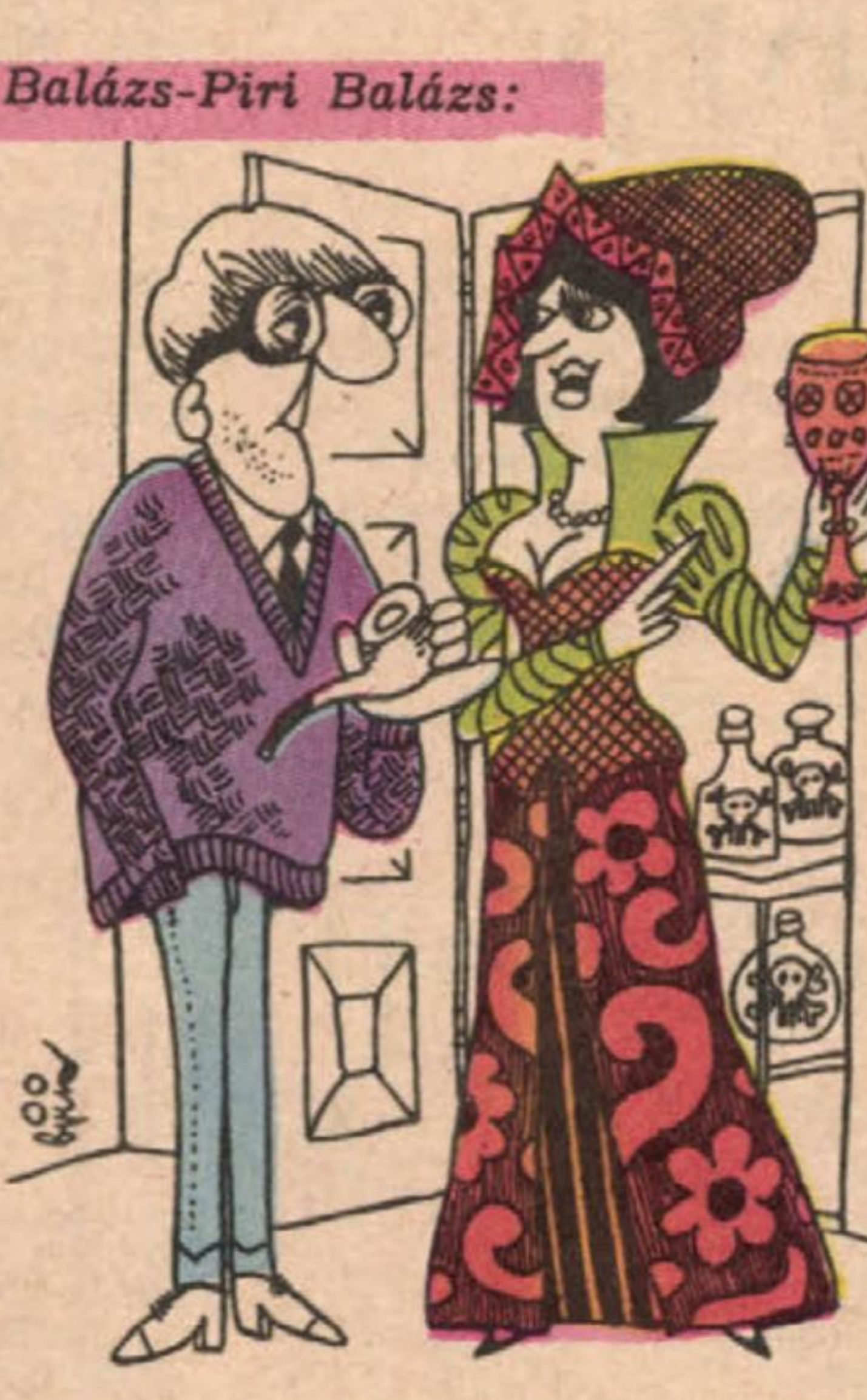

– Lucrezia Borgiával, mert tőle remek koktél-recepteket tanulhatnék . . .

Hegedűs István:

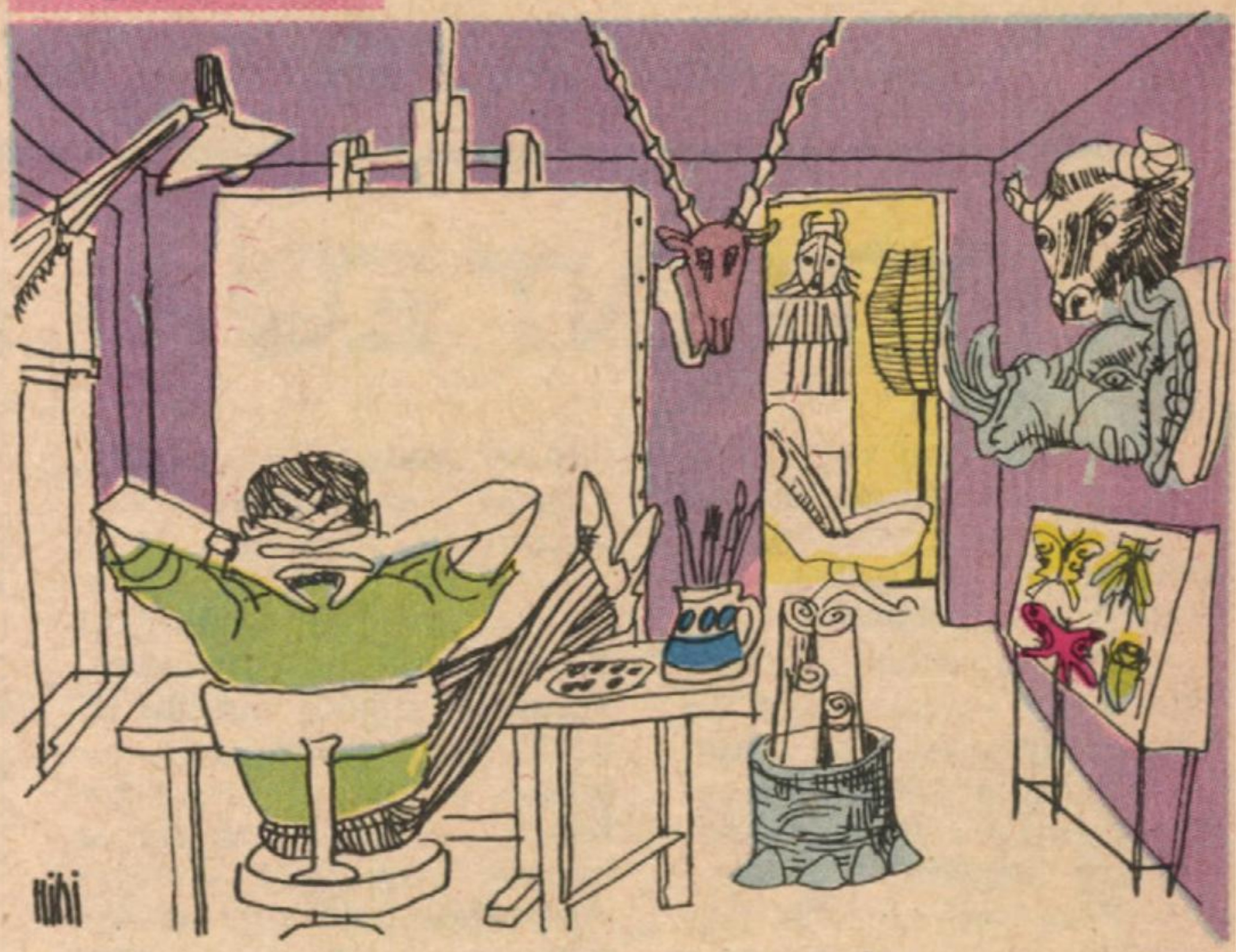

– Egy természetbúvárral, aki állandóan Afrikában lenne.

Erdei Sándor:

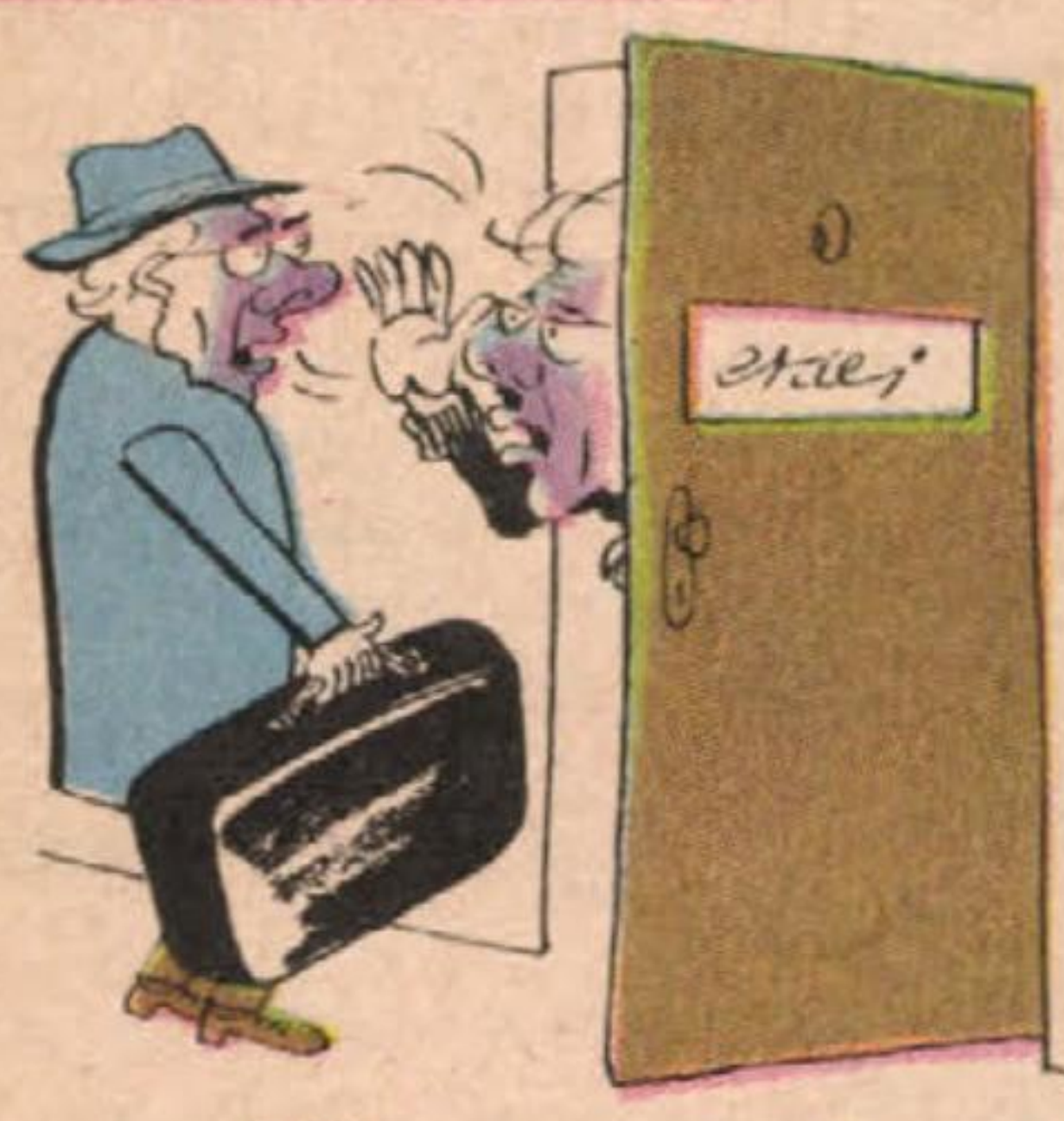

– Még magammal sem!

Császár Tamás:

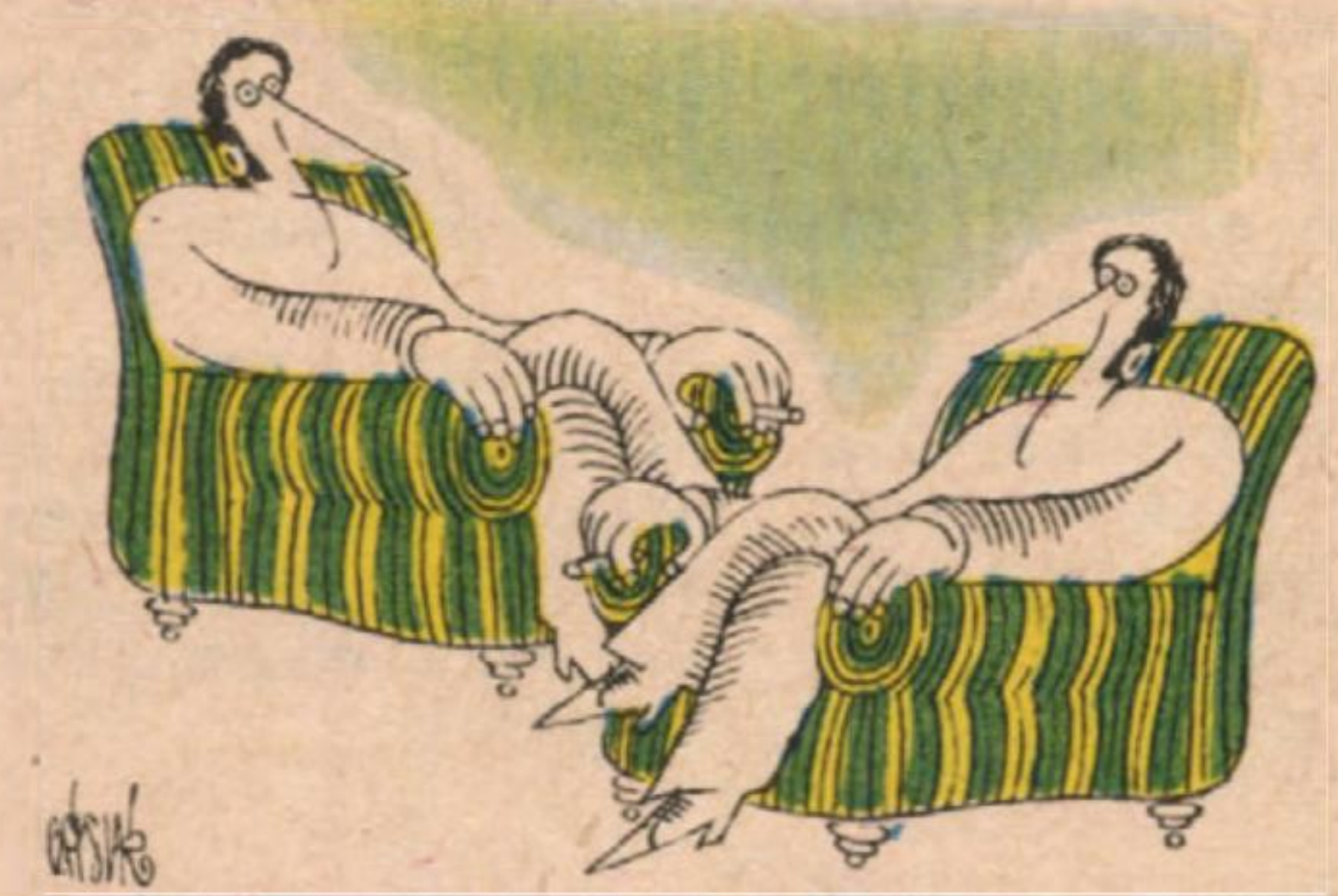

– Saját magammal. Mindig szerettem az értelmes embereket.

Sajdik Ferenc:

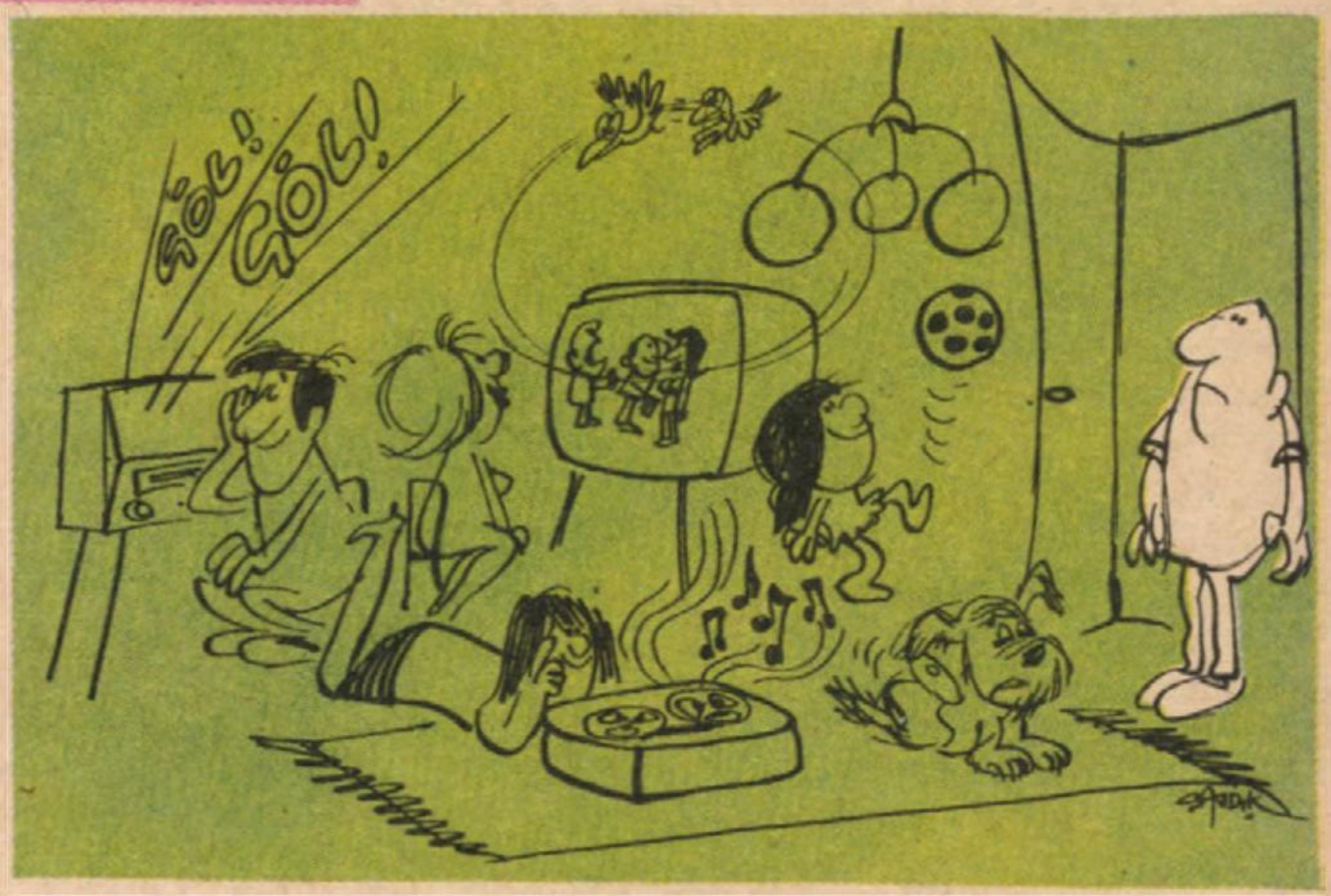

– Valamelyik ellenségemmel. Úgy kell neki . . .

Fülöp György:

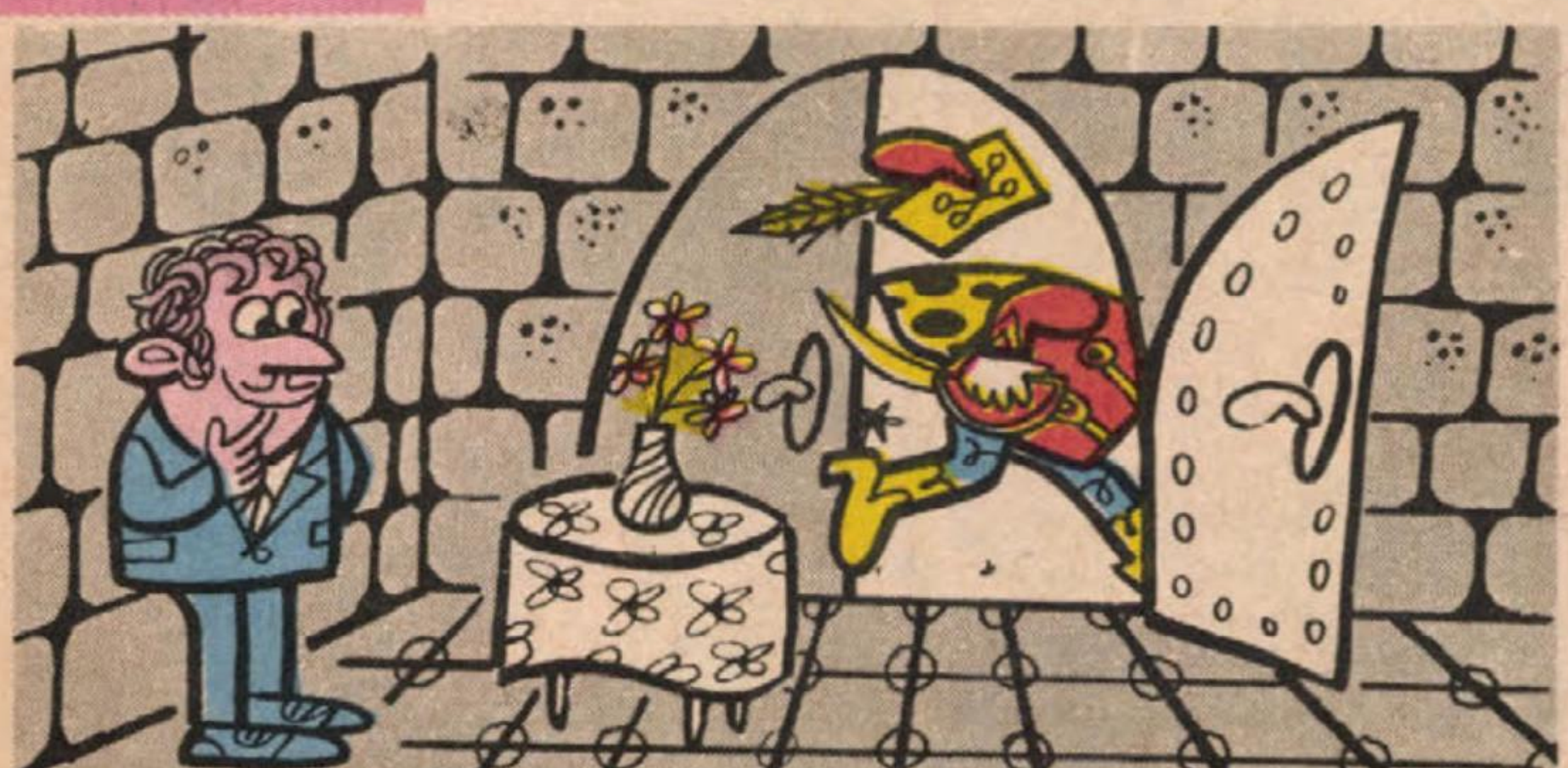

– Zrínyi Miklóssal.

Szűr-Szabó József:

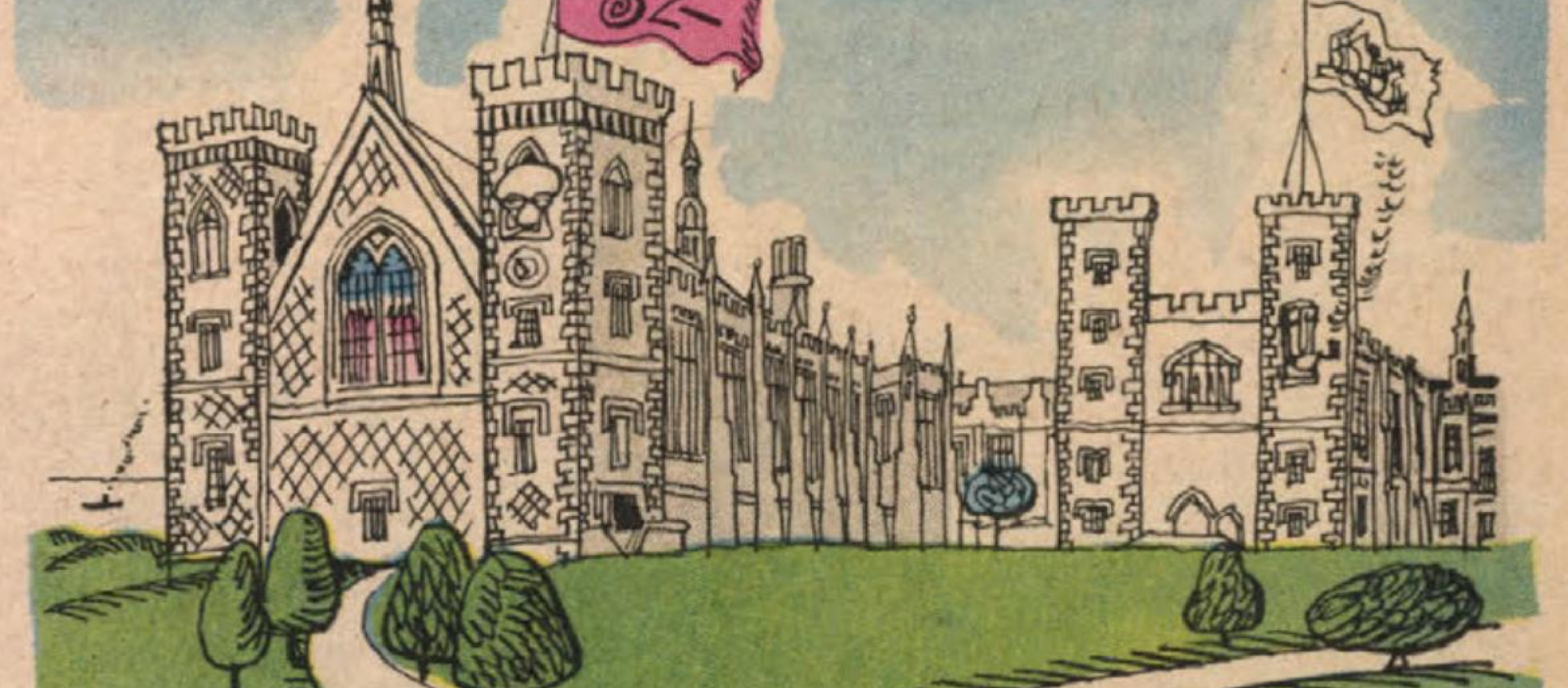

– Ha nincs más megoldás, egy angol lorddal.

PSZICHIÁTER A WALL STREET-EN

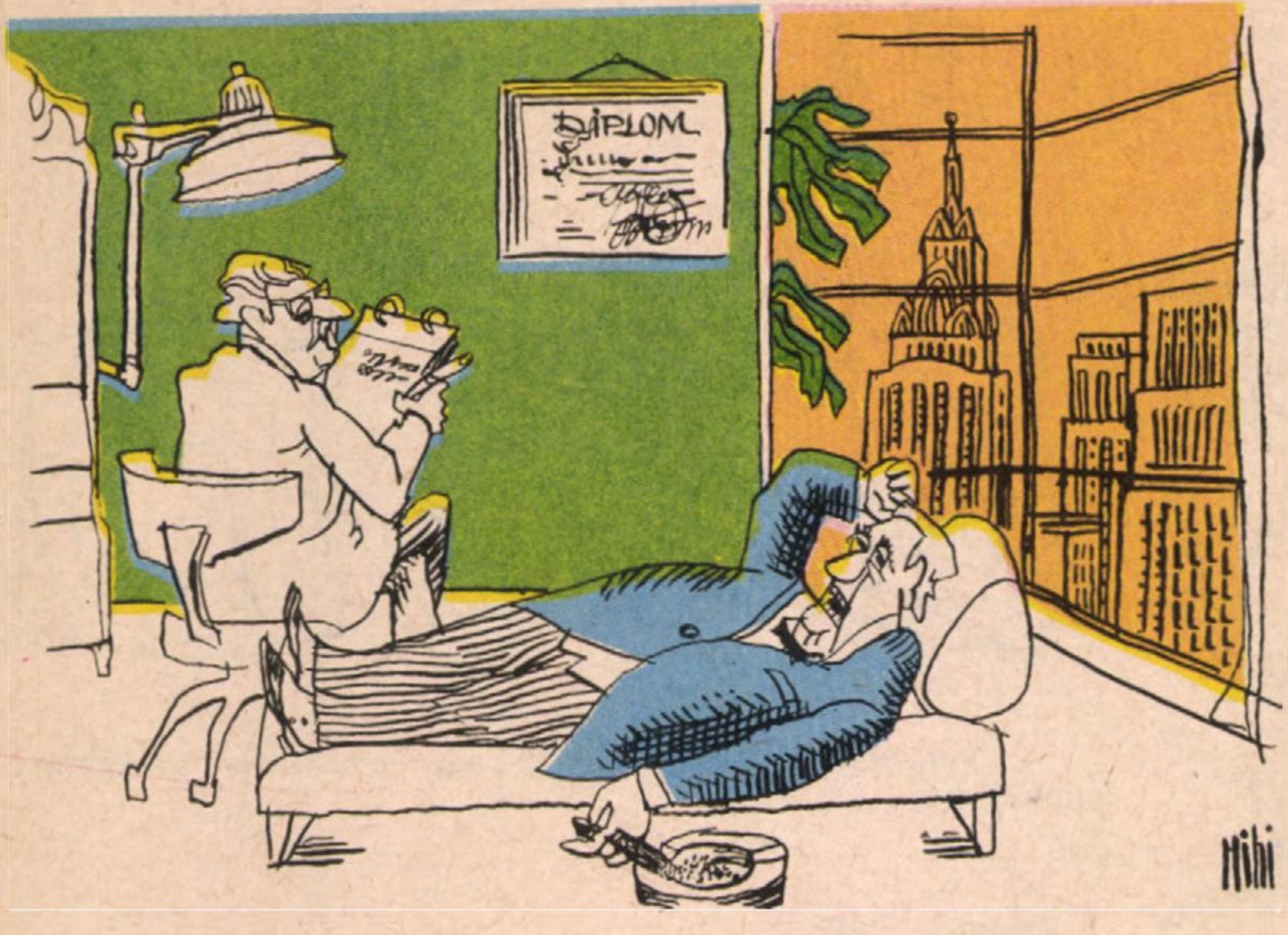

– Egészen depressziós lettem a várható depressziótól . . .

NIKOTINMENTES CIGARETTA

Ezúttal Münchenben oldották meg a nikotinmentes cigaretta gyártásának feladatát. Dr. Bruno Kober, érdemes dohányipari kutató feltalálta a nikotinmentes cigarettát, amely teljes illúziót biztosít élvezőinek. Nyilván nincs már messze az alkoholmentes pálinka, amely egészen más hatóanyagokkal éri el az iszákos emberekben a kívánt káros hatást.

MINŐSÉG

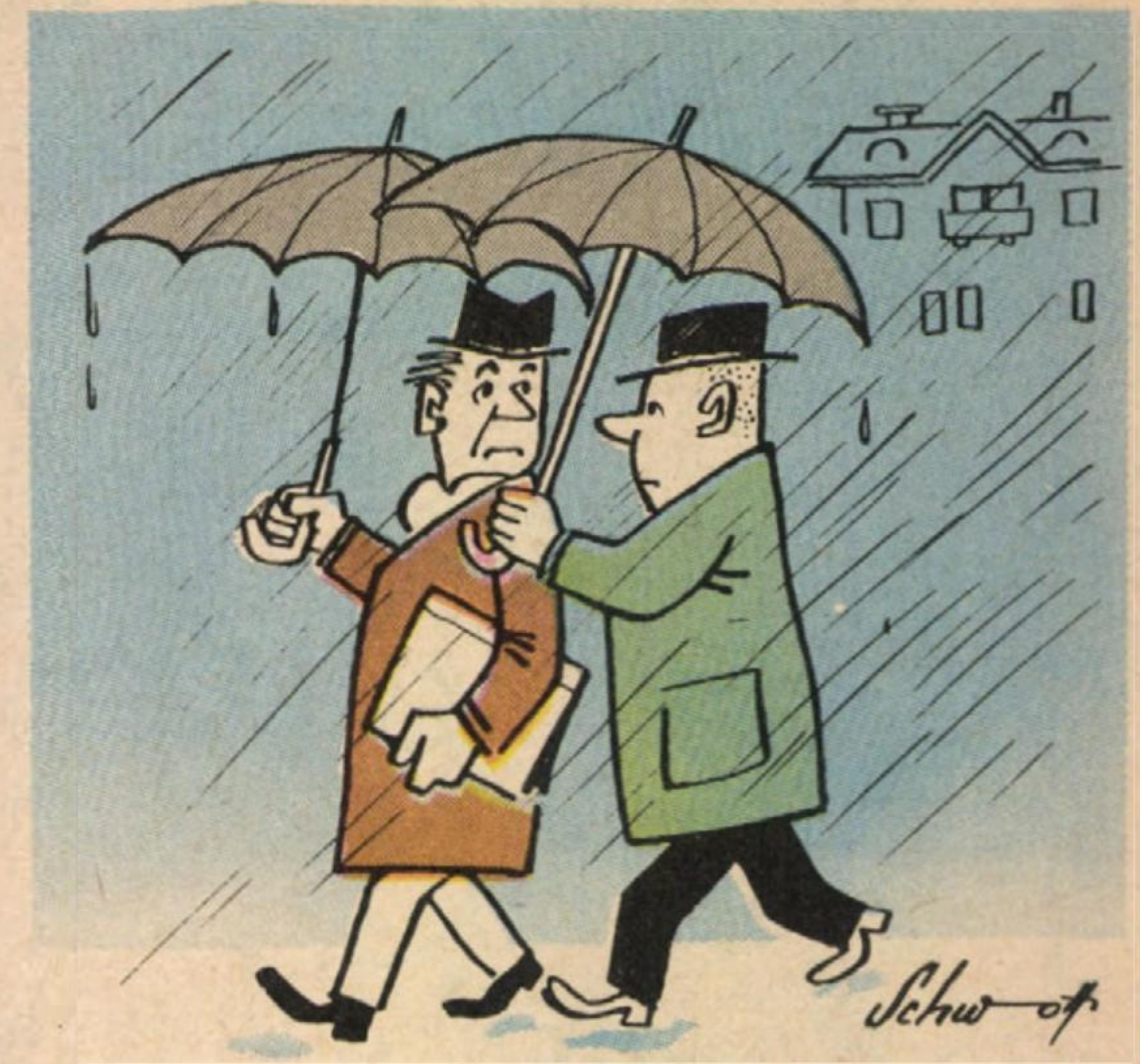

– A lábam megérzi a nedves időt . . .
– Reumás?
– Nem. Új cipő van rajtam.

ELTŰNT EGY LÁNY

Látásból már rég ismertem a csinos, fekete asszonyt, aki tegnap este vészes csöngetés után beesett a lakásomba.

— Drága, aranyos szerkesztő úr! — kezdte, alighogy kinyitottam az ajtót.

— Ön az egyetlen, aki segíthet rajtam, az isten szerelmére kérem! . . .

— Fáradjon beljebb, asszonyom! — tessékeltem a szobába váratlan látogatómat, akiről csak annyit tudtam, hogy abban a piros tetős házban lakik, túl a sarkon, és ha mellém kerül az autóbuszon, prüszkölök a kölnijétől. De megbocsátom neki, mert csinos.

Most azonban már azt is tudom róla, hogy — legalábbis ez idő szerint — bajban van, nagy bajban, rettentő bajban. Rendkívül fejlett, vesébe látó érzékemmel állapítom meg ezt, és abból, hogy szerkesztő uraz, két hízelgő jelzővel tisztel („drága, aranyos"), ráadásul egyetlenez, s végül megmondja magyarul, hogy segítséget kér, sőt nem is a maga nevében, hanem magára az istenre, meg az ő szerelmére hivatkozik. Jaj, nekem!

— Eltűnt az én kislányom, az én szépséges Emőcikém! — nyöszörgi könnyek között, miután sikerül lenyomnom egy fotelbe. — Itt a fényképe, tessék! — átadja a csinos kislány fényképét. — Szíveskedjék betétetni az újságokba, talán még nem reménytelen az ügy.

— Egyáltalán nem reménytelen — szóltam vigasztalón —, nyugodjék meg! Megkínálhatom talán egy pohárka likőrrel? Az jót tenne ebben a lelkiállapotban.

— Köszönöm — rázta a fejét az asszony —, nem iszom likőrt.

— Egy pohár bort talán?

— Rum nincs?

Szerencsére volt rum, portorico, két deci. Lassan elszürcsölte, miközben mesélt.

— Tetszik tudni, még délben otthon volt, hallgatta a tánczenei koktélt, megebédelt szépen, aztán úgy . . . mikor is? Lehetett talán három óra, vagy négy . . . Én vagyok az oka, én, én . . . — Fél óráig tart, amíg sikerül megvigasztalnom, akkor folytatja. — Megkértem, hogy menjen le egy csomag Kossuthért. Olyan jó gyerek volt, szegénykém, meg neki sem volt bagója, hát lement, aztán . . . Tetszik tudni, föltűnt nekem, hogy nem jön, csak nem jön, de gondoltam, biztosan sorba áll, hiszen mindenütt sorba kell állni. Azután meg jött egy ismerősöm, annak volt cigije, hát — őszintén szólva — meg is feledkeztem róla, hogy leküldtem az én egyetlenkémet. Azután meg néztük a tévét, azután meg elmentünk, mivelhogy egyszer van szombat egy héten. Nem igaz?

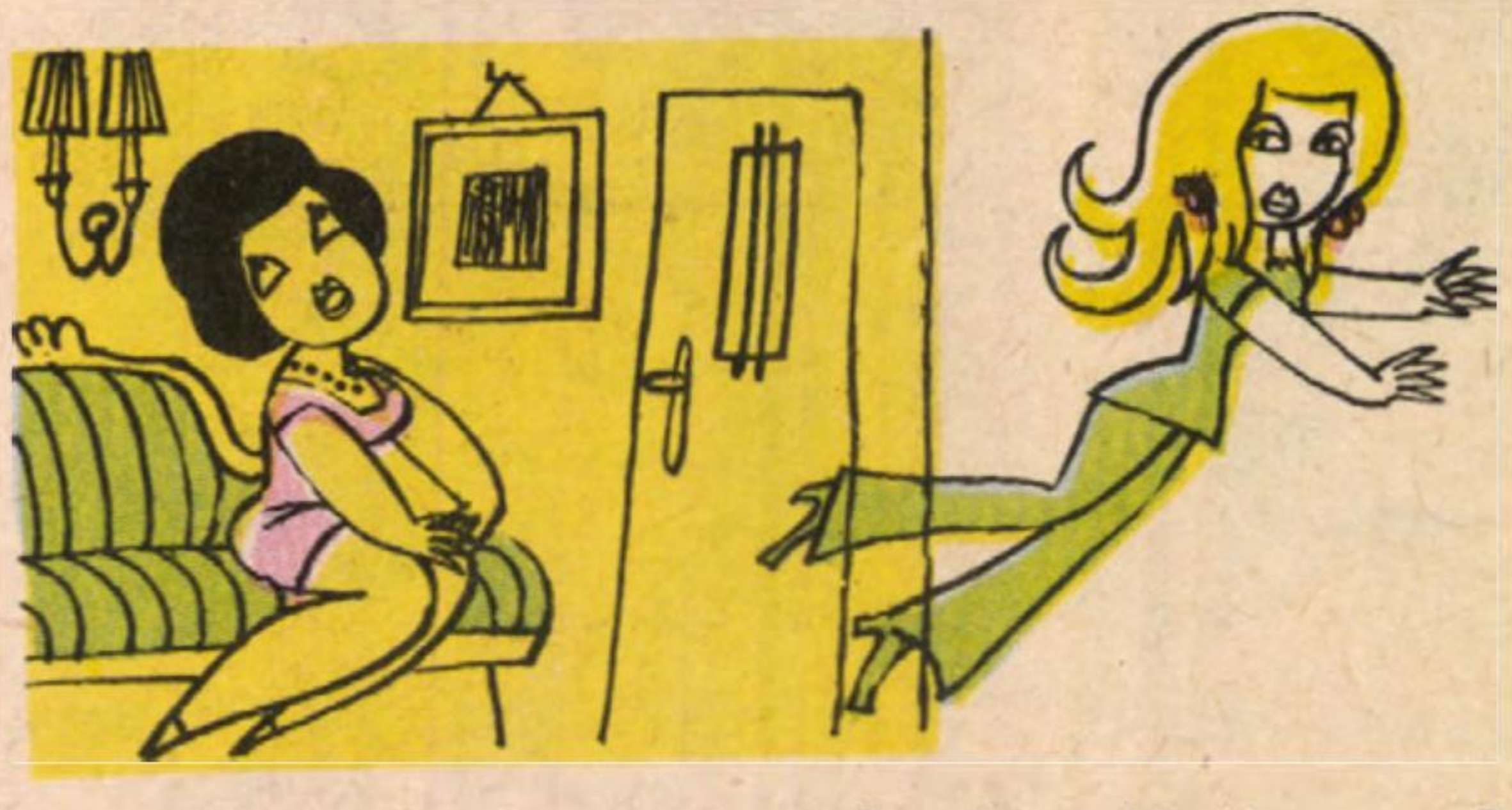

— Bocsánat, úgy értsem, hogy még szombaton tűnt el Emőke? — kérdeztem némileg meglepve.

— Igen — válaszolt a csinos fekete asszony —, arra határozottan emlékszem, hogy szombat volt.

— És a rendőrségen mit mondtak?

— A rendőrségen? — néz rám sértetten. — Csak nem tetszik feltételezni rólam, hogy mindjárt rohanok a rendőrségre? Még az hiányzik egy tizennégy éves kislánynak, hogy rendőrségi akta legyen róla!

— Úgy értsem, hogy azóta még nem is kereste, asszonyom? Hiszen ma kedd este van, vagyis már negyedik napja nincs meg Emőke.

— Nem negyedik — rázza a fejét az asszony és magában mormogva számol, — hiszen . . . Tessék csak várni! — várok türelmesen, ő nemsokára föltekint rám és közli: — Az újév utáni első szombaton volt. Igen, igen, meg mernék esküdni rá.

— Asszonyom! Jól értem? Annak hat hete! Azóta nem kereste Emőkét?

— Tetszik tudni, nem tűnt föl, hogy nincs otthon. Ügye nálunk két szoba van és én modernül gondolkodom, nem leskelődöm állandóan utána. Csak ma este, hogy a lila gömbös lógót akarom a fülembe tenni . . . Keresem, keresem, nem találom. Rögtön tudtam, hogy ő vitte el . . . Drága, aranyos szerkesztő úr, az isten szerelmére, tegye be az újságba a fényképét!

Átveszem a fényképet és hogy mutassam segítőkészségemet, mindjárt kezdem fogalmazni hozzá az aláírást:

„Az aggódó anya kéri a becsületes megtalálót, hogy a mellékelt kislányon levő lila gömbös lógót mielőbb juttassa vissza . . ."

Sólyom László

MESEBELI VEVŐ

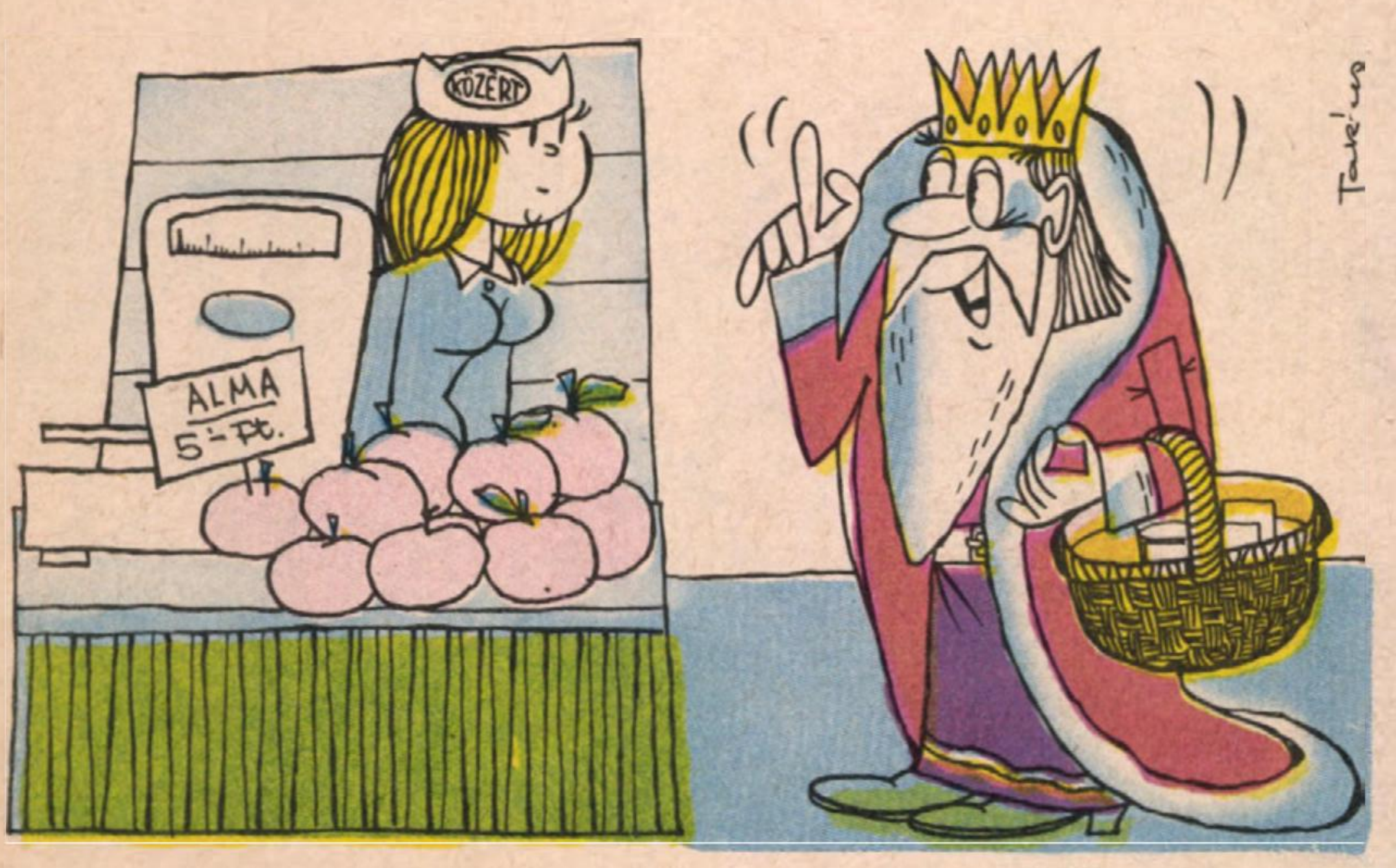

– Kaphatnék egy szép országalmának valót?!

MARADI SZÜLŐK

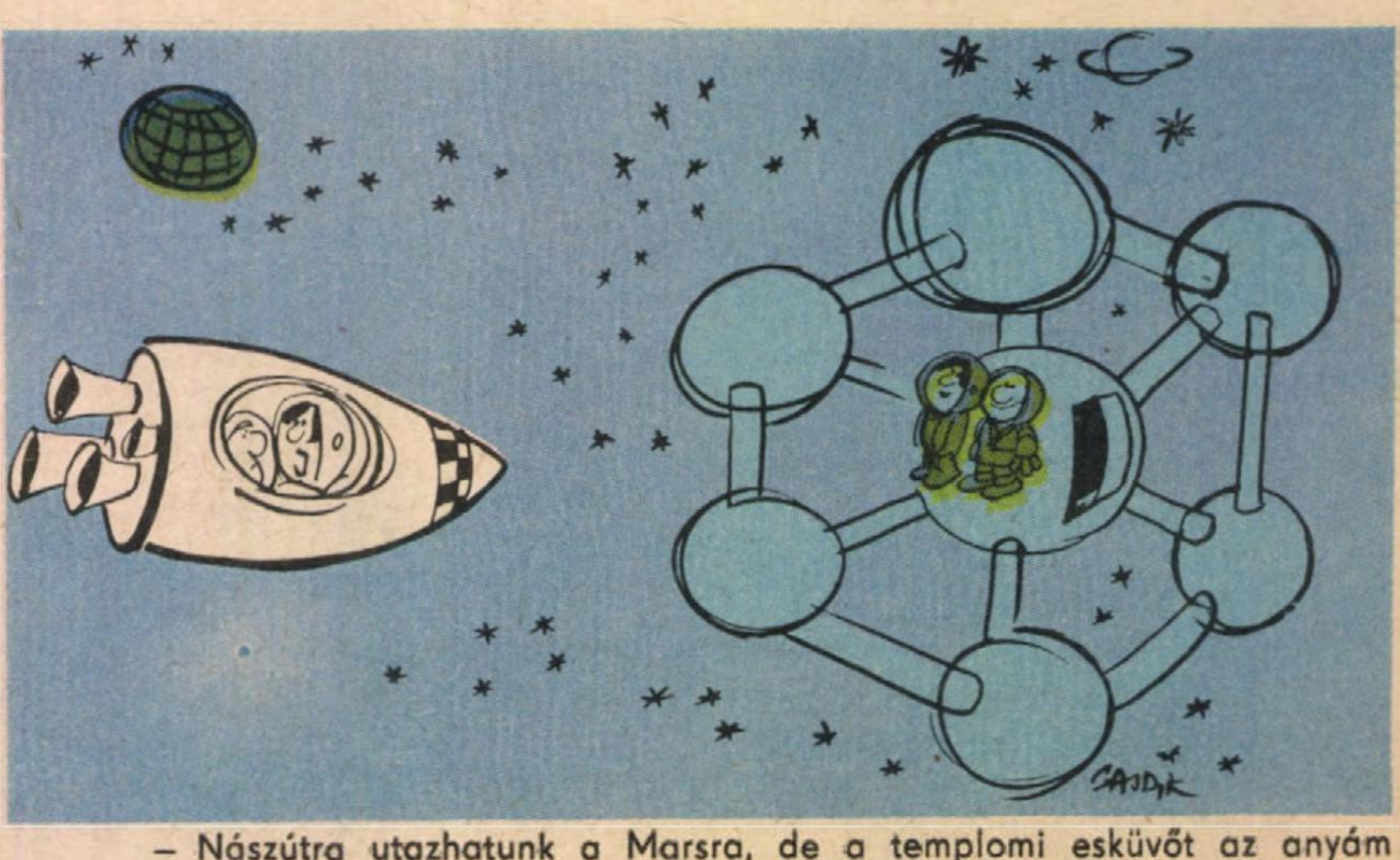

– Nászútra utazhatunk a Marsra, de a templomi esküvőt az anyám nem engedi el . . .

ŐRÜLT TALÁLMÁNYOK II.

Árjegyzék ingyen

Pontos czimre tessék ügyelni.

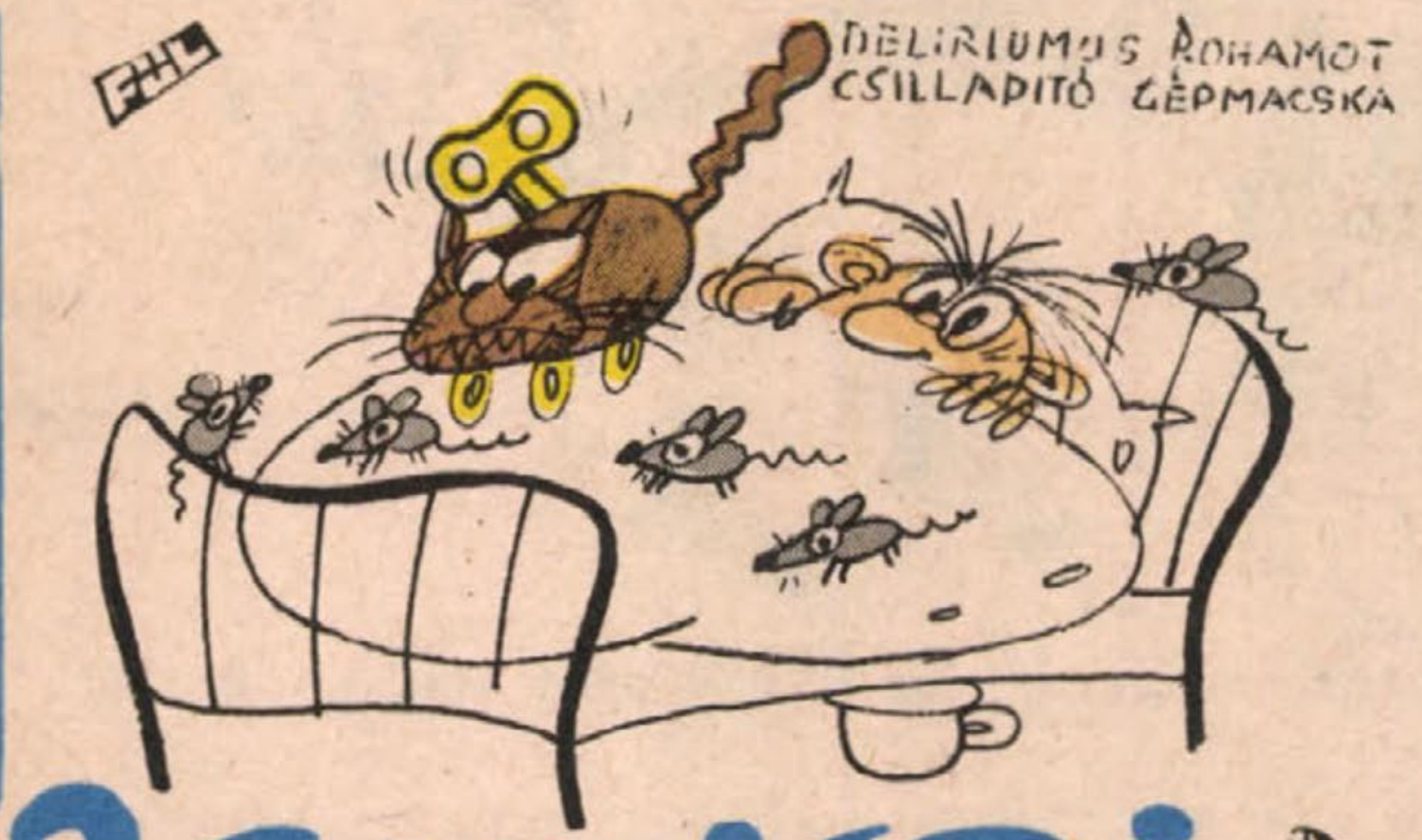
DELIRIUMOS ROHAMOT CSILLAPÍTÓ GÉPMACSKA

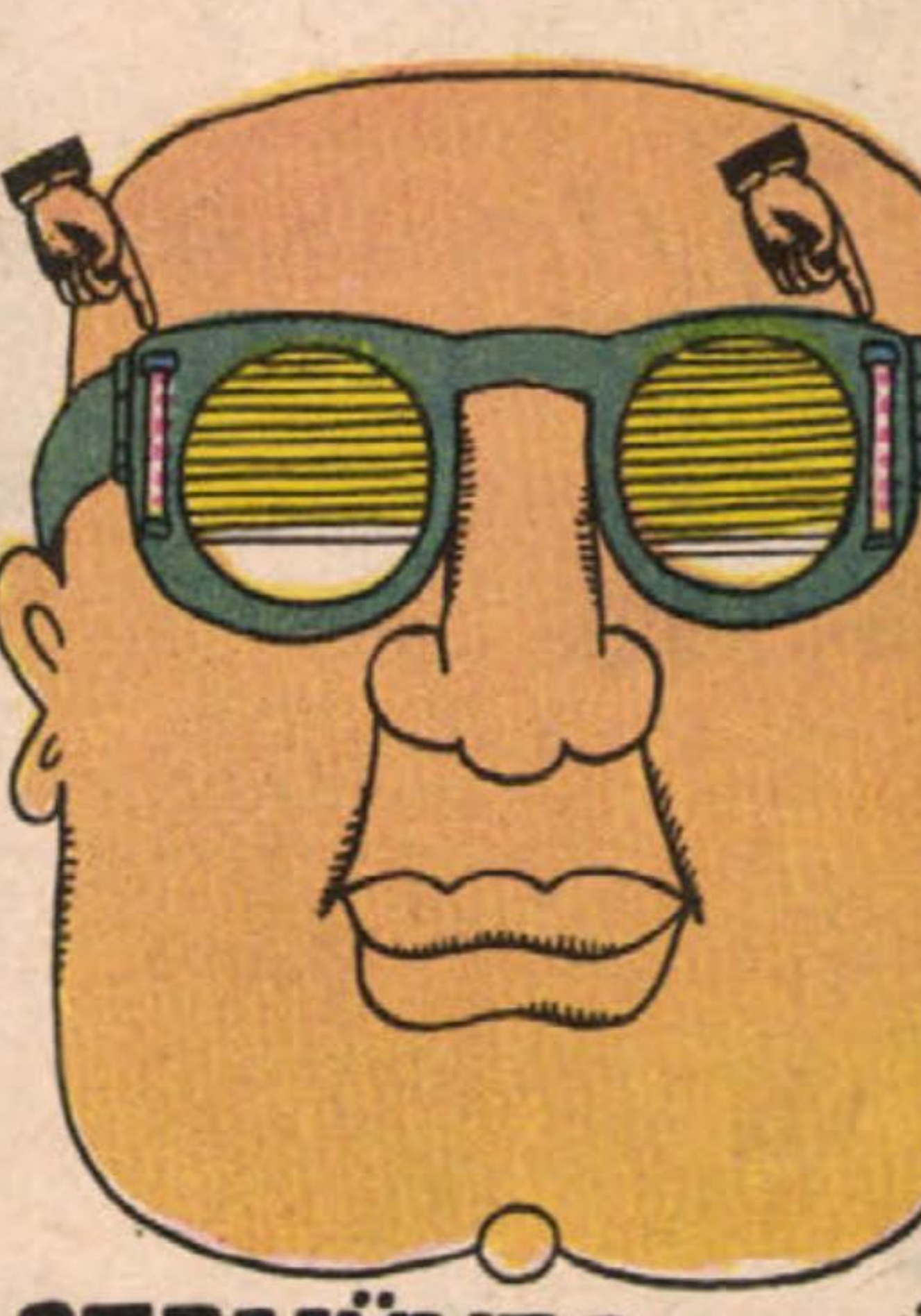

SZEMÜVEG,
ALVÁSHOZ LEERESZTHETŐ REDŐNNYEL

TÖRV. VÉD.

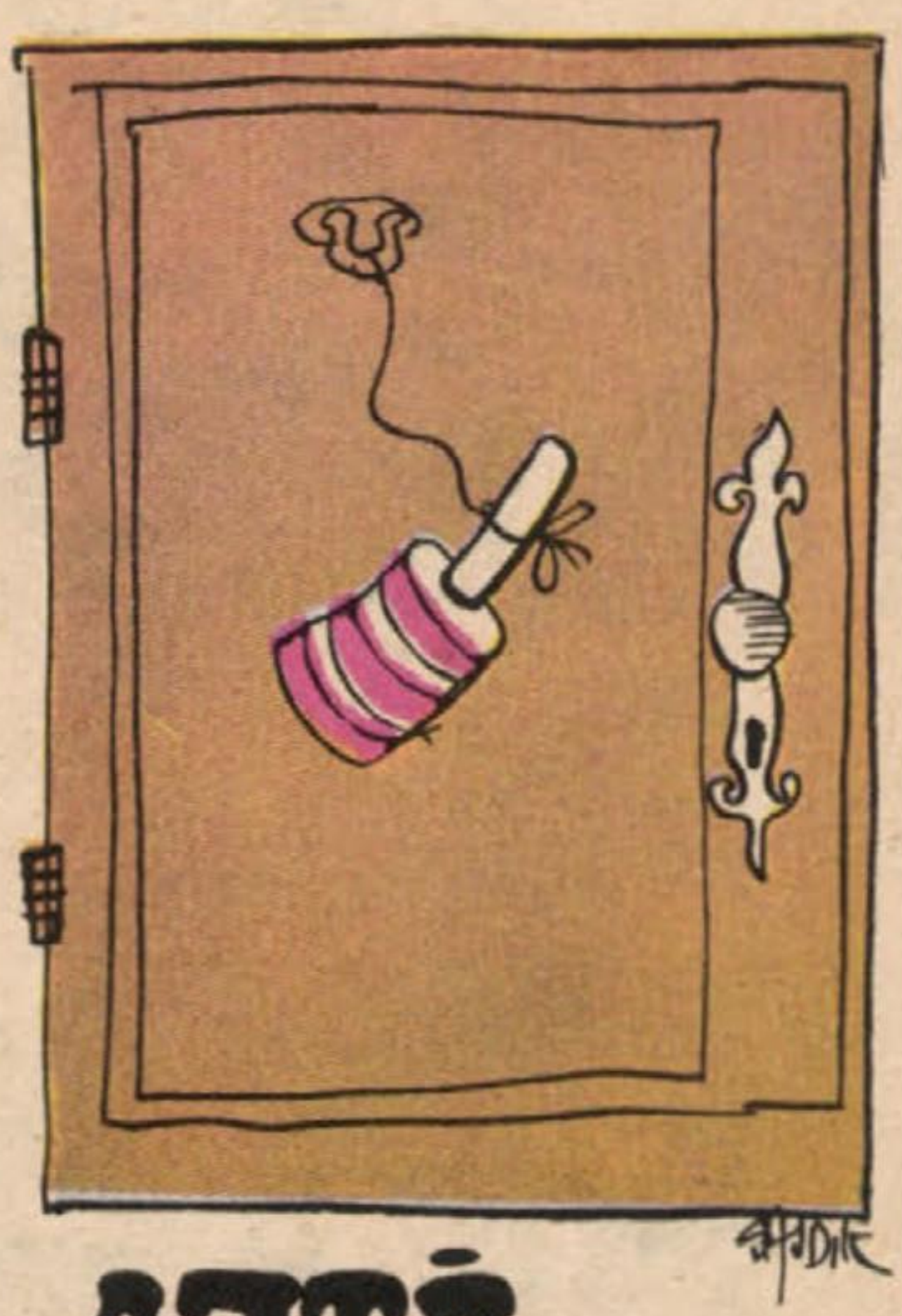

AJTÓ KOPOGTATÓ

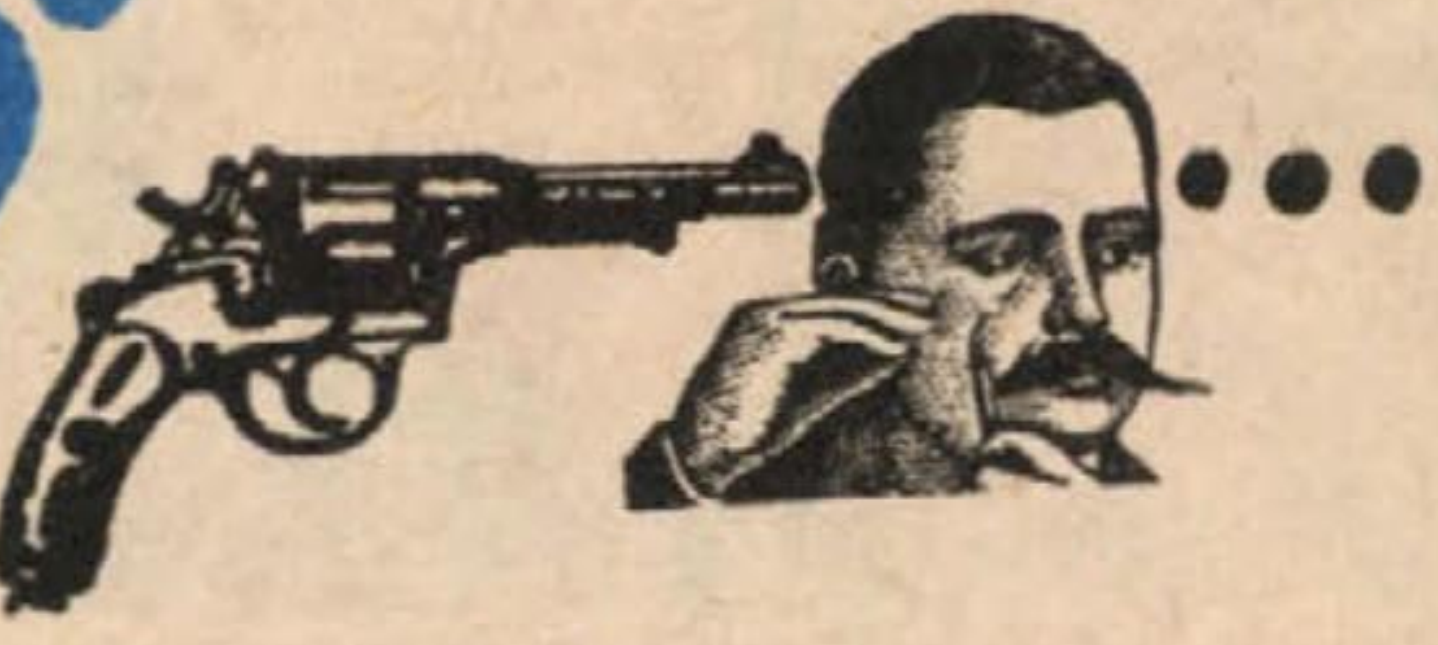

STB.

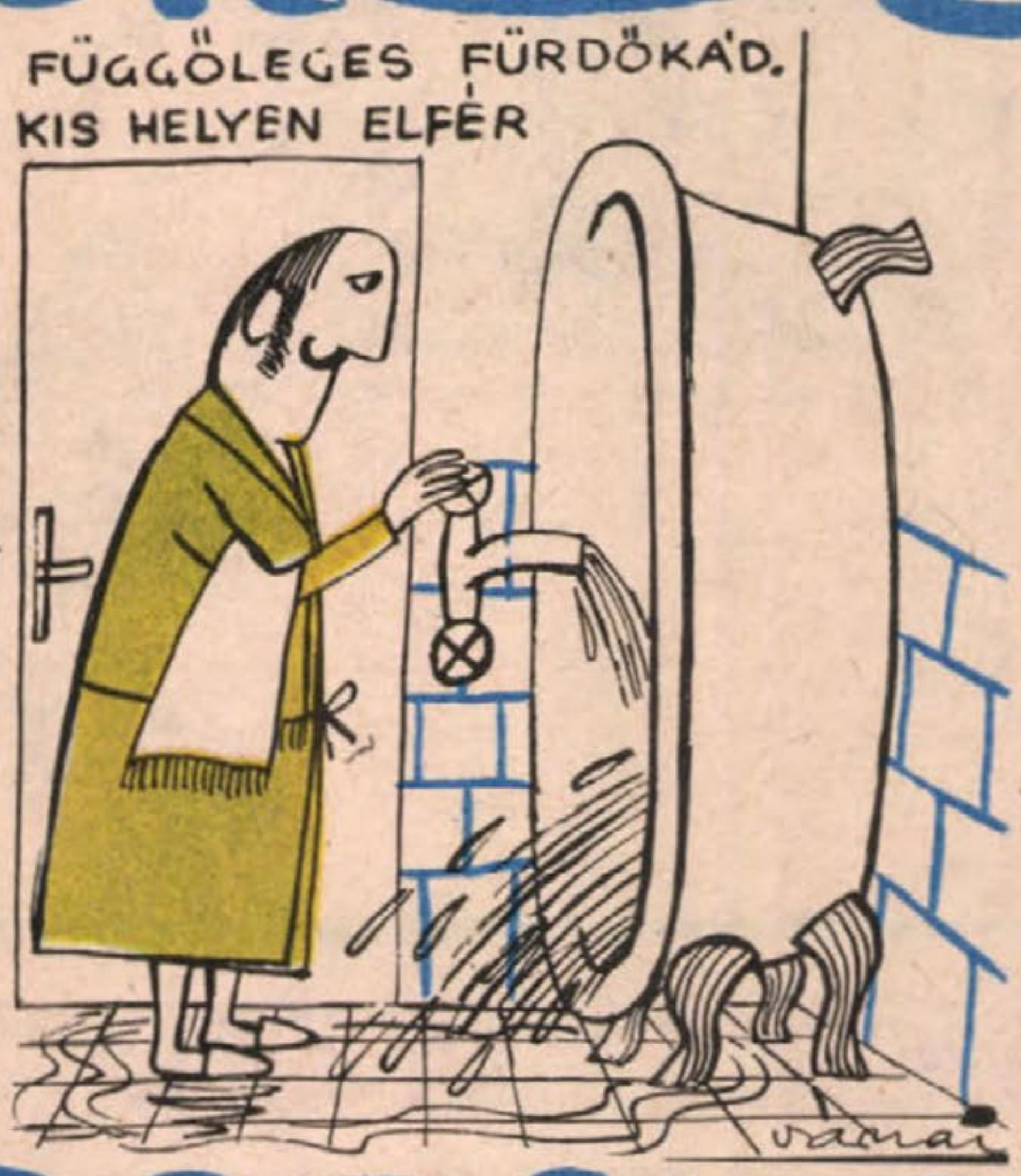
FÜGGŐLEGES FÜRDŐKÁD.
KIS HELYEN ELFÉR

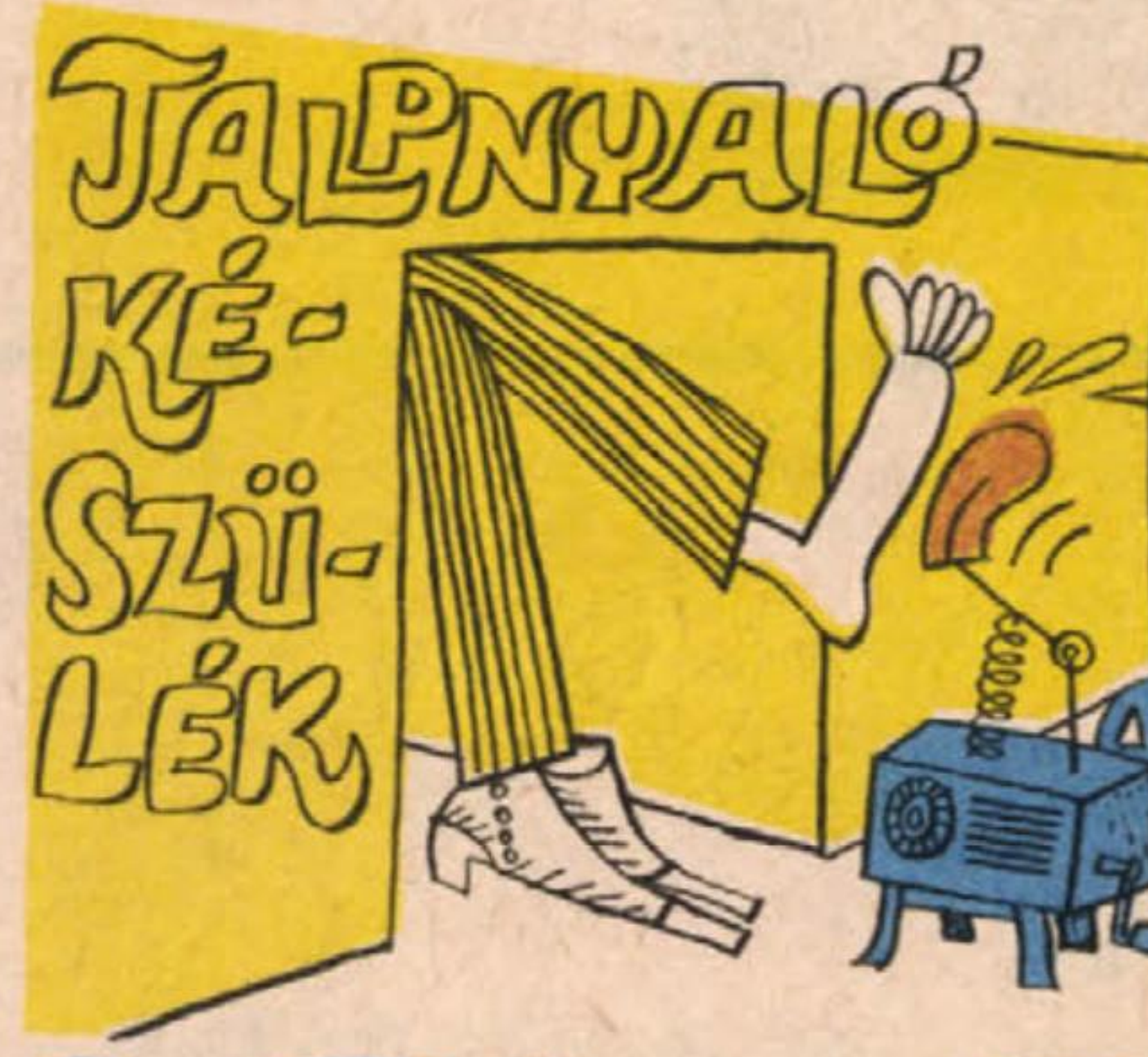
TALPNYALÓ
KÉ-
SZÜ-
LÉK

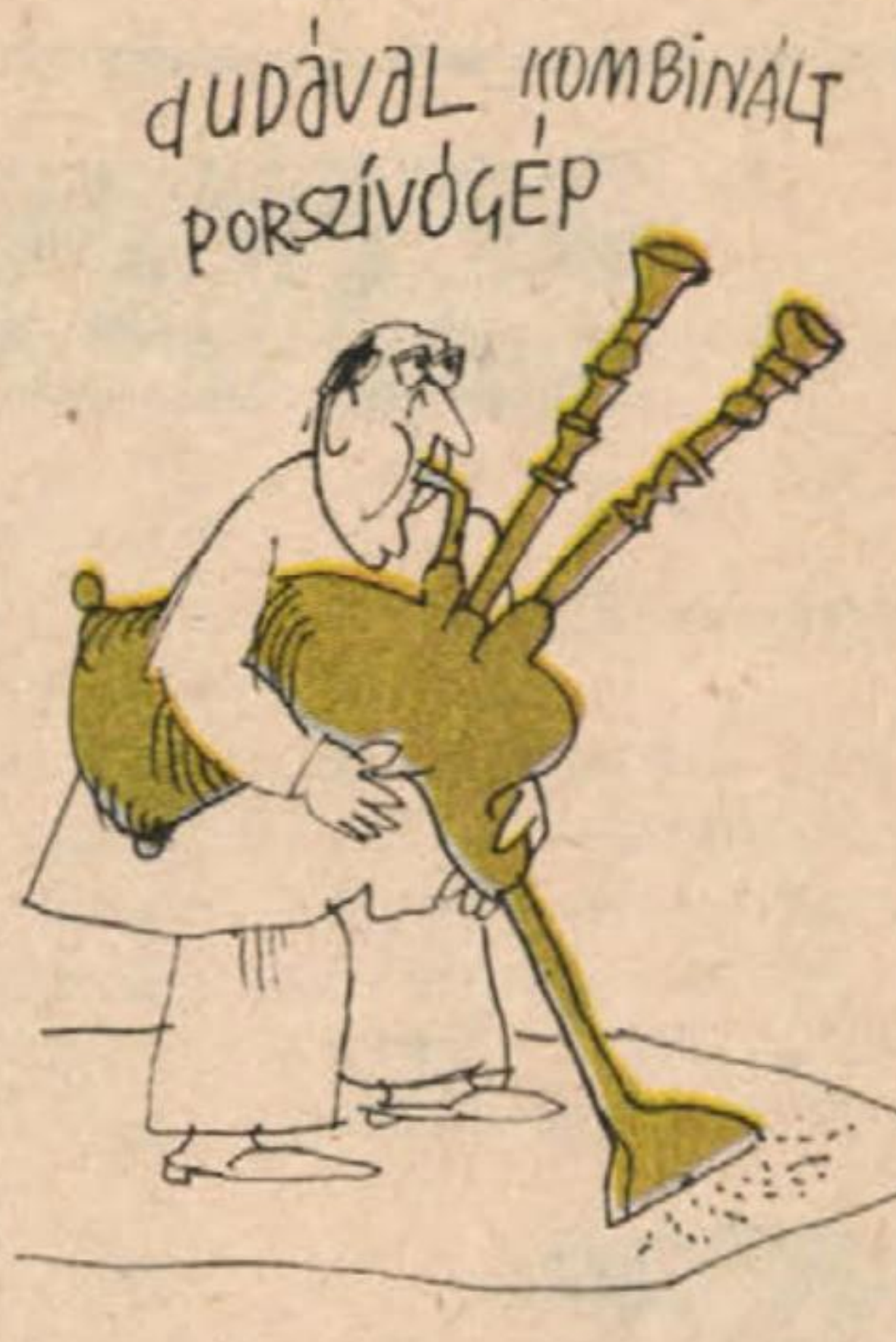
dudával kombinált porszívógép

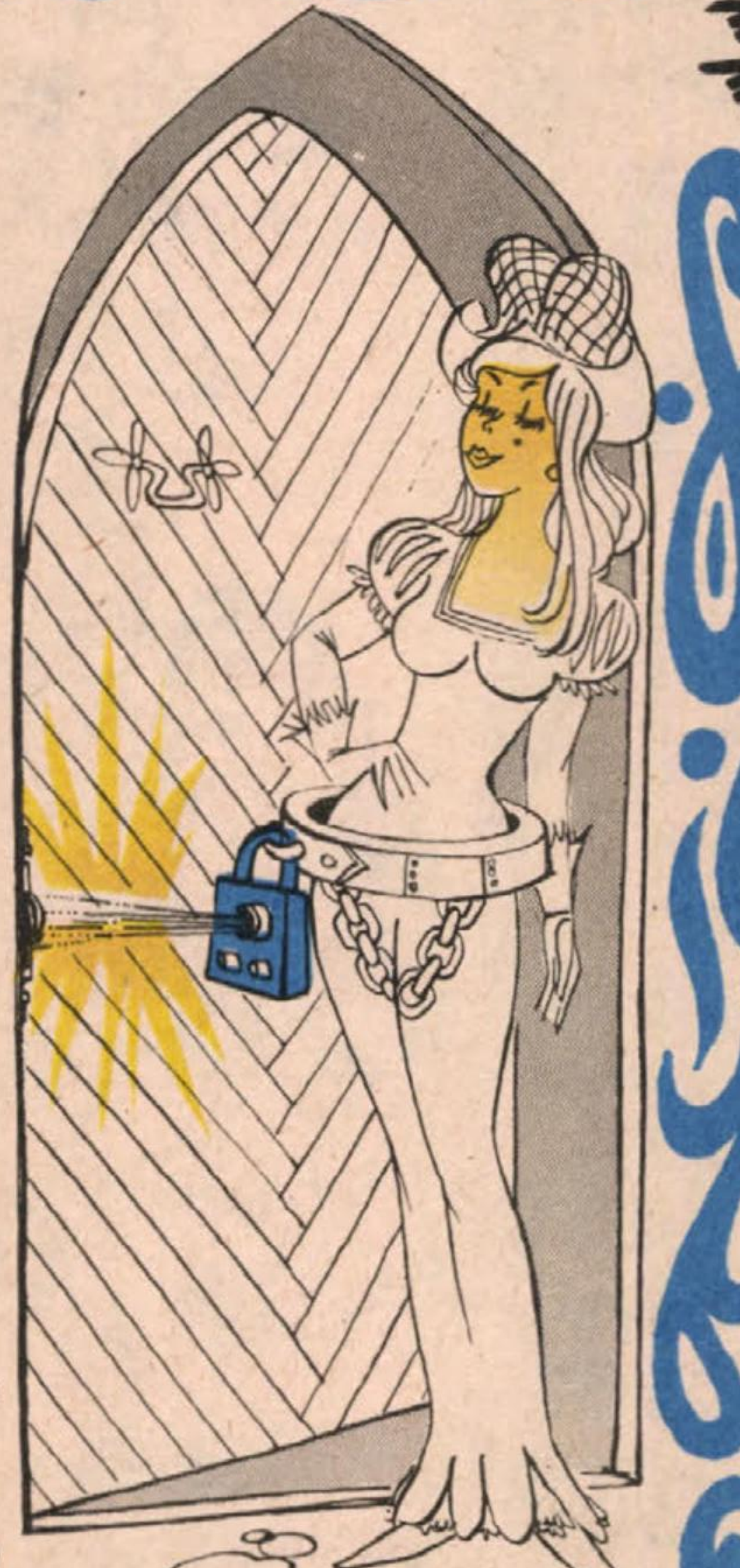

FOTOCELLÁS ERÉNYÖV

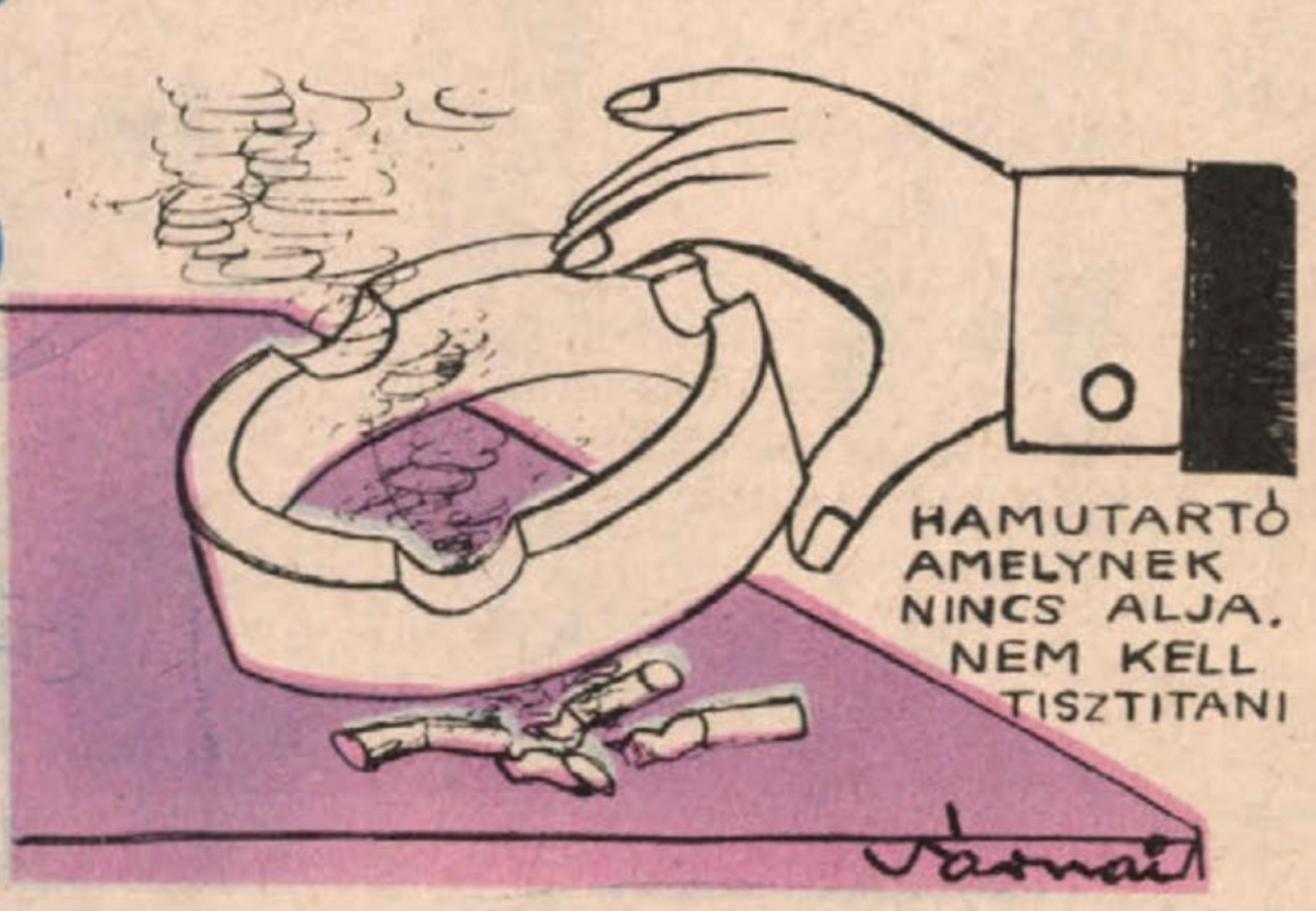
HAMUTARTÓ
AMELYNEK
NINCS ALJA,
NEM KELL
TISZTITANI

FEJZSUGORÍTÓ KÉSZÜLÉK

HA KICSI
A KALAP
/TÖRV. VÉD./

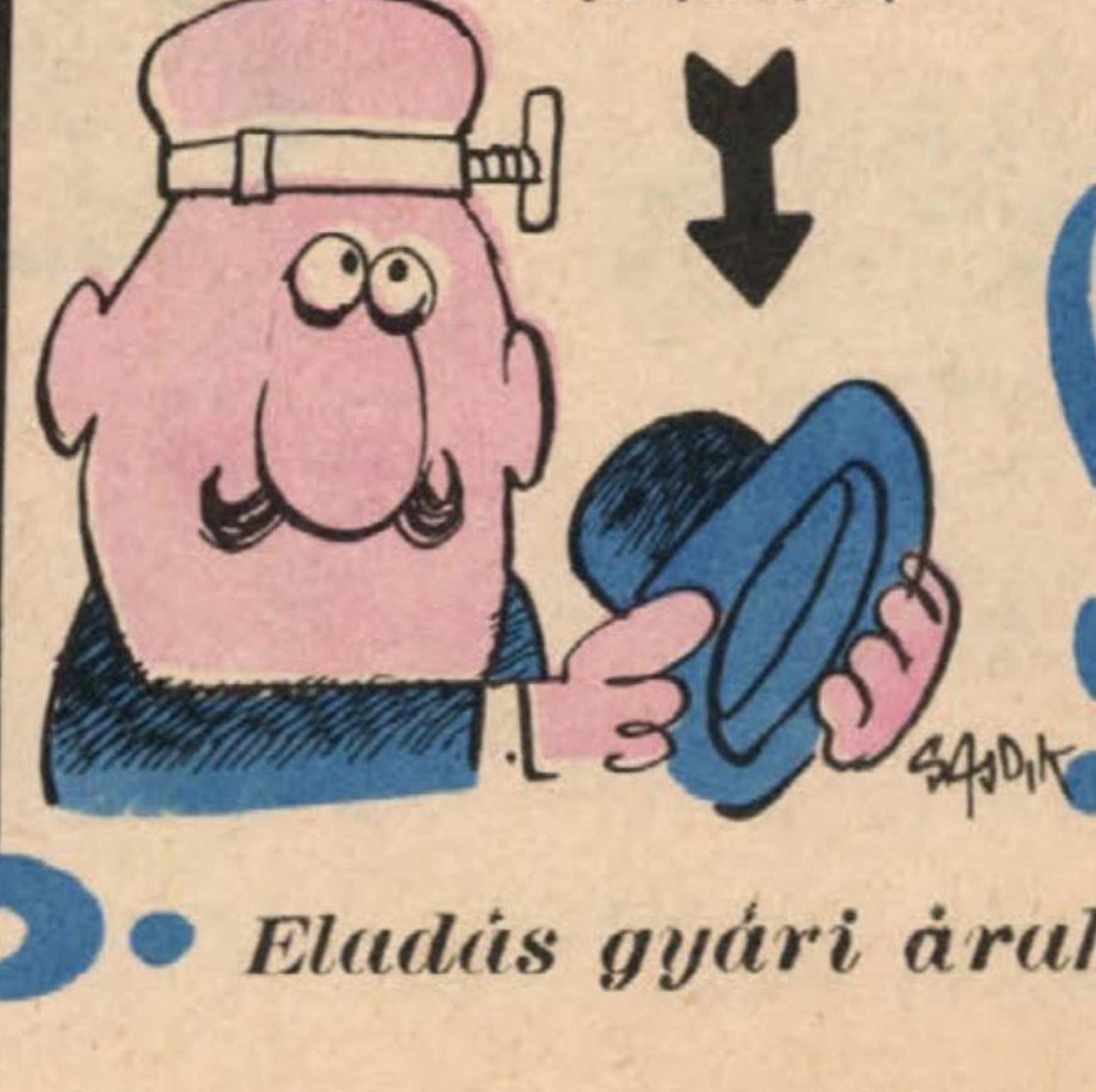

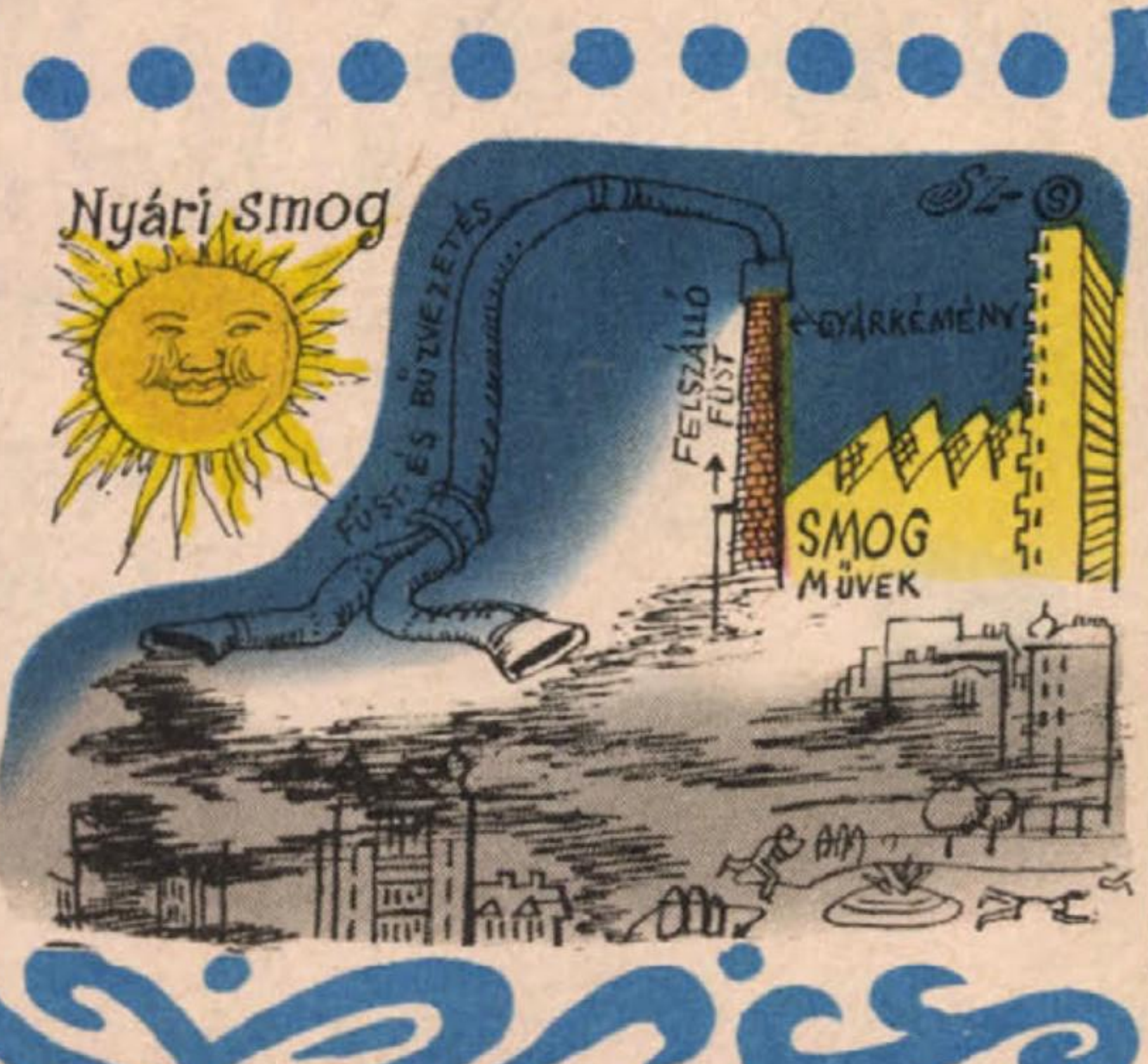
Nyári smog
FÜST- ÉS BŰZVEZETÉS
FELSZÁLLÓ FÜST
GYÁRKÉMÉNY
SMOG MŰVEK

FÜLÖP, BALÁZS-PIRI, SAJDIK,
VÁRNAI, BARÁT, PUSZTAI,
HEGEDŰS, SAJDIK

Mintagyűjtemény urak részére

Eladás gyári árakon!

OBJEKTÍV NEHÉZSÉG

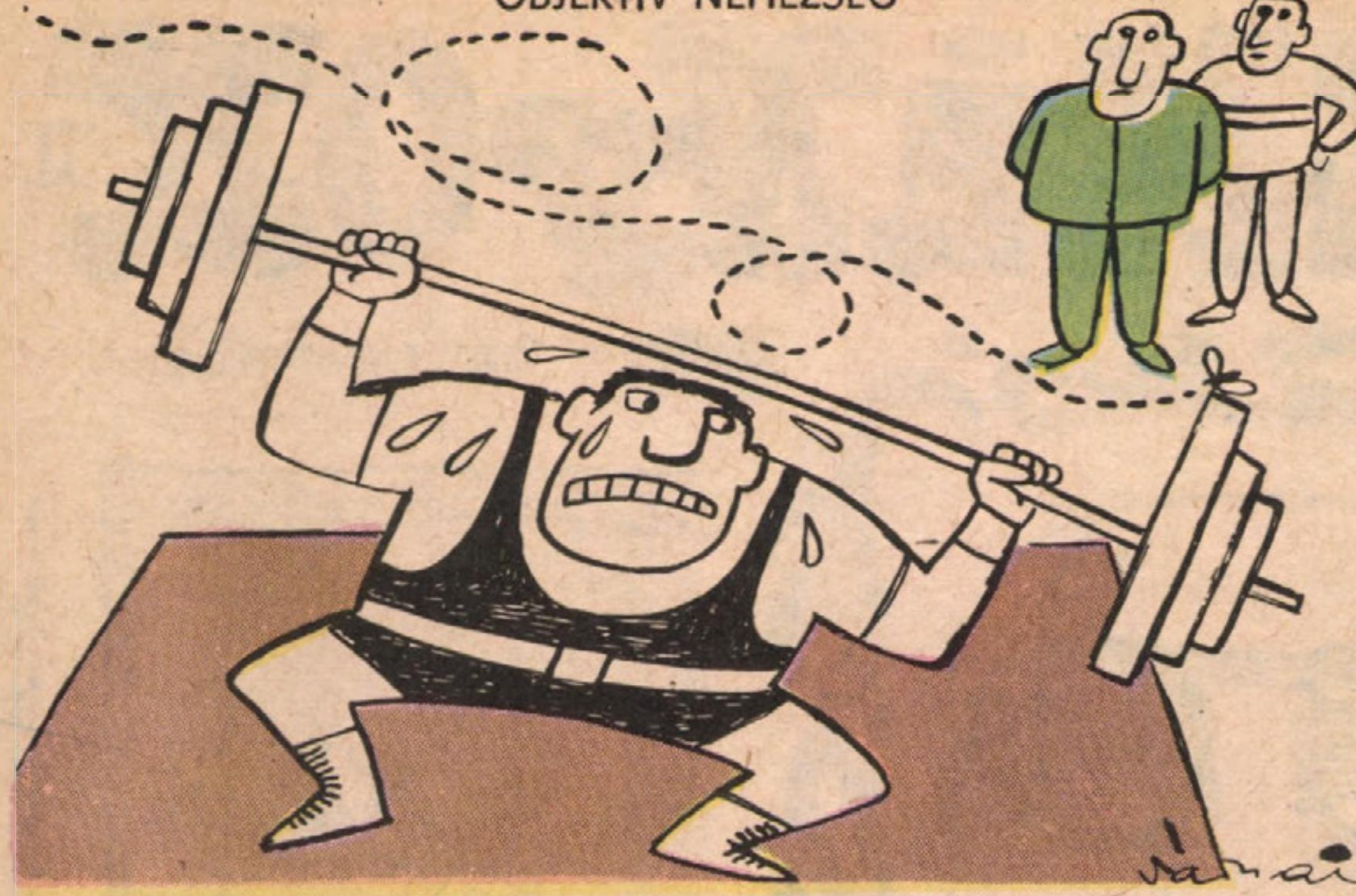

IGAZOLÁS

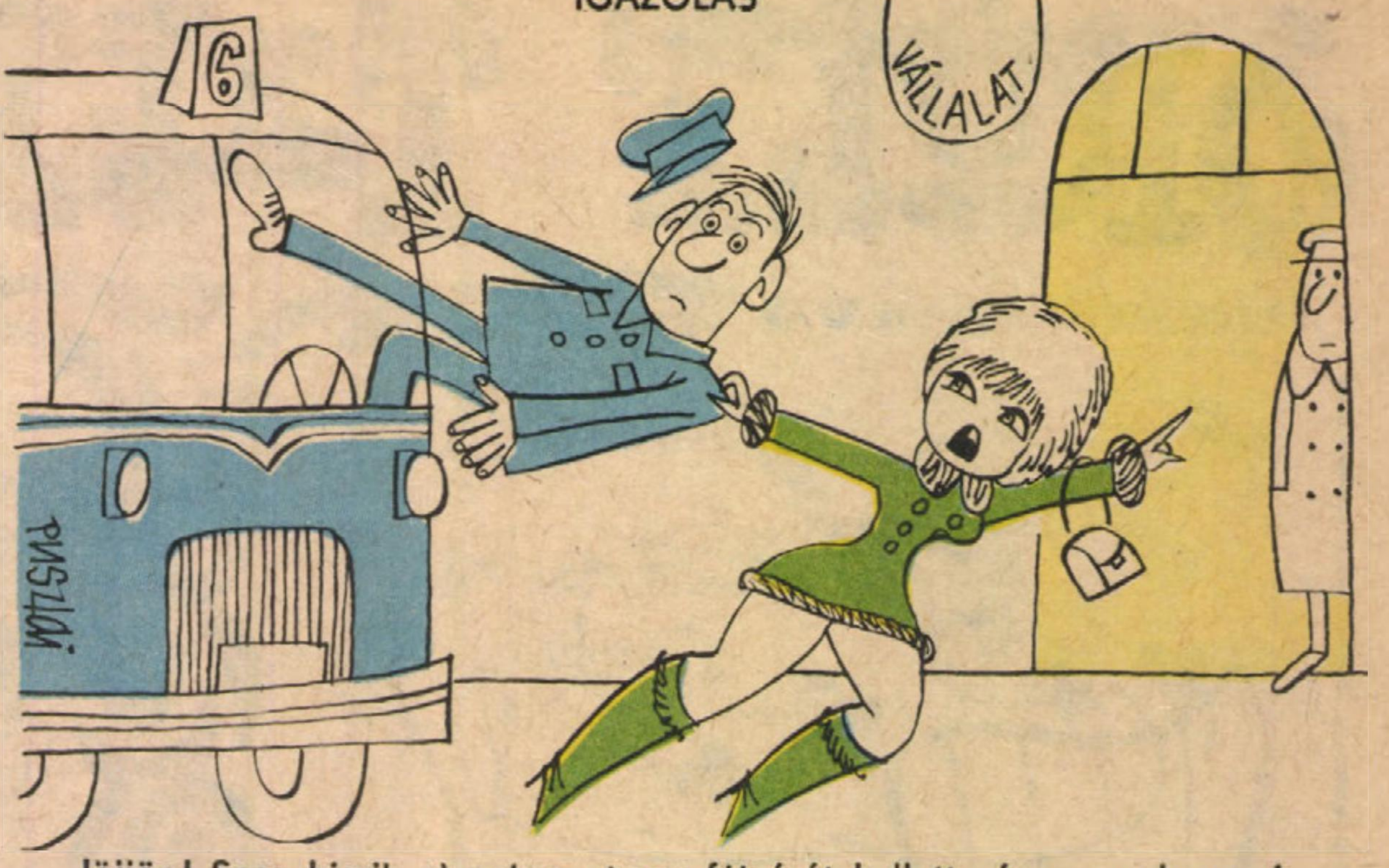

Jöjjön! Sose hiszik el nekem, hogy fél órát kellett várnom a buszra!

SZEMÉRMES VENDÉG

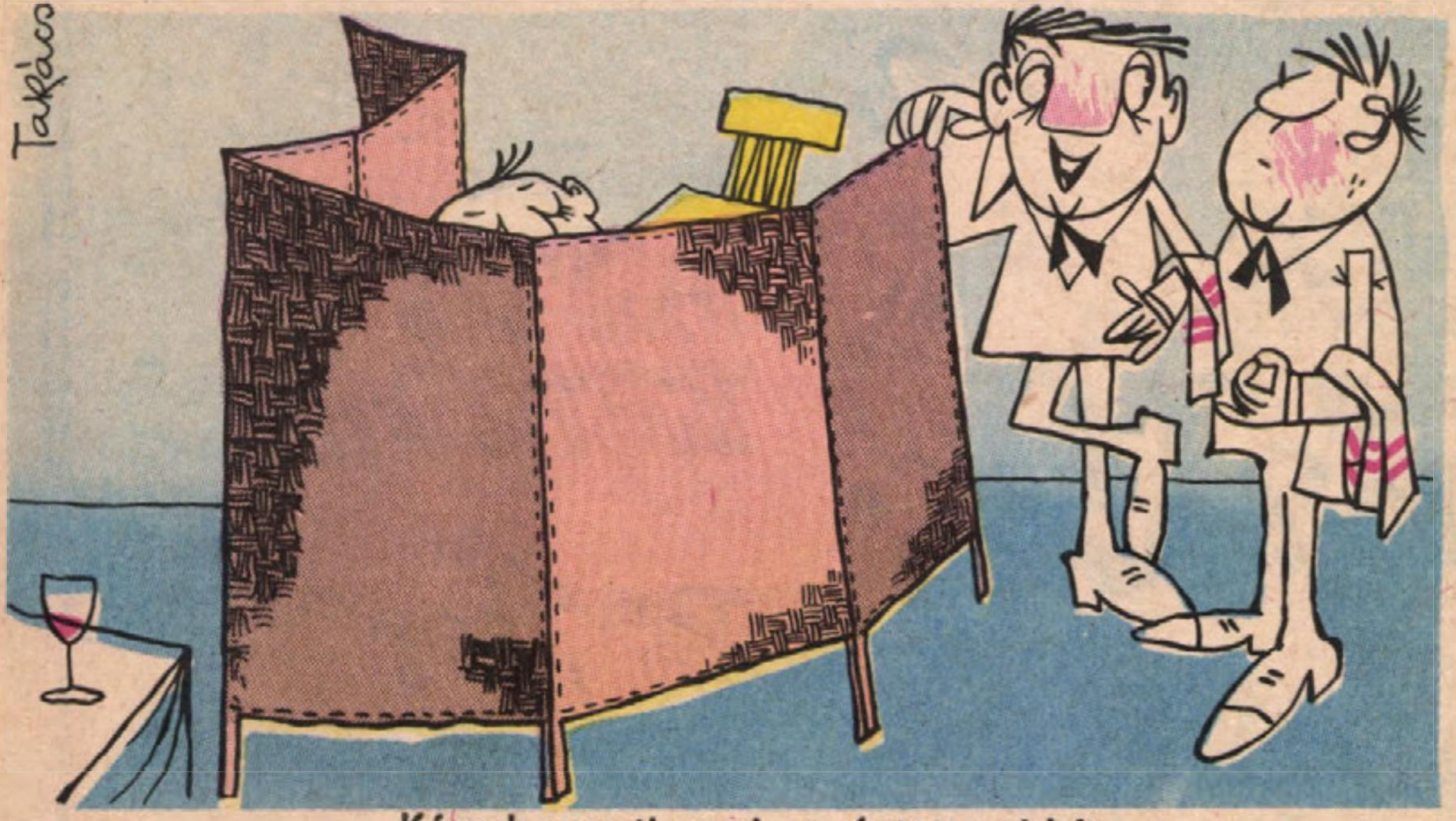

– Kézzel szereti enni a rántott csirkét.

A LAIKUS

– Na persze, lehet, hogy a ketrecet jobban kedveli!

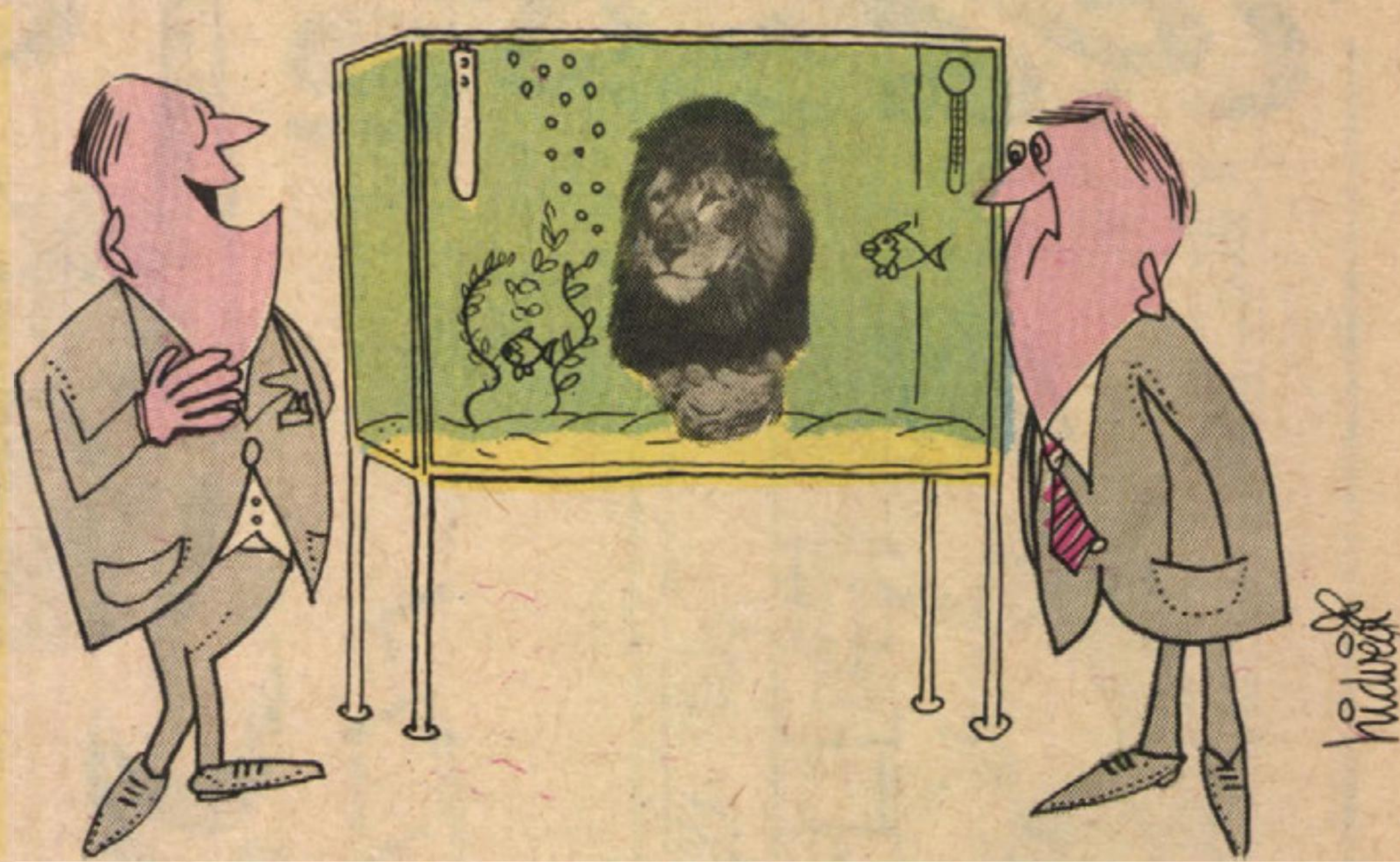

SZILÁNKOK

BÍRÓSÁGON

— Mikor határozta el, hogy a bűn útjára lép?

— Tisztelt bíró úr! Én nem konyítok semmiféle művészethez. Nem vagyok úgynevezett érdekes ember.

Ez a betöréses lopás volt az egyetlen lehetőség, hogy képernyőre kerüljek a Kék Fényben. De nagyon megbántam, amit tettem, mert időhiány miatt kimaradtam az adásból.

KERESKEDELEM

A legudvariasabb eladók mindig abban az üzletben vannak, melynek megnyitását még csak tervezik.

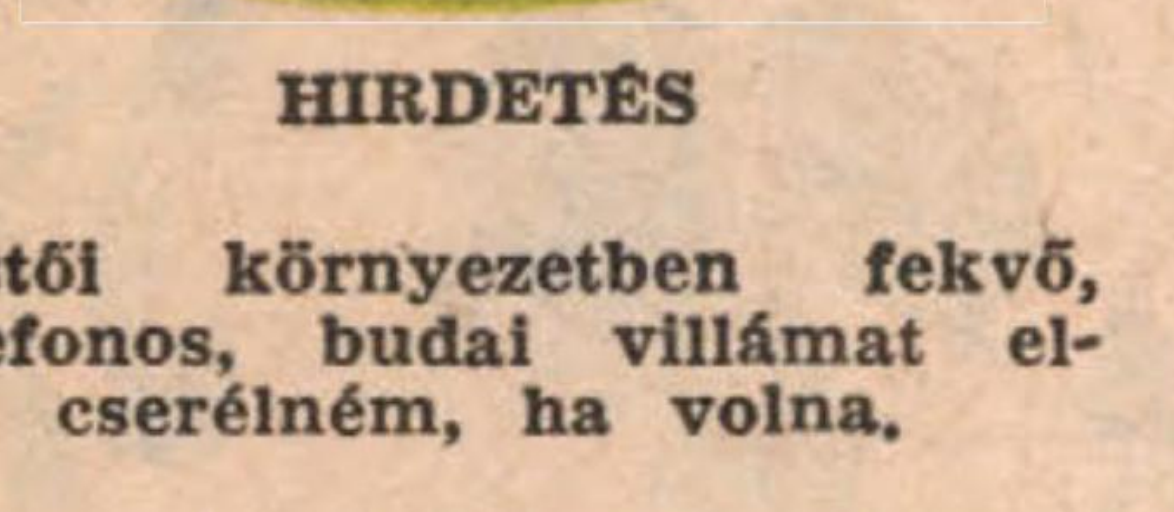

HIRDETÉS

Festői környezetben fekvő, telefonos, budai villámat elcserélném, ha volna.

MAI ÁTOK

A Körúton tarka ruhás asszonyság lép mellém:

— Szép fiatalúr! Mutassa a tenyerét! Jósolok magának.

— Köszönöm. Szó sem lehet róla — mondom határozottan.

Dühösen szórja felém átkait:

— Amikor a legjobb műsor megy, akkor romoljon el a televíziója!...

VESZÉLYES AUTOGRAM

Ismert művészünk meséli:

— Nemrégen autogrammot kért tőlem egy fiatal nő. Néhány nap múlva idézést kaptam a bíróságra, gyerektartási perben. Kiderült, hogy a nő az aláírásom fölé odagépelte: „Alulírott elismerem, hogy Barázdovits Piroska, Jenci nevű, tízhónapos fiúgyermekének, én vagyok az apja.”

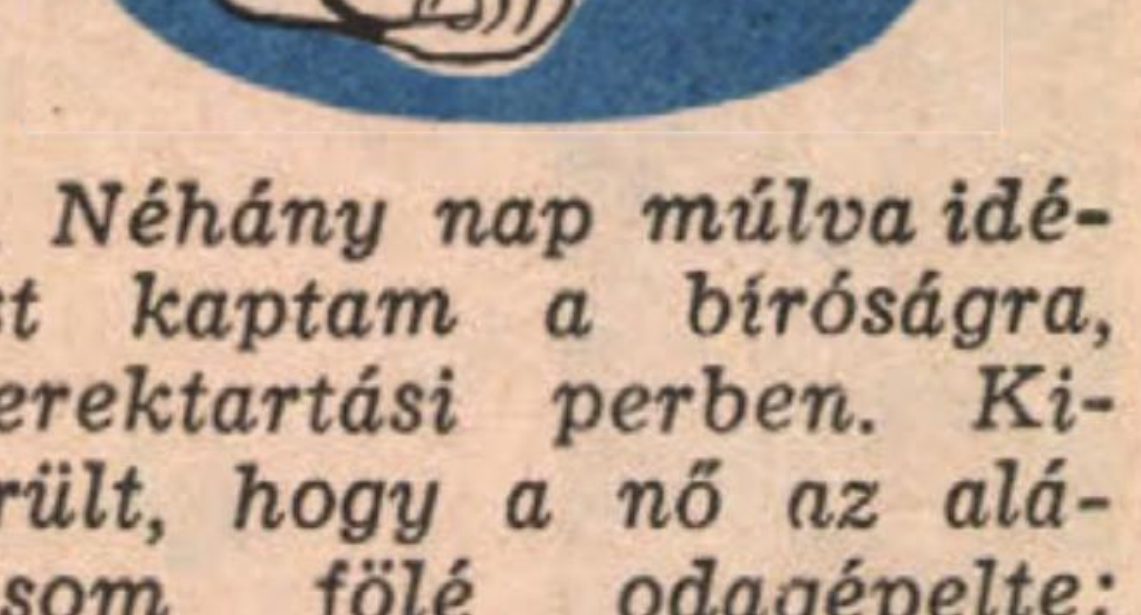

G. Sz.

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

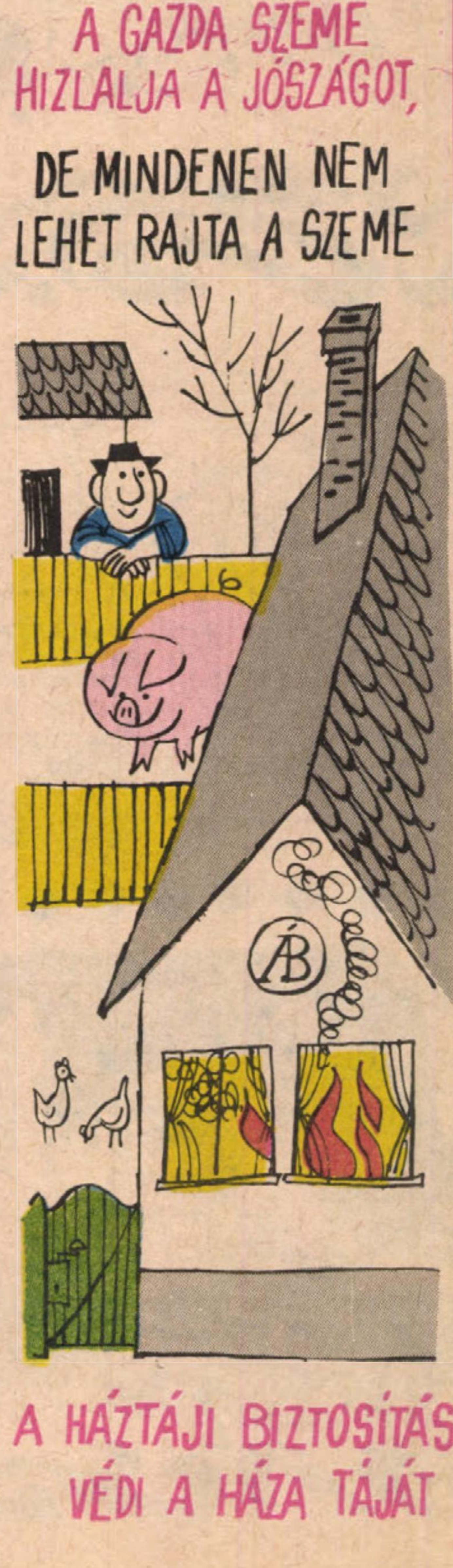
A GAZDA SZEME HIZLALJA A JÓSZÁGOT,
DE MINDENEN NEM LEHET RAJTA A SZEME
ÁB
A HÁZTÁJI BIZTOSITÁS VÉDI A HÁZA TÁJÁT

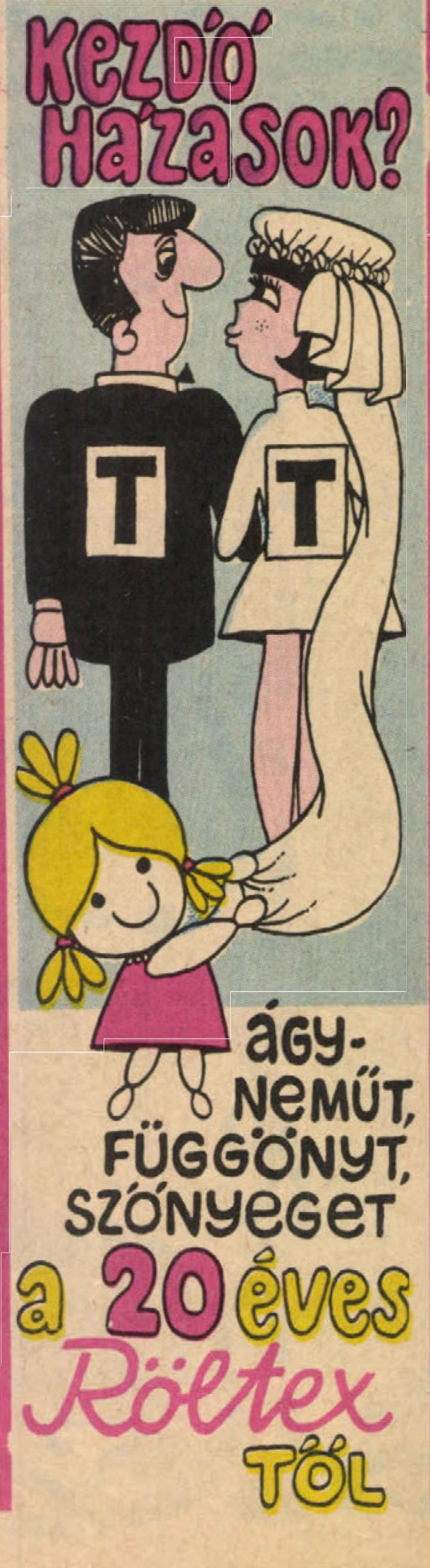
KEZDŐ HÁZASOK?
T
T
ÁGY-NEMŰT, FÜGGÖNYT, SZŐNYEGET a 20 éves Röltex TŐL

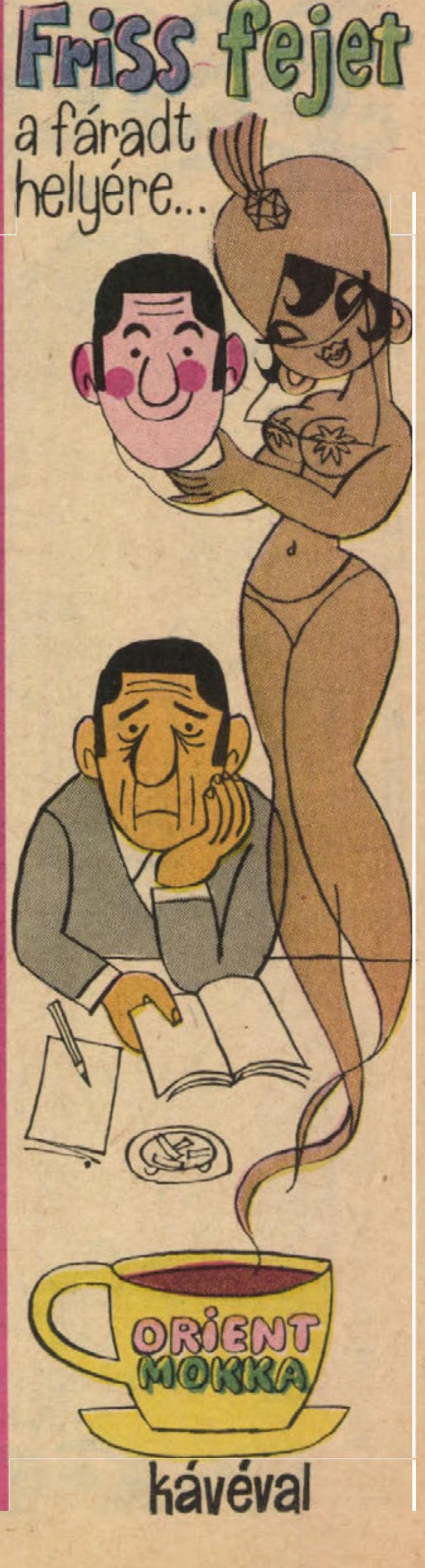
Friss fejet a fáradt helyére...
ORIENT MOKKA
kávéval

CSÚCSFORGALOM

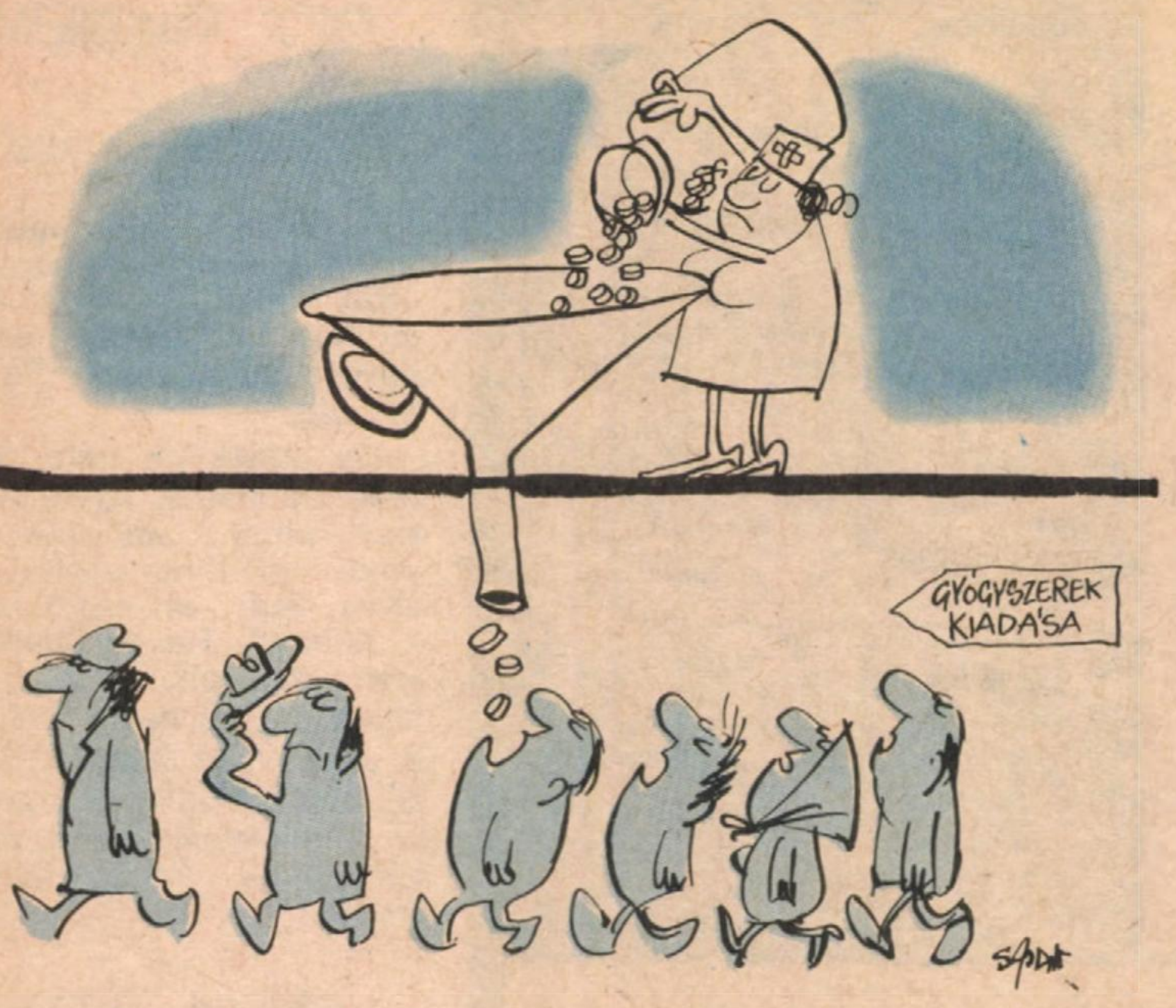

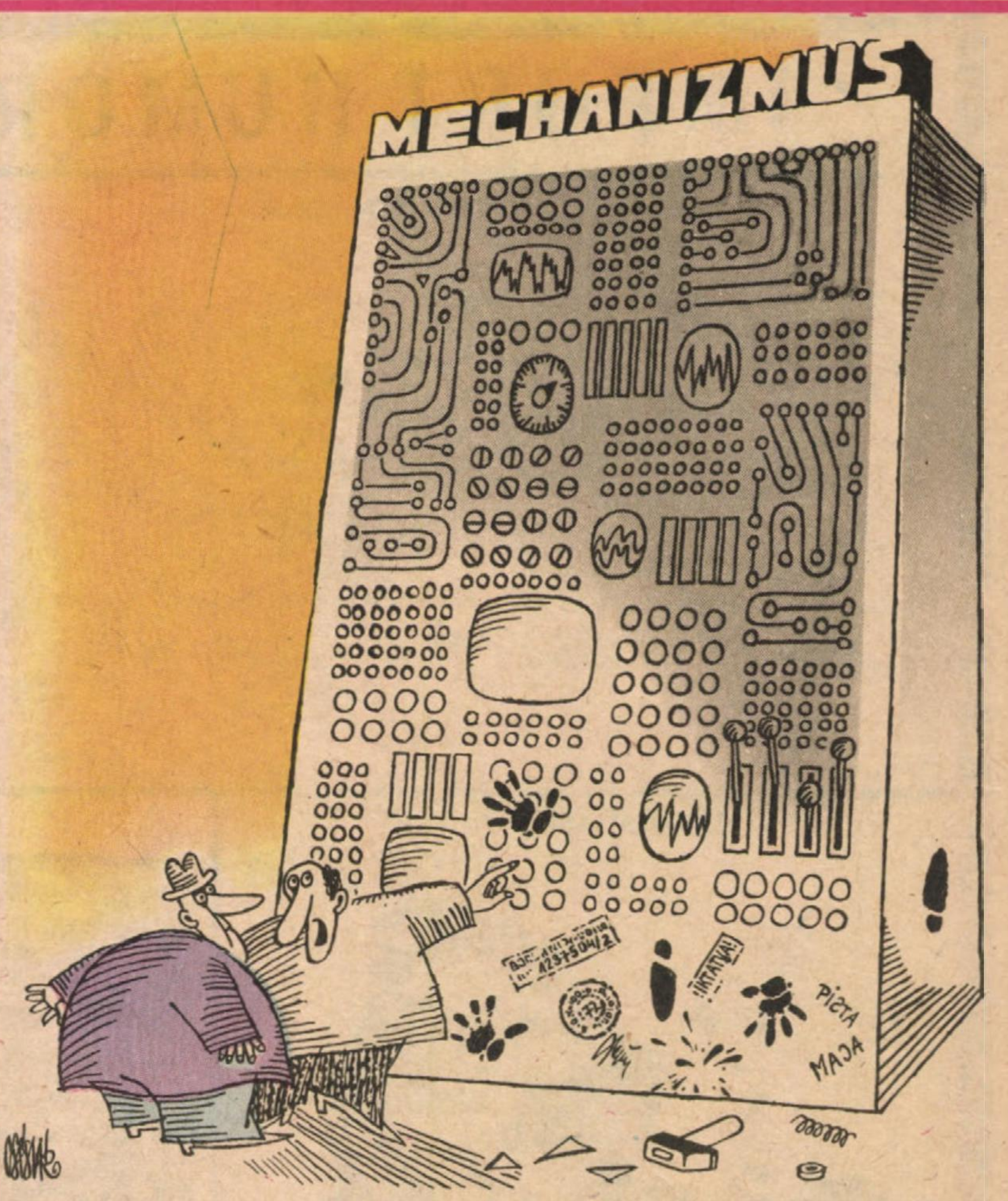

– Jól működik, de sajnos, egyesek nem megfelelően kezelik...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A K. u. K. hadseregben történt. Az ezredorvos és a tábornok orvos betegeket látogatnak a kaszárnyában. Az ezredes megkérdi az egyik beteg bakát:

— Fáj?

— Nagyon, doktor úr!

Az ezredorvos mérgesen fordul a tábornok orvoshoz:

— Folyton doktor uraz, nem azt mondja, hogy ezredorvos úr.

— Csak kezelje tovább, majd rájön arra, hogy maga nem doktor.

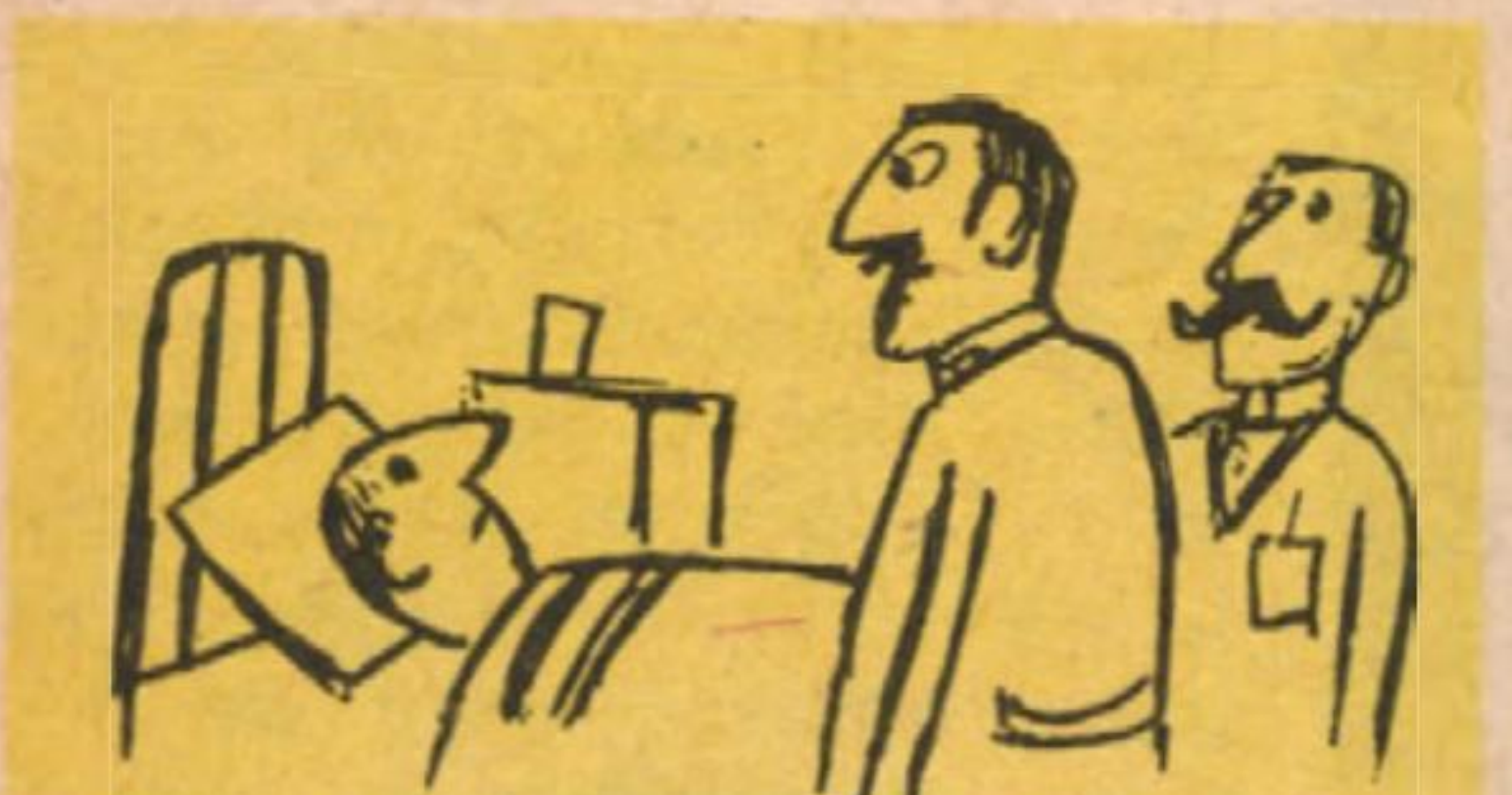

— Mondd, az új fiú bátorított már egy kicsit?

— Mi az hogy! Első nap megkérdezte, hogy horkolok-e?

*

A titkár bejön az igazgató szobájába. A direktor ölében egy szép nő ül.

— Igazgató úr, kérem, a kedves felesége van az előszobában. Egyben legyen szabad fizetési kérelmemet újból előterjeszteni.

INFLUENZA

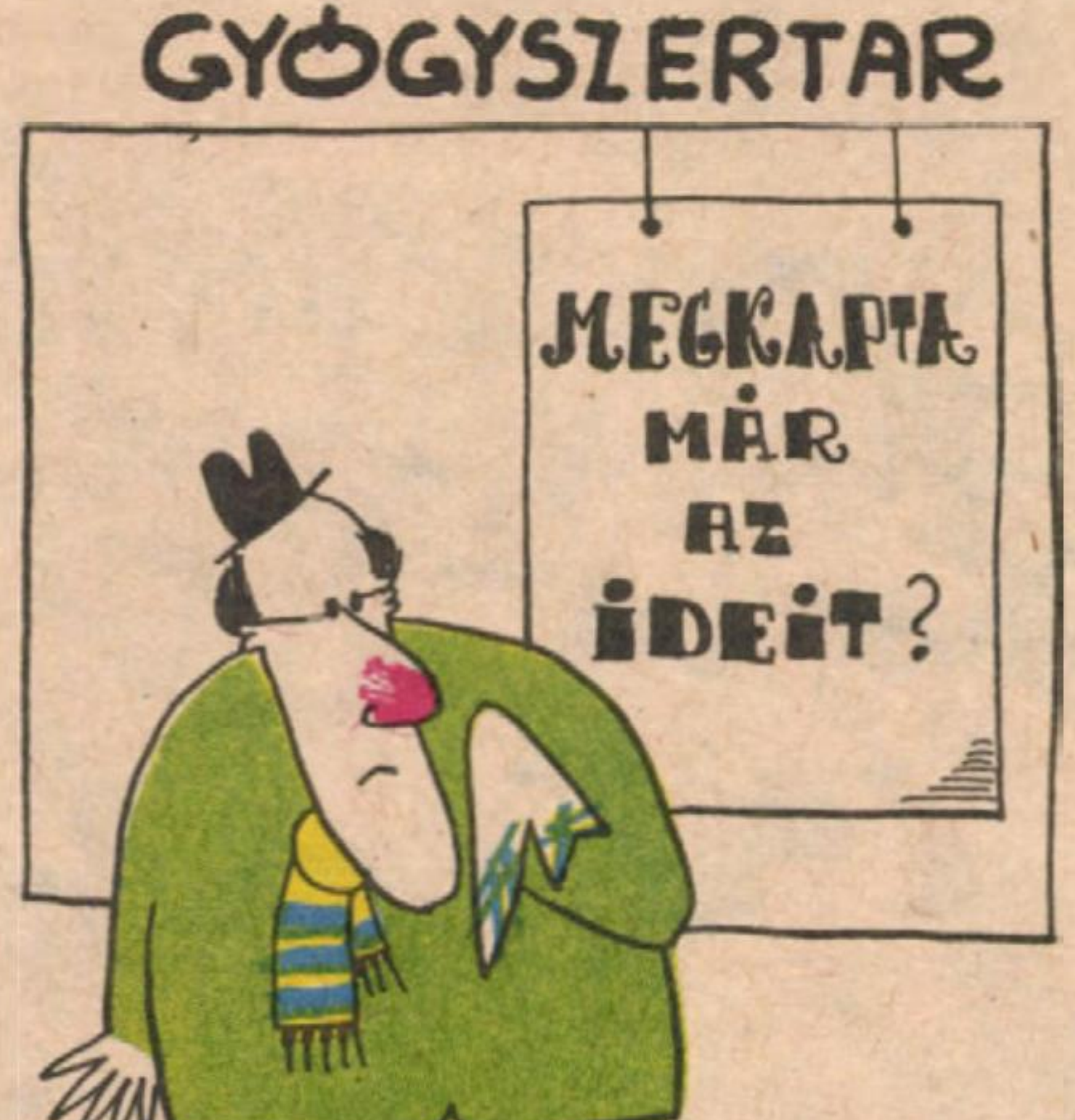

KISSÉ IDŐS A VŐLEGÉNY

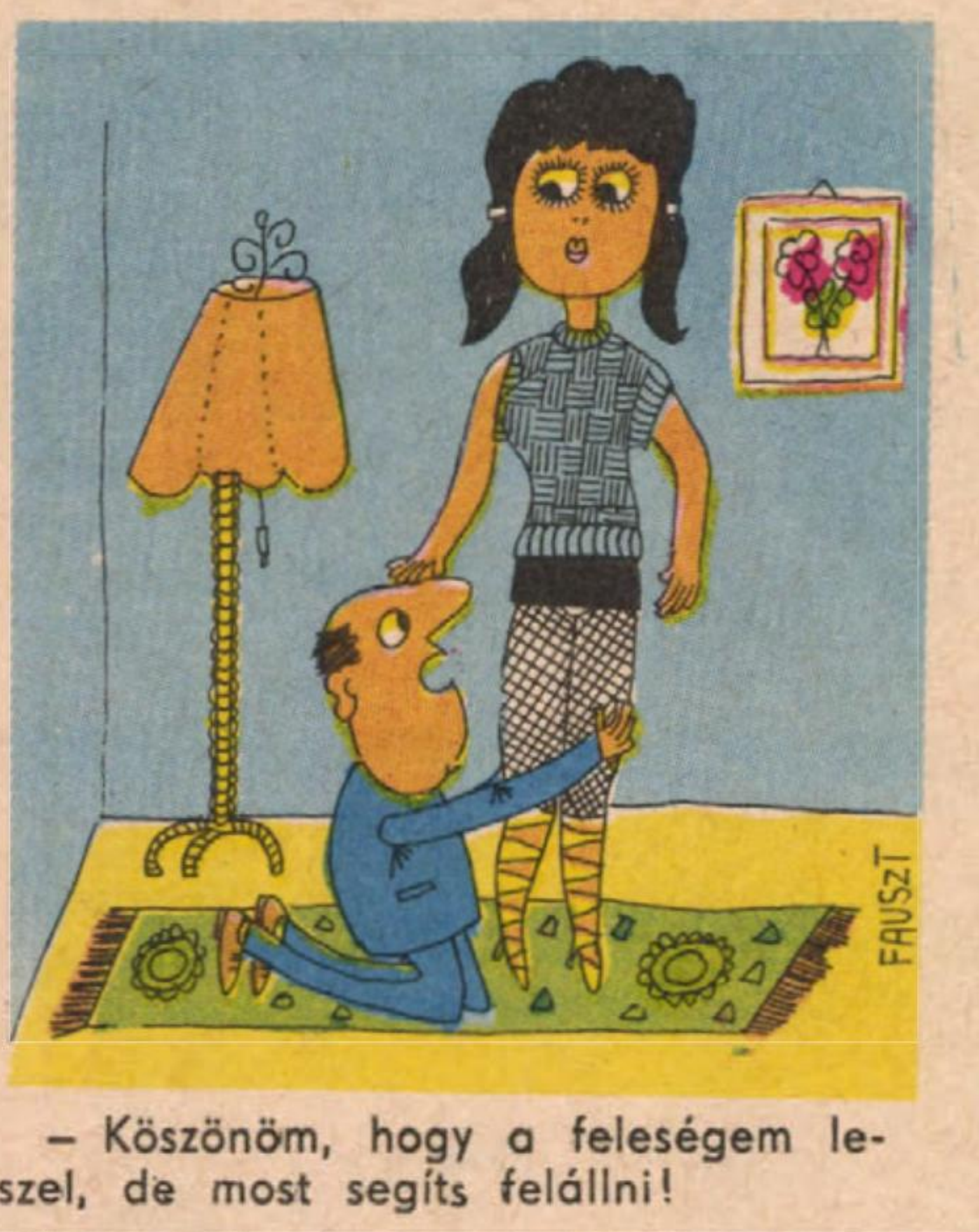

– Köszönöm, hogy a feleségem leszel, de most segíts felállni!

PEDANTÉRIA

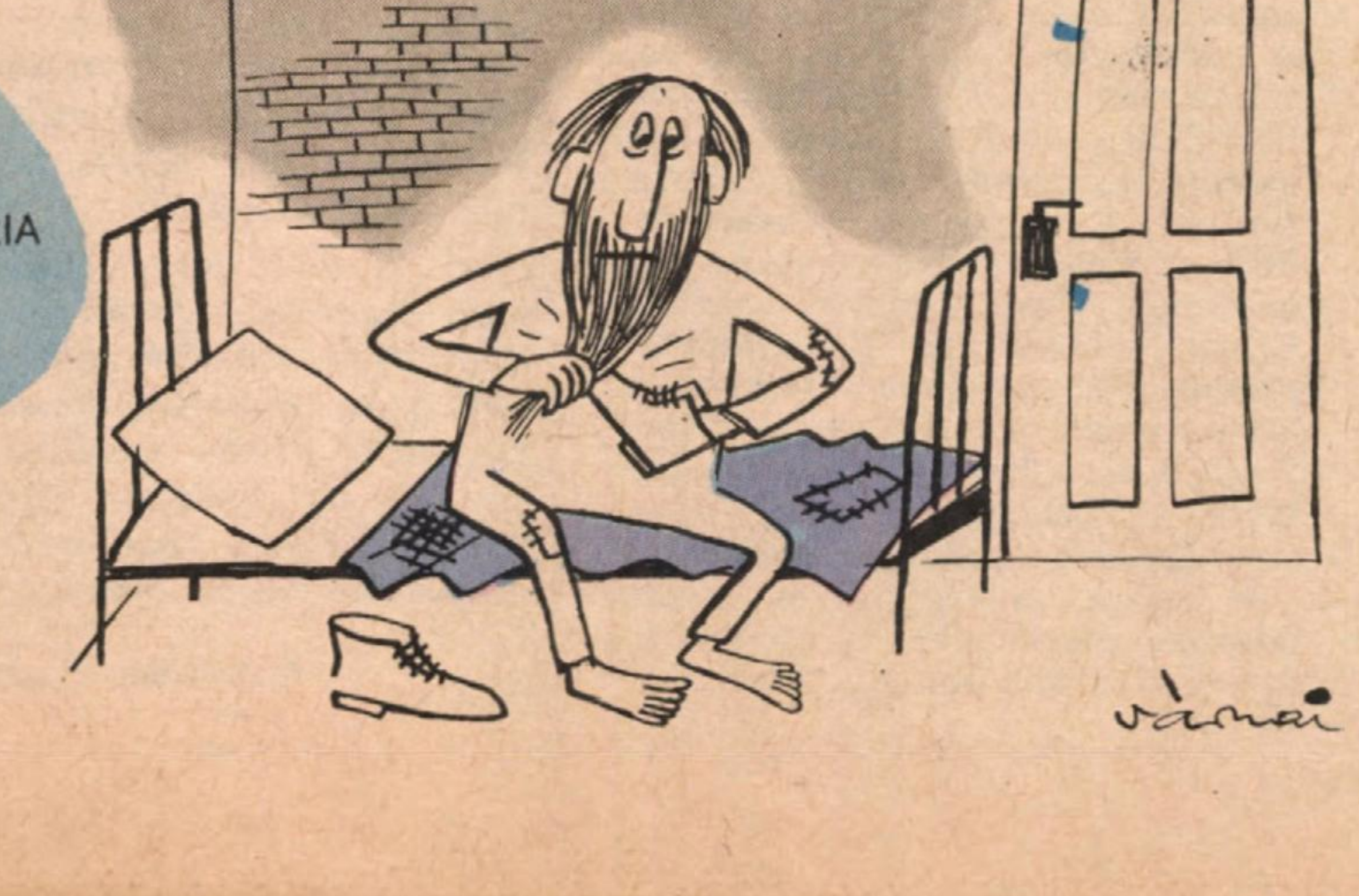

ÉLMÉNYGYŰJTÉS

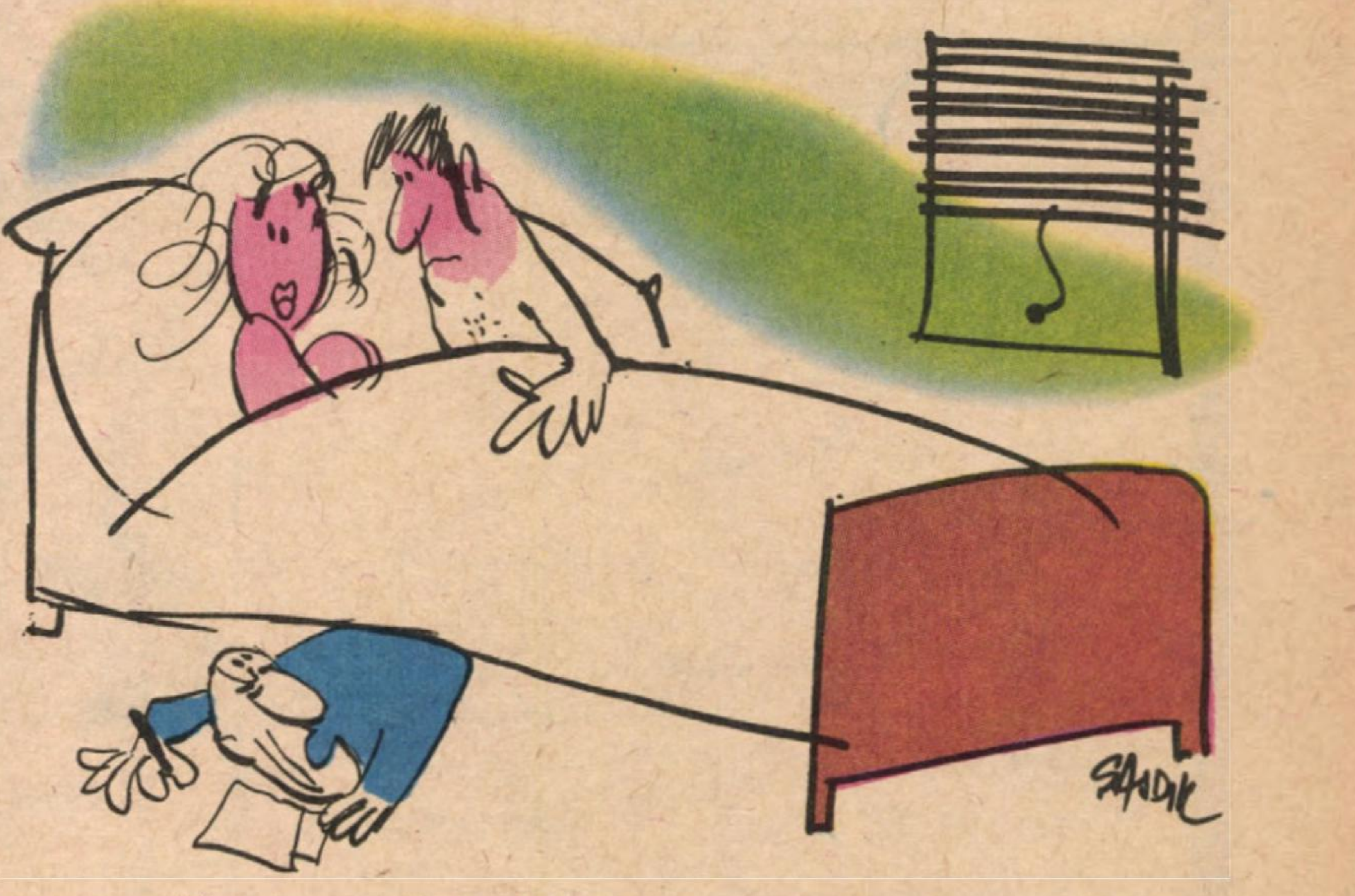

– Elnézést, a mai fiatalokról szeretnék cikk-sorozatot írni...

JÓ EMBER

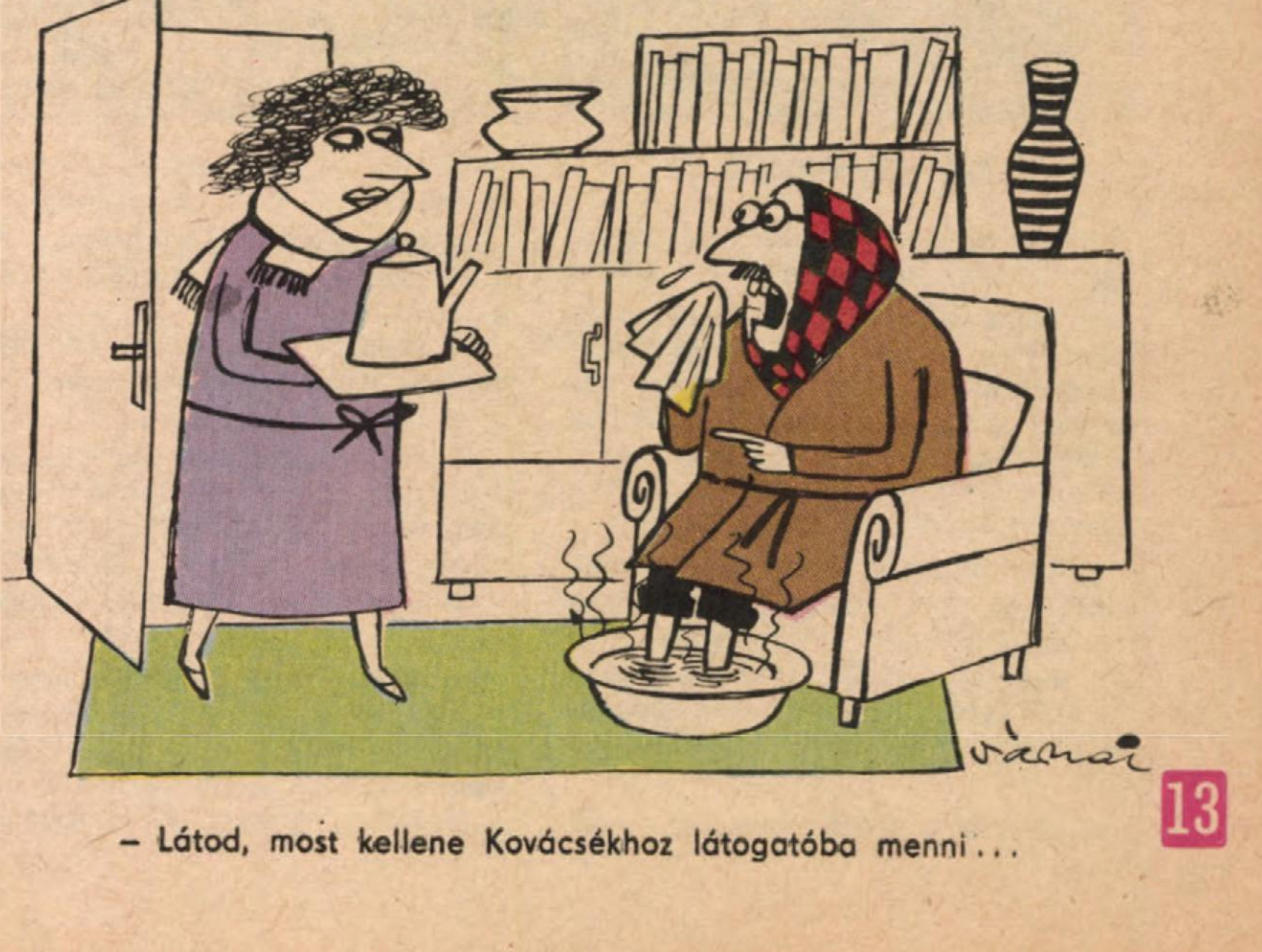

– Látod, most kellene Kovácsékhoz látogatóba menni...

IMPORT HUMOR

TIPIKUS NŐI TÁSKA . . .

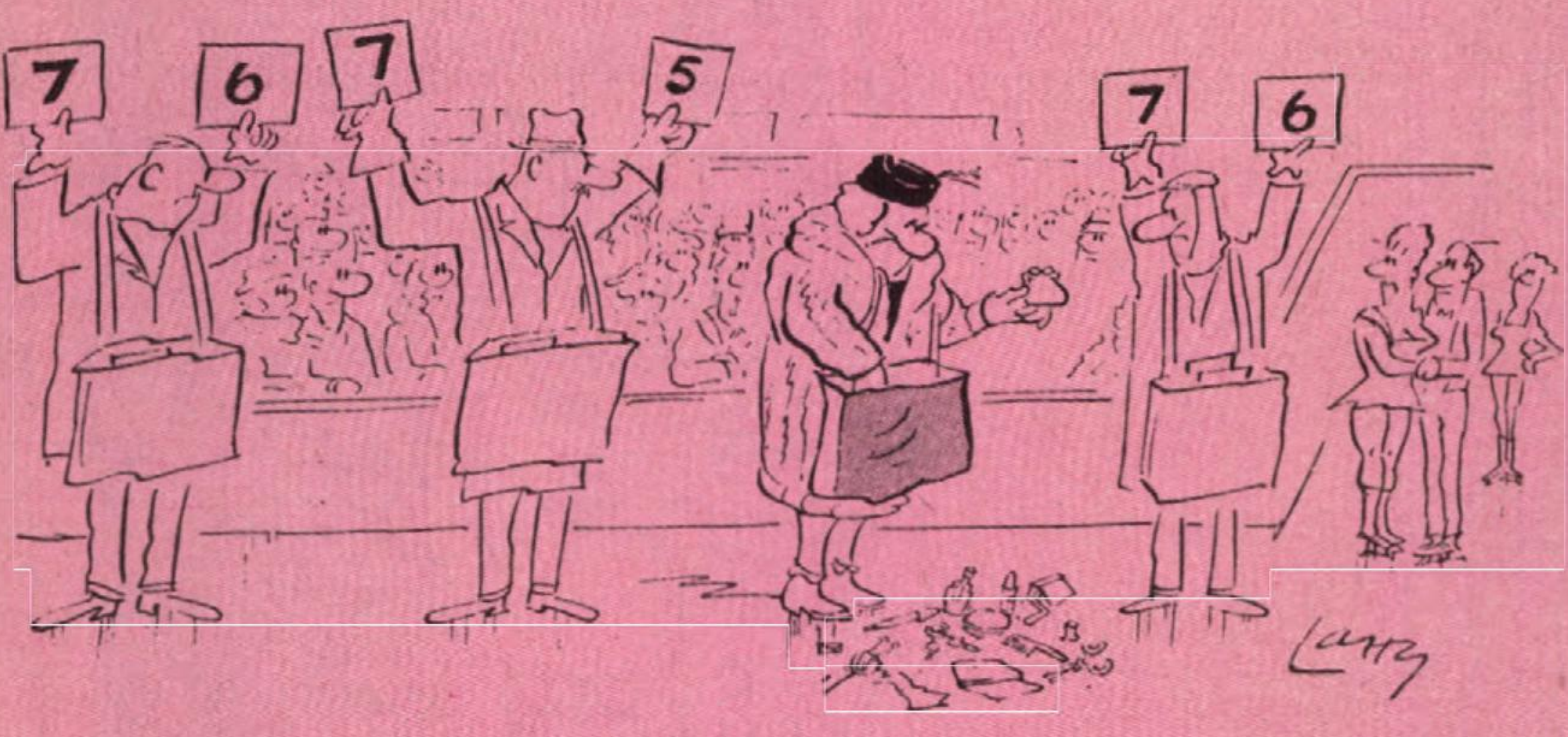

(„Punch", London)

REGGELI

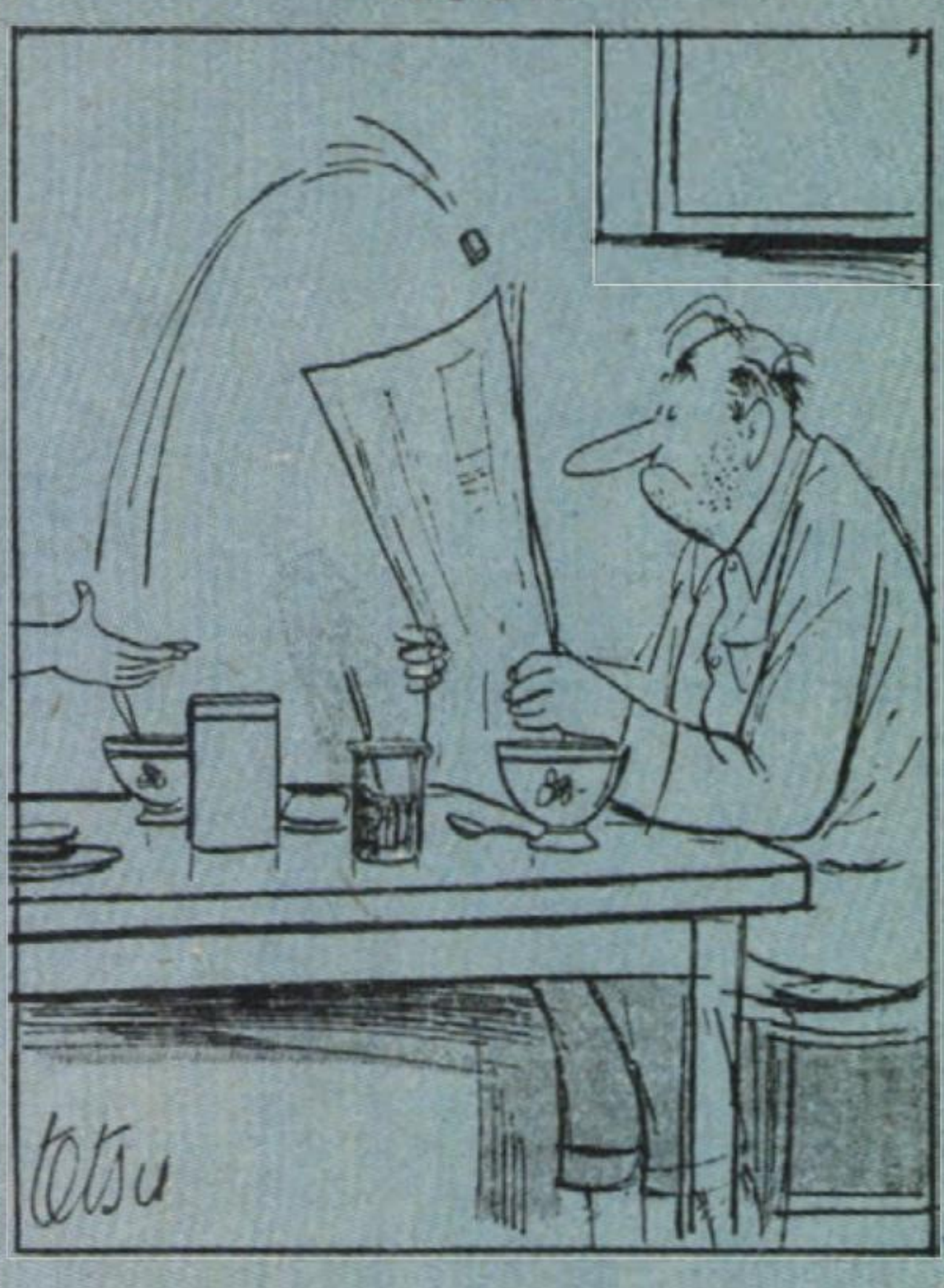

– Hé! A cukrod!

(„Ici Paris")

TANÁCSTALANSÁG . . .

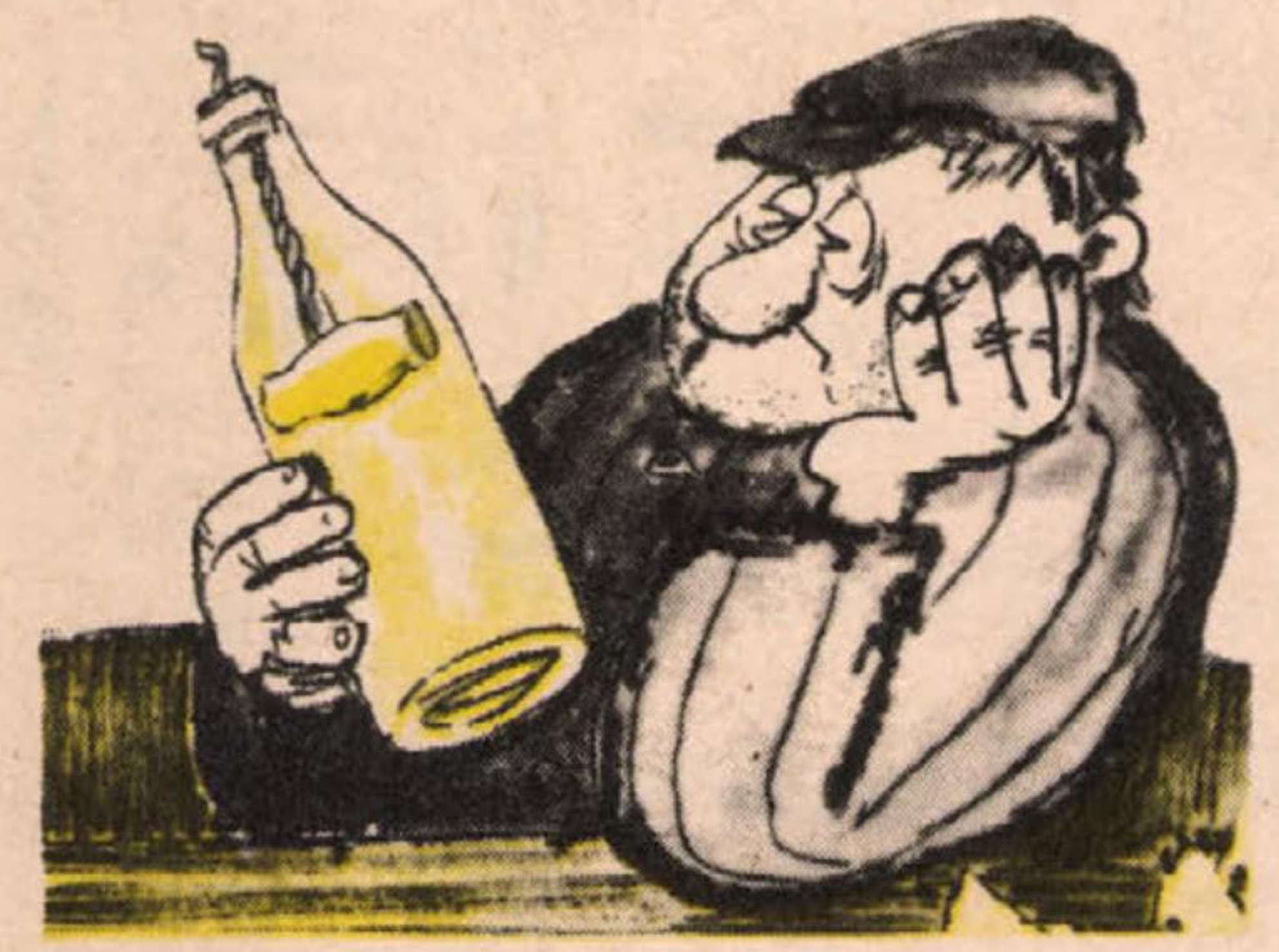

(„Krokodil", Moszkva)

ABSZOLÚT BÜROKRATA

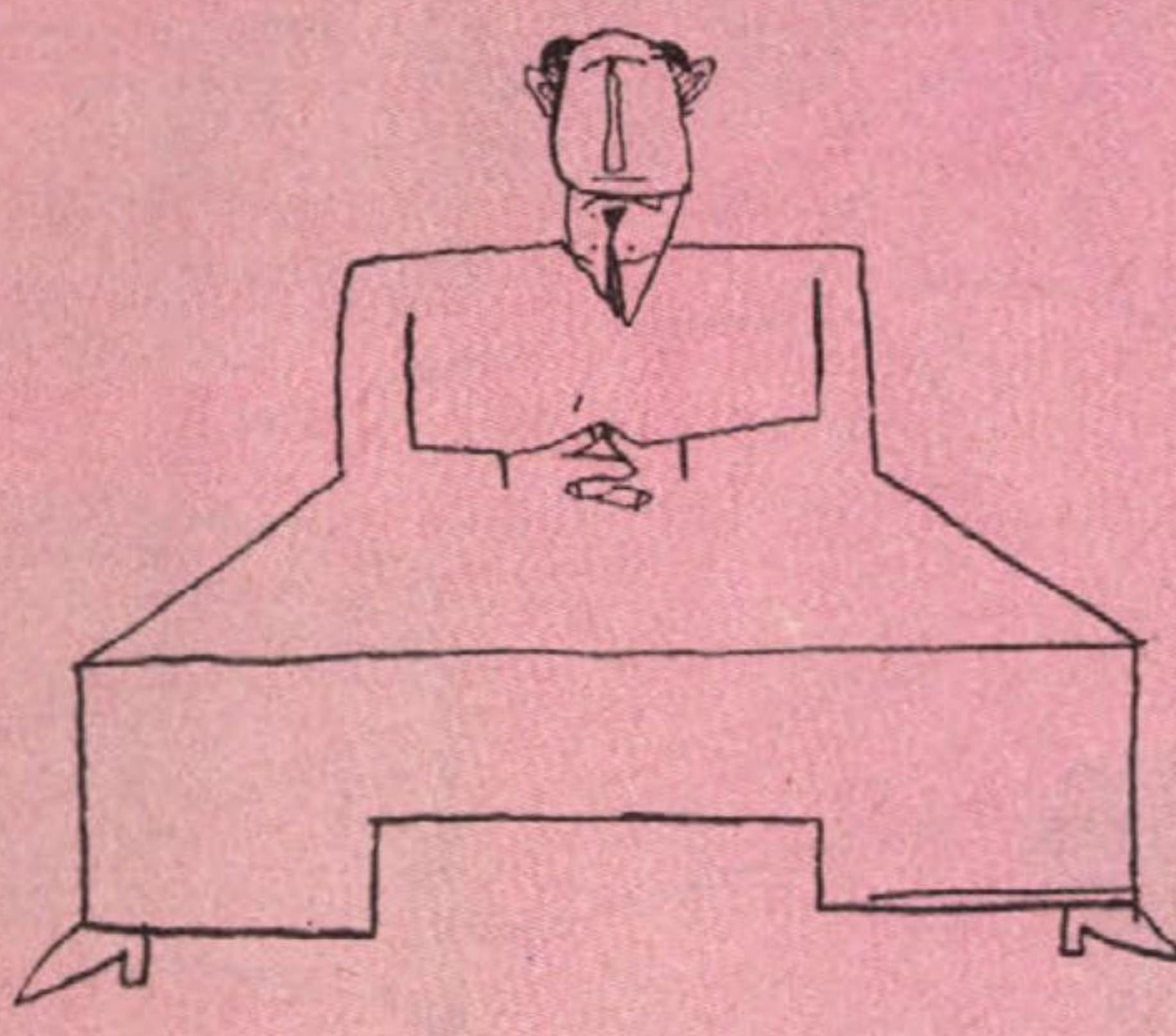

(„Sztrsel", Szófia)

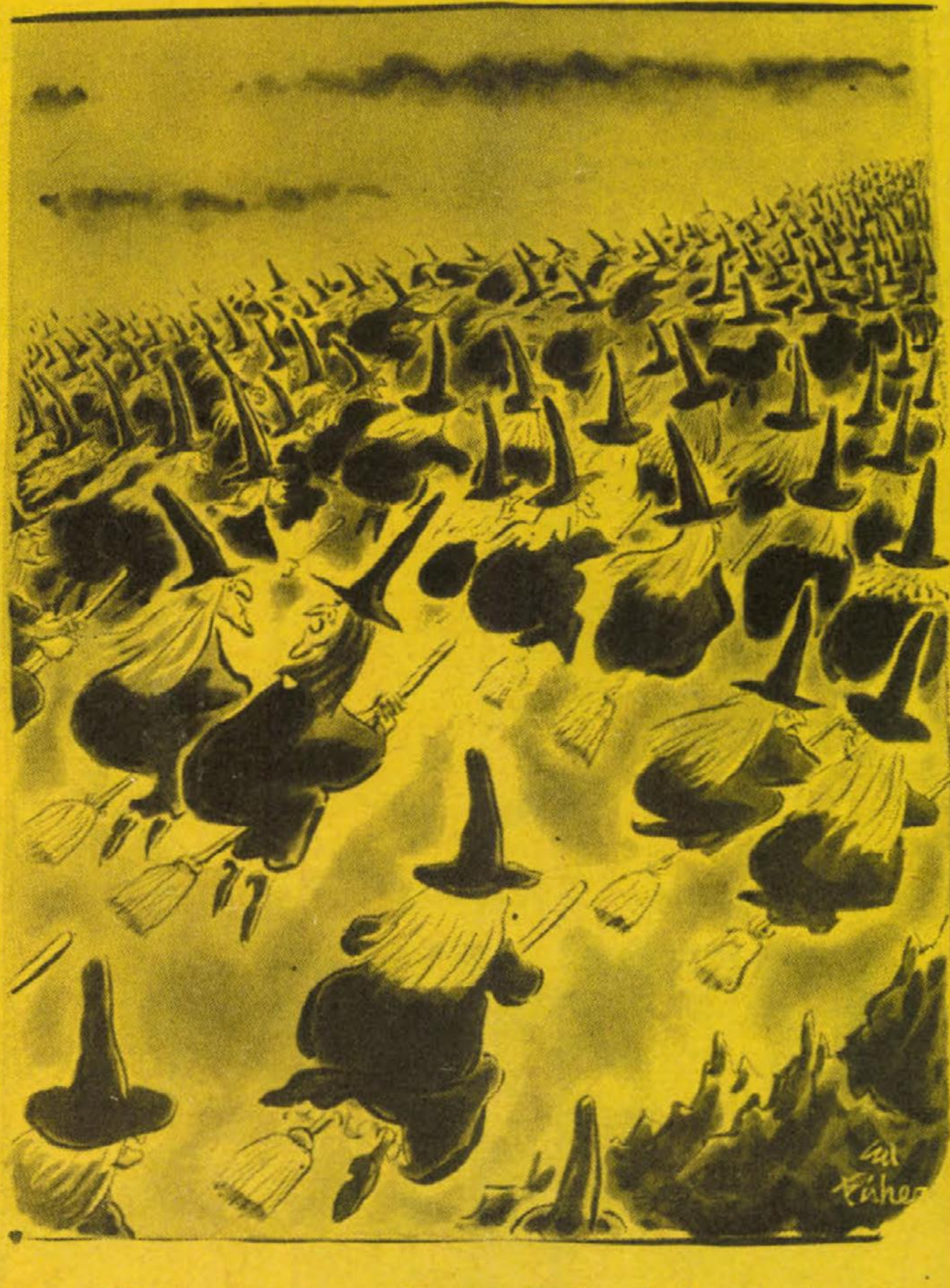

– Rémes ez a boszorkányszombati csúcsforgalom!

(„New Yorker")

ezt olvastam

LIDÉRCES ÁLOM

Versidézet olvasható a Világ Ifjúsága címlapján: *„Álom hull és álom hull a hóból".* Utána ezt a nevet olvassuk: *Babits Mihály.*

Ha emlékeim nem csalnak, Babitsnak ilyen verssora nincs. Ismerünk viszont egy ilyen sort: *„Ma álom hull és álom hull a hóban".* Ha a folyóirat erre gondolt, jobb lett volna 1. pontosan idéznie, 2. más nevet írnia az idézet alá. A fenti sor ugyanis „A végeken" című versből való. Írta: *Juhász Gyula.*

CSODÁK KÚTJA

Esti Hírlap: A folyam alatt 30 méter mélységbe vájt vízvezető vágatot még *az 1800-as évek végén* építették. *A csaknem négy évszázada szünet nélkül áramló víz* sok iszapot, megkövesedett hordalékanyagot rakott le az alagútban."

Tehát a víz idestova négyszáz éve szünet nélkül folyik a múlt század végén épített vágatban. Legutóbb egy fantasztikus regényben olvastam valami hasonlót.

HOGYAN HASZNÁLJUNK SZEMSZŐRT?

Pompás dolog, hogy lehet Miricil „mű *szemszőrt*" kapni, bár jómagam még a mű*szempillától* is viszolygok. A mű szemszőr használati utasításától még inkább: *„Abban az esetben a szemszőrt eredeti vagy akarat szerint szükséges alakra le kell nyírni . . . Vigyázni arra, hogy a szemszőr ne legyen nagyon hosszú, hogy ne legyen akadályos a szemzugnak."*

Nem akarok akadályoskodni, de az én szemzugomnak ennyi is sok.

T. Gy.

FANTASZTIKUS NOVELLÁK

BANKRABLÓK

Olyan hirtelen történt az egész, hogy meglepődni sem volt idejük.

— Fel a kezekkel! Senki ne mozduljon! — ordította fenyegetően a fekete álarcos férfi. Két társa komoran előbbre lépett. A bank pénztárosa, nyugdíjazás előtt álló, idősebb ember sápadtan meredt a gazemberekre.

— Ha nem tévedek, egy évvel ezelőtt szinten önök méltóztattak kirabolni minket. Könyörgöm, annyi pénzügyi intézmény van még rajtunk kívül, miért nem szerencséltetnek mást is a látogatásukkal?

— Tartsa a száját, öregem, mert baj lesz! — mordult rá a vezér. — A zsákot! — szólt a társához.

A pénztáros engedelmesen nyúlt a kasszába, de a bankrabló lefogta a kezét:

— Nyugi! Egy évvel ezelőtt elvittünk százötvenezret, igaz?

— Igaz.

— A pénzt üzleti vállalkozásba fektettük, mely remekül jövedelmezett. A bank ugyebár 5 százalékos kamatra nyújt kölcsönt.

— Úgy van — suttogta döbbenten a pénztáros.

— Tessék, vissza a százötvenezer és az utána járó öt százalékos kamat. Az annyi, mint százötvenhétezerötszáz — számolta le a bankjegyeket a pultra. Fő a tisztesség és a becsület! — mondta elérzékenyülten a fekete álarcos. Udvariasan köszöntek és távoztak.

BÁL

A Hivatal bálján a hangulat már rendkívül emelkedett volt. A zenekar tüzes csárdásokat játszott. A párok kipirulva, önfeledten ropták a táncot. A levegőben színes konfettik repültek. Kacagó szépasszonyok, bókokat suttogó elegáns férfiak. A levegőben összekeveredett a finom parfőmillat a forró debreceni ínycsiklandozó szagával. Ekkor robbant be a bálterembe prémes télikabátjában, szigorú fekete keretes szemüvegével Debrői Hárs Béla, a Hivatal vezetője. Erélyesen felkiáltott:

— Banda! Zenét szüntess!

A vidám, kavargó tömeg mozdulatlanná merevedett és némán bámulta Debrőit, aki így folytatta:

— Kartársaim! A lelkiismeretükhöz szólok. Önök ma este vigadnak, táncolnak, mulatnak. S elfeledkeznek arról, hogy e percekben is hányan átkozzák Intézményünket az elintézetlen akták miatt. Felkérem tehát kollégáimat, hogy menjenek fel hivatali munkahelyükre és pótolják a restanciát. Ha szorgalmasan dolgoznak virradatig, sok ügyfelünk áldja majd a nevüket. Kérem, hogy a Rákóczi-induló hangjaira vonuljanak fel a szobákba!

A bálozók dörgő tapssal, harsány éljenzéssel fogadták a javaslatot. A zenekar rázendített az indulóra és a hivatalnokok fegyelmezetten, kettős sorokban vonultak fel az irodákba. Hamarosan írógépkattogás, bélyegzők csattogása verte fel az éjszaka csendjét.

Galambos Szilveszter

ITAL-DÖMPING

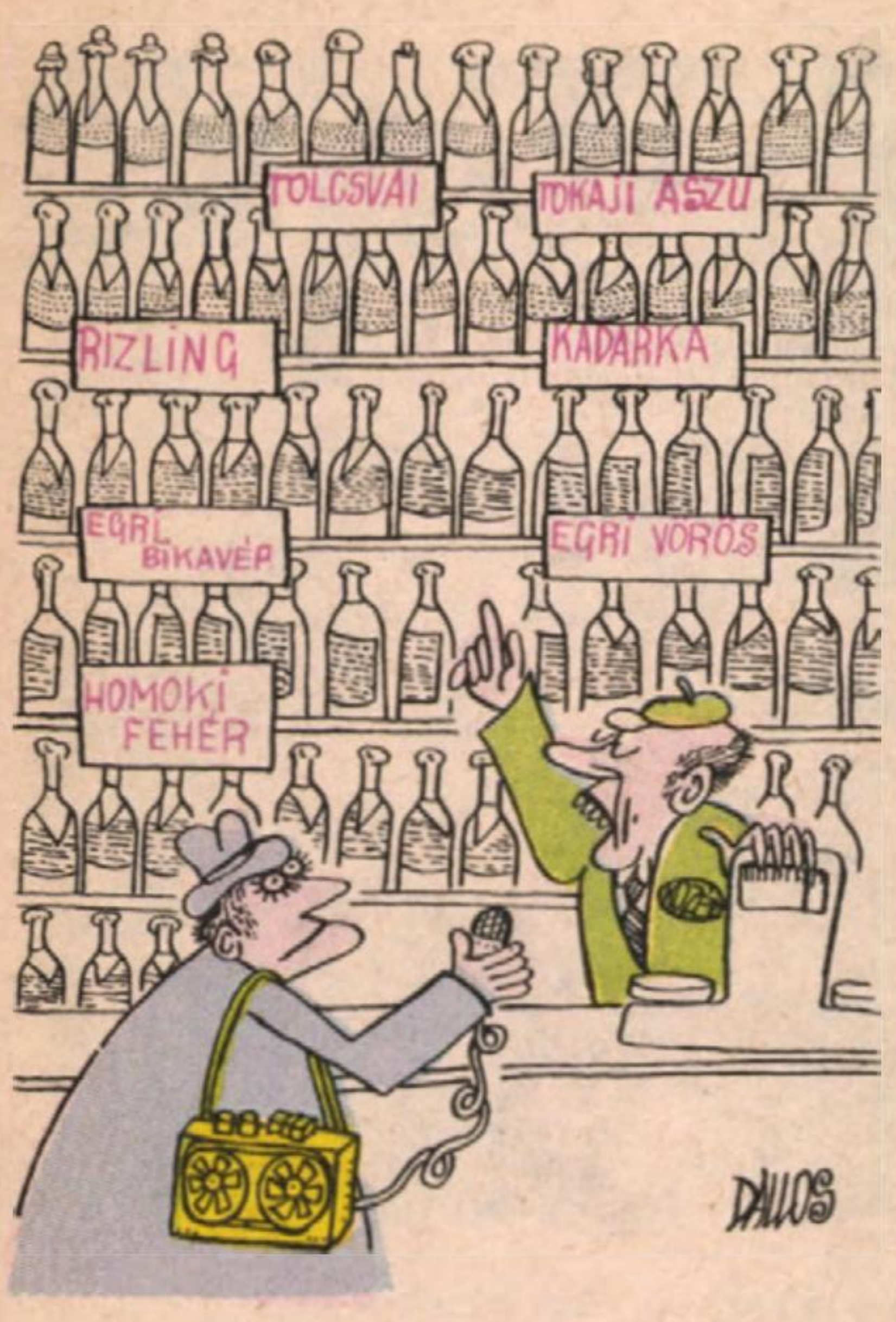

– Kérem, a Közért a közért van . . .

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

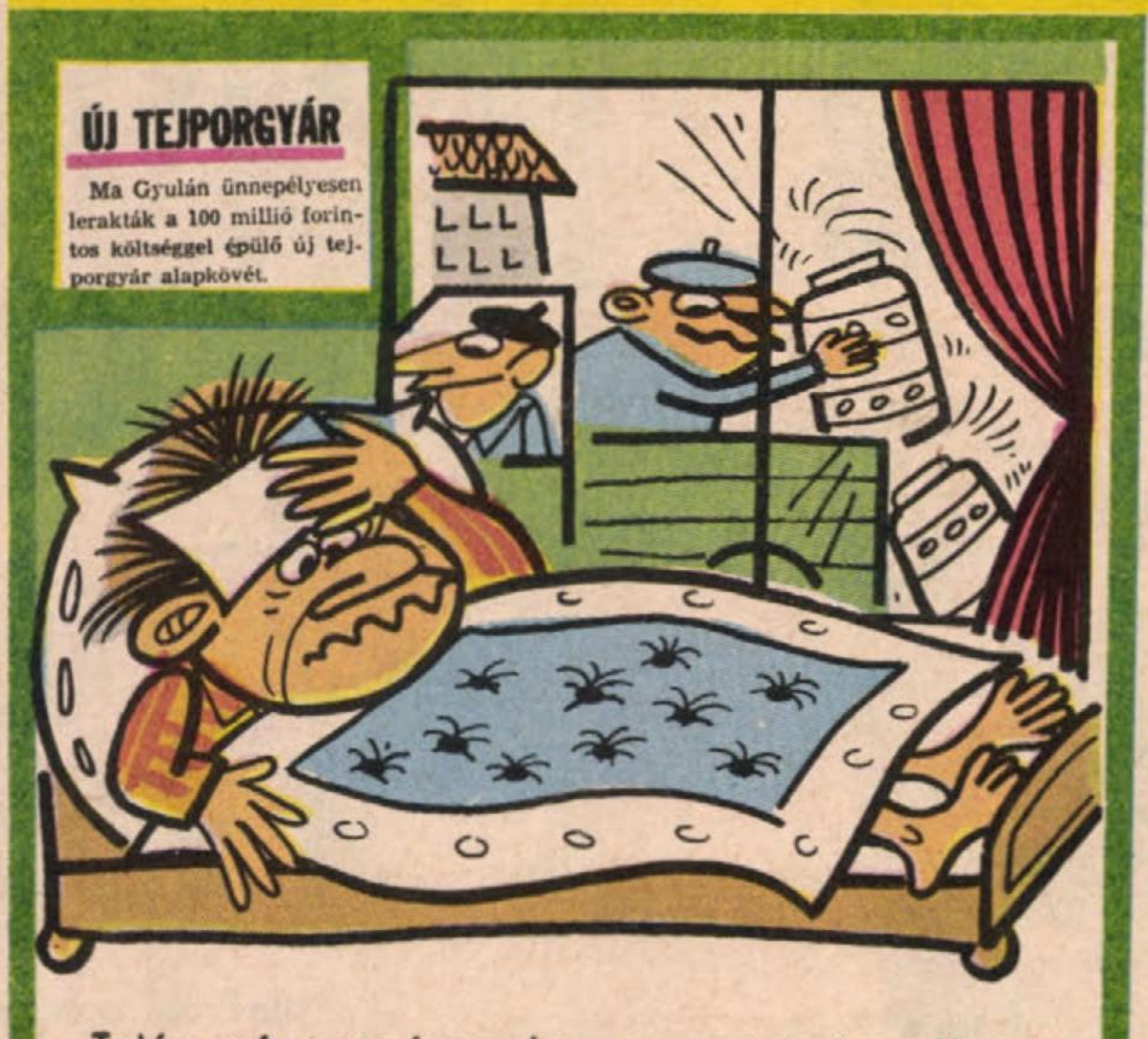

ÚJ TEJPORGYÁR

Ma Gyulán ünnepélyesen lerakták a 100 millió forintos költséggel épülő új tejporgyár alapkövét.

– Talán még megérem, hogy nem tejeskannákat dobálnak hajnalban, hanem tejeszsákot.

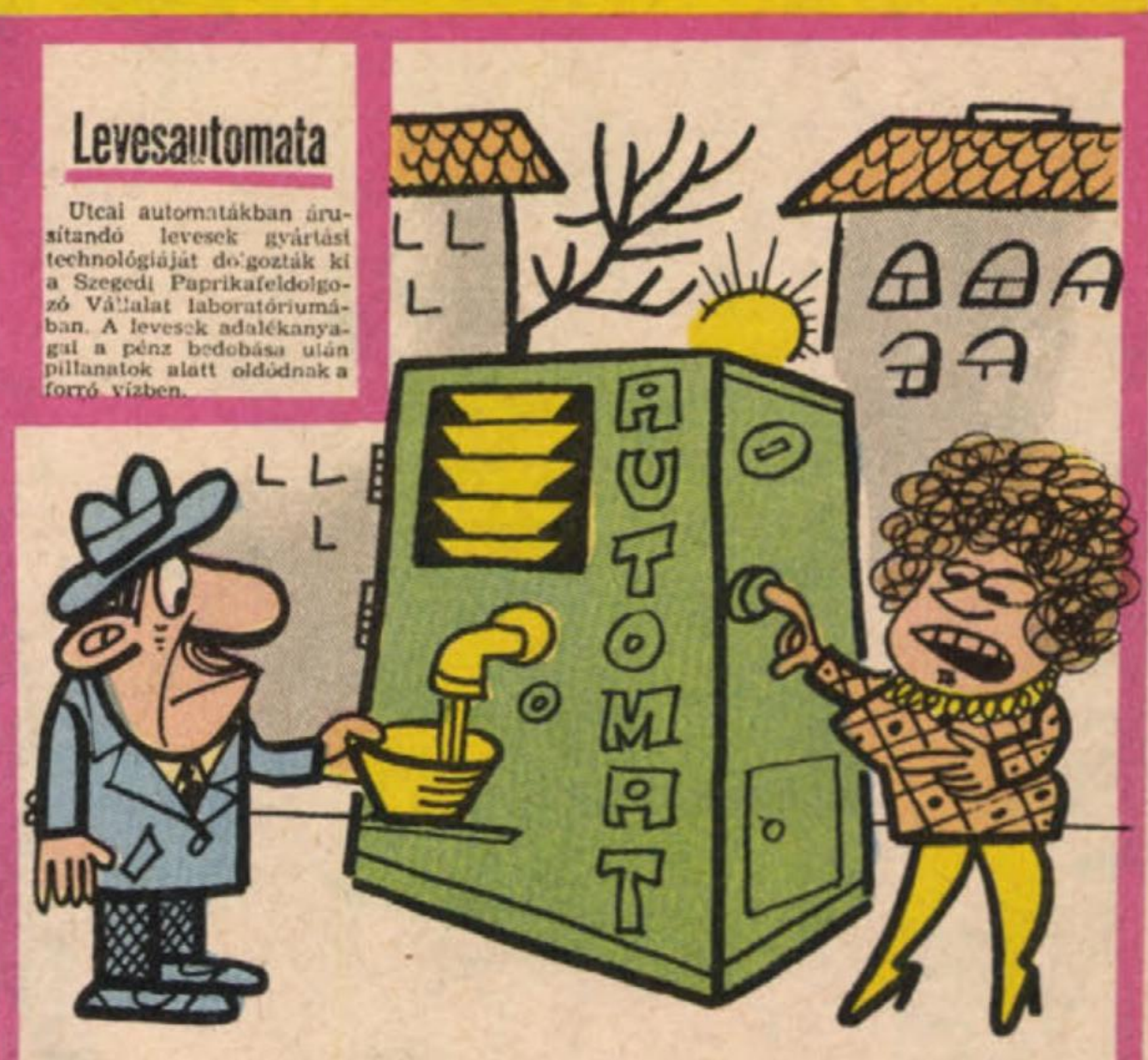

Levesautomata

Utcai automatákban árusítandó levesek gyártási technológiáját dolgozták ki a Szegedi Paprikafeldolgozó Vállalat laboratóriumában. A levesek adalékanyagai a pénz bedobása után pillanatok alatt oldódnak a forró vízben.

– Ezt piszkáld, ne engem, hogy az anyád jobban főzött!

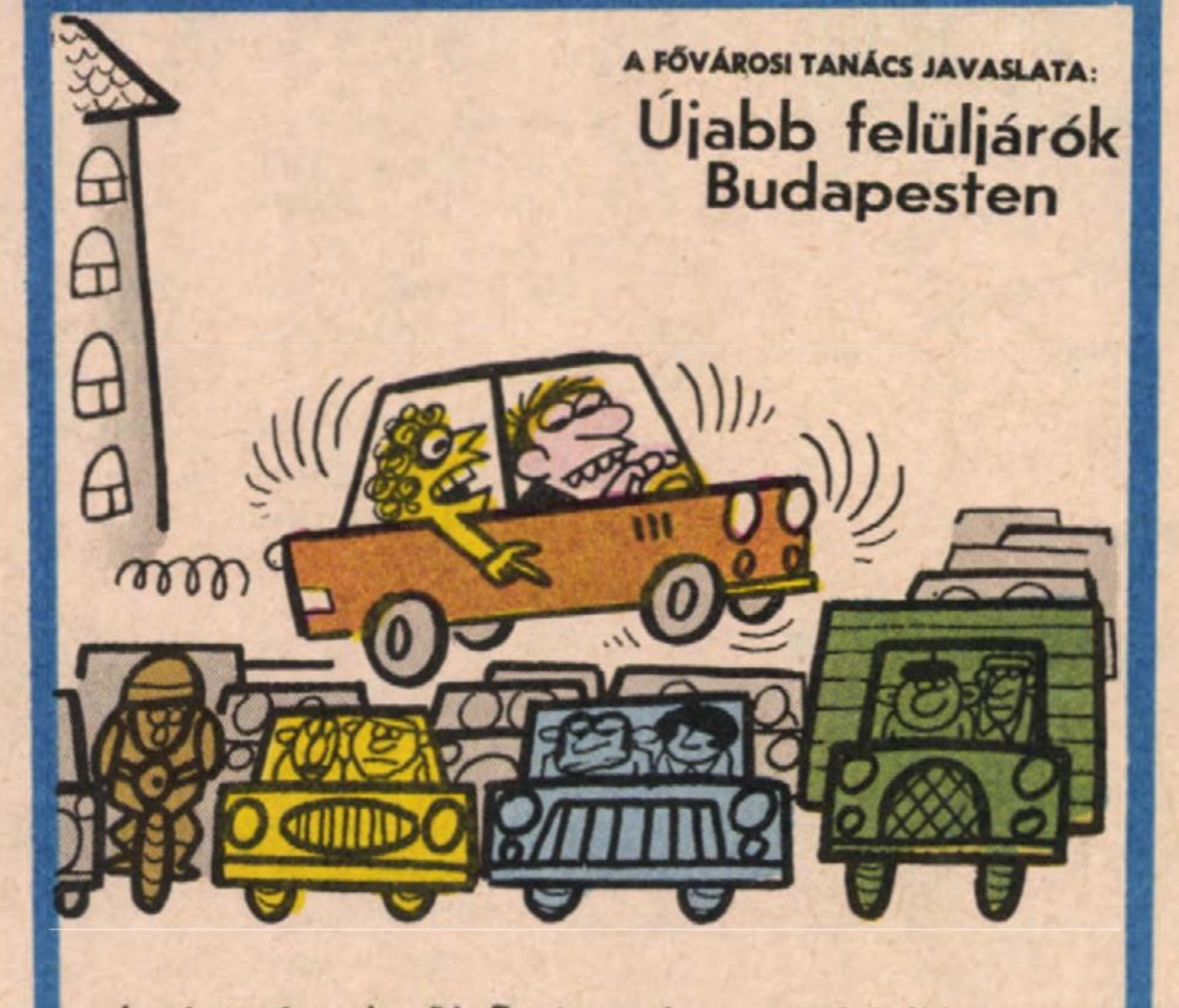

A FŐVÁROSI TANÁCS JAVASLATA:

Újabb felüljárók Budapesten

– Az istenért, Jenő! Ez itt még nem felüljáró, csak javáslat!

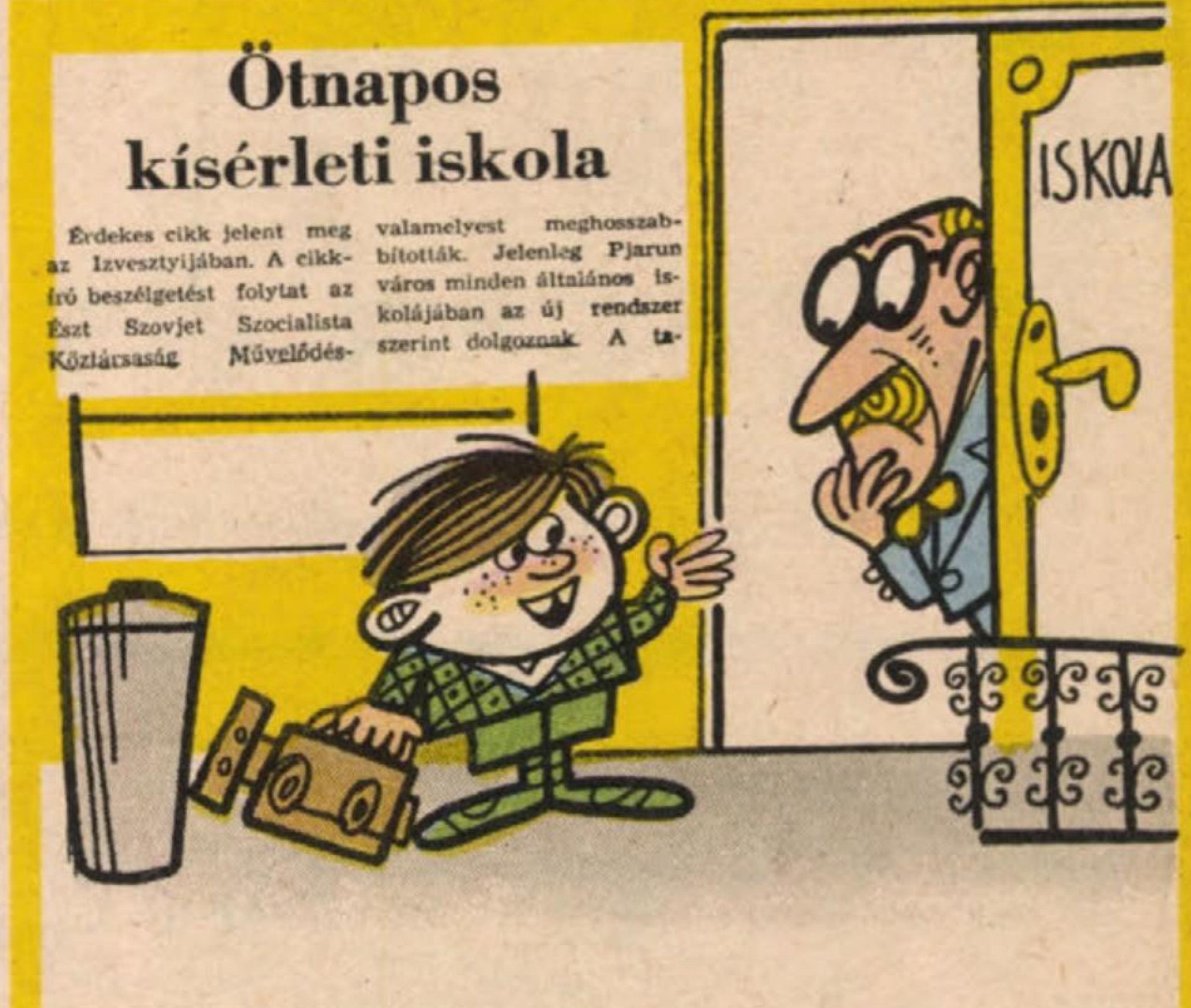

Ötnapos kísérleti iskola

Érdekes cikk jelent meg az Izvesztyijában. A cikkíró beszélgetést folytat az Észt Szovjet Szocialista Köztársaság Művelődés-

valamelyest meghosszabbították. Jelenleg Pjarun város minden általános iskolájában az új rendszer szerint dolgoznak. A ta-

– Nincs szükségük egy kísérleti nyúlra?

RÉBUSZ

111. rejtvényünk megfejtése:

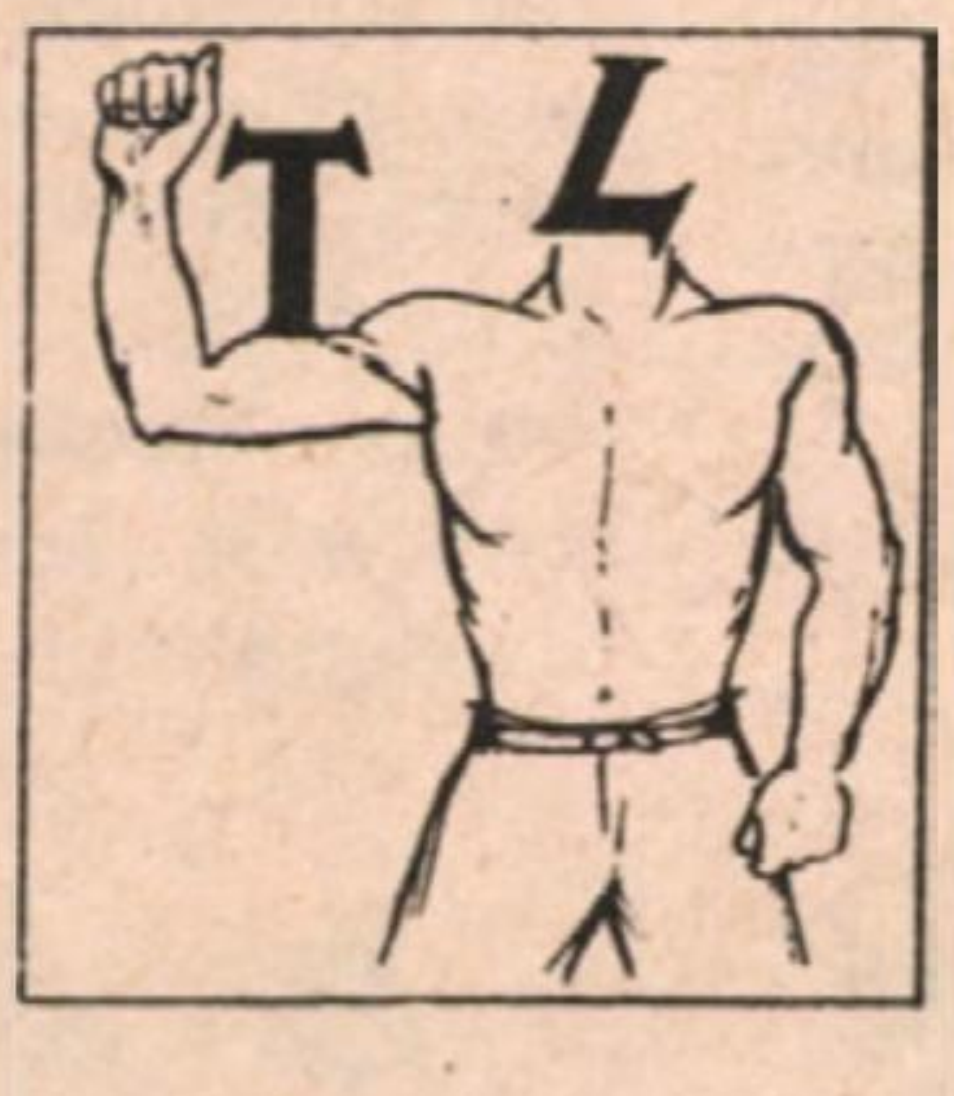

Talizmán

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Esze Jenő, Budapest XXII., Nagytétényi u. 58.

Szilvás Izabella, Zalaegerszeg, Vörösmarty u. 19.

Gunda Tamás, Debrecen, Dóczy József u. 5.

113. REJTVÉNYÜNK

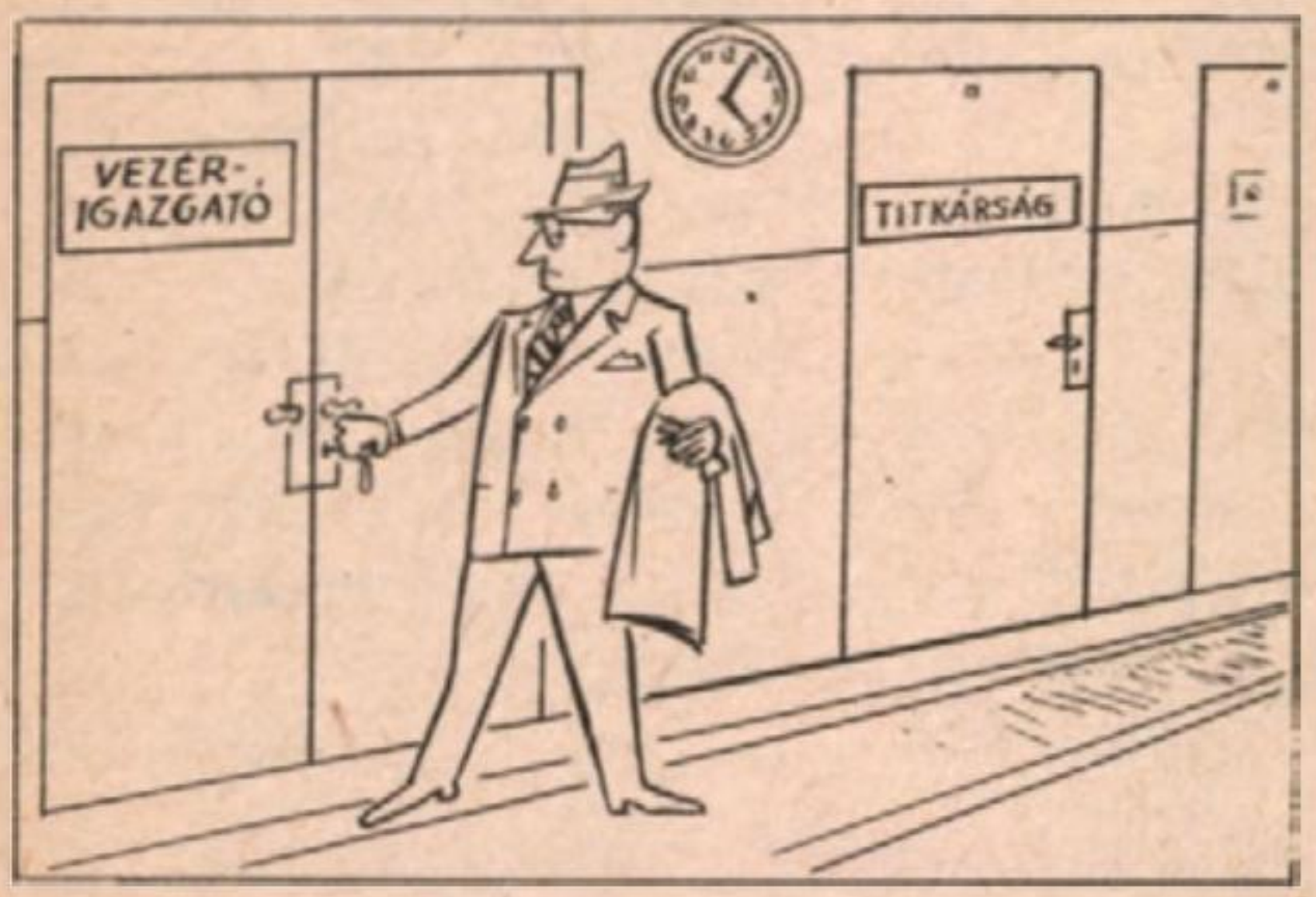

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb március 2-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

AZ ÓVATOS

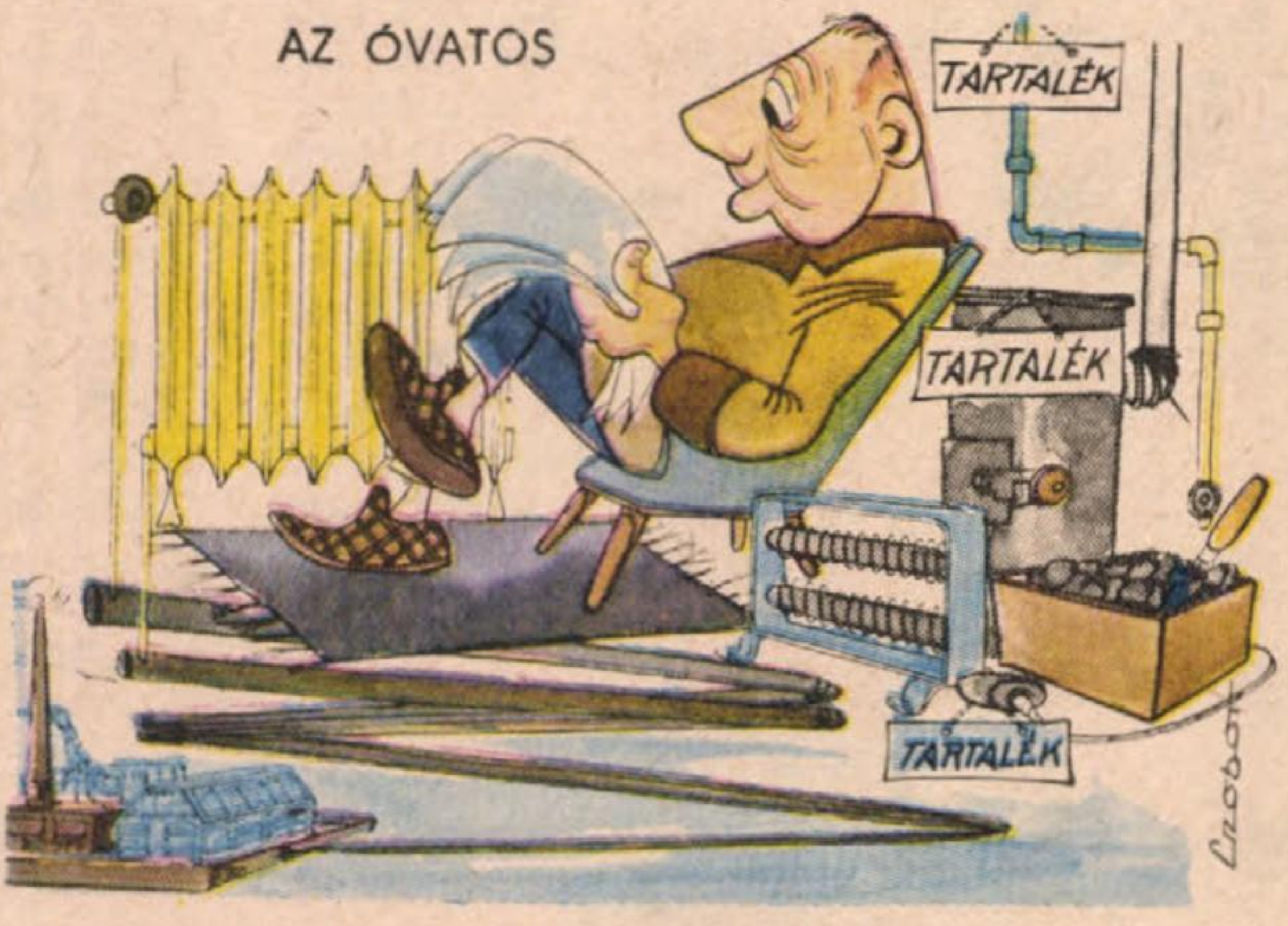

EGY TUDÓS ÚTJA A MÚLTBA

Claude Lévi-Strauss francia tudós, a strukturalizmus legjelentősebb képviselője újabban a régmúlt korszakokra irányítja figyelmét. Amikor megkérdezték tőle, hogy miért foglalkozik most a primitív kultúrákkal, így válaszolt:

– Mert utálom azt az évszázadot, amelyben élek!

Érdekes lenne viszont tudni, hogy a primitív kultúrák emberei vajon szerették-e azt a kort, amelyben éltek, amikor még évszázadok sem voltak!

BUKSI SZORGALMAS

Sajdik Ferenc rajza

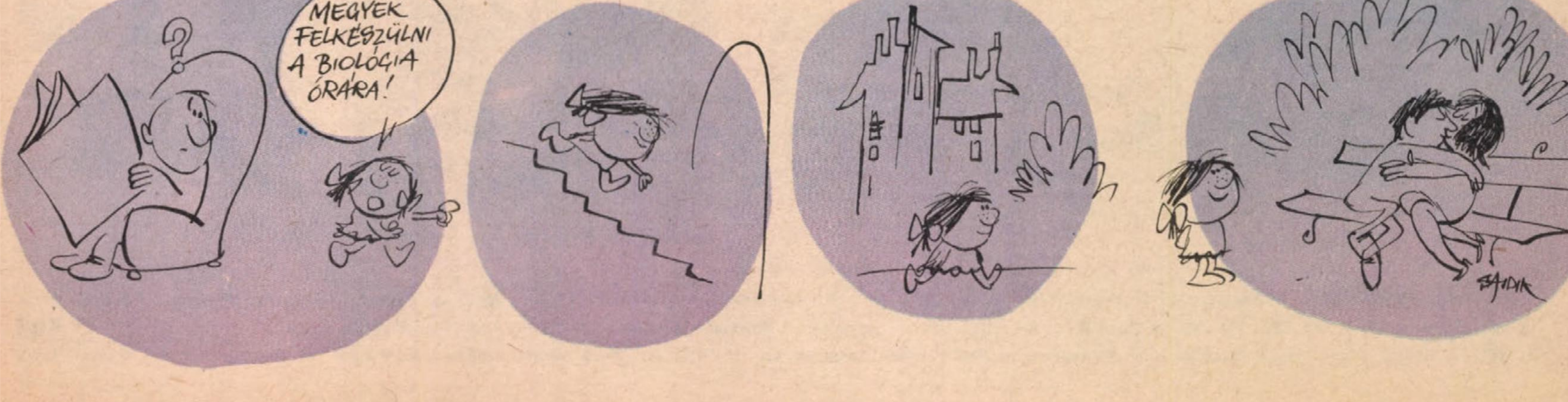
MEGYEK FELKÉSZÜLNI A BIOLÓGIA ÓRÁRA!
SAJDIK

GYŰJTŐSZENVEDÉLY

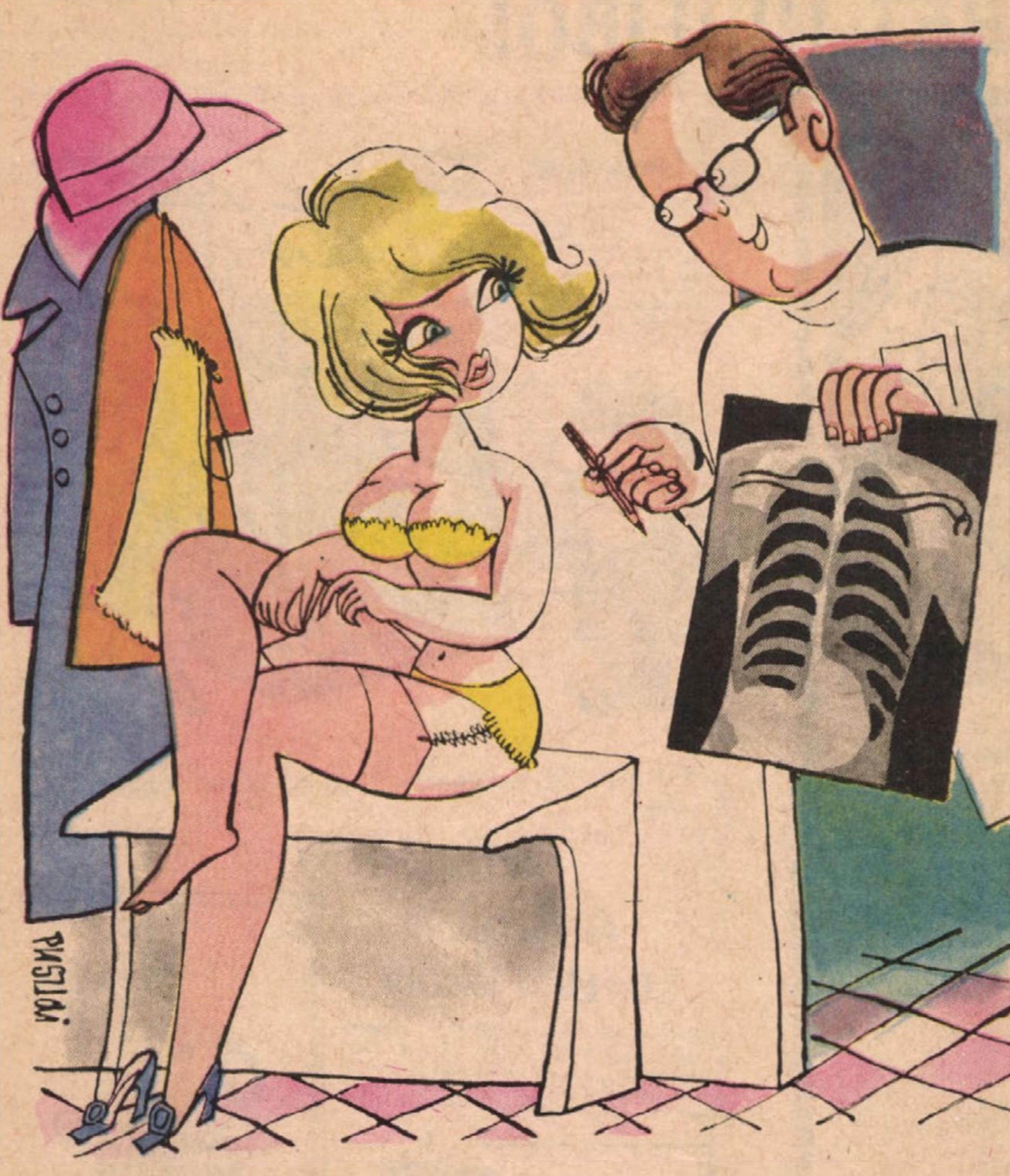

– Drága művésznő, egy autogramot kérek a fényképére...

TÁRGYALÁS KÖZBEN

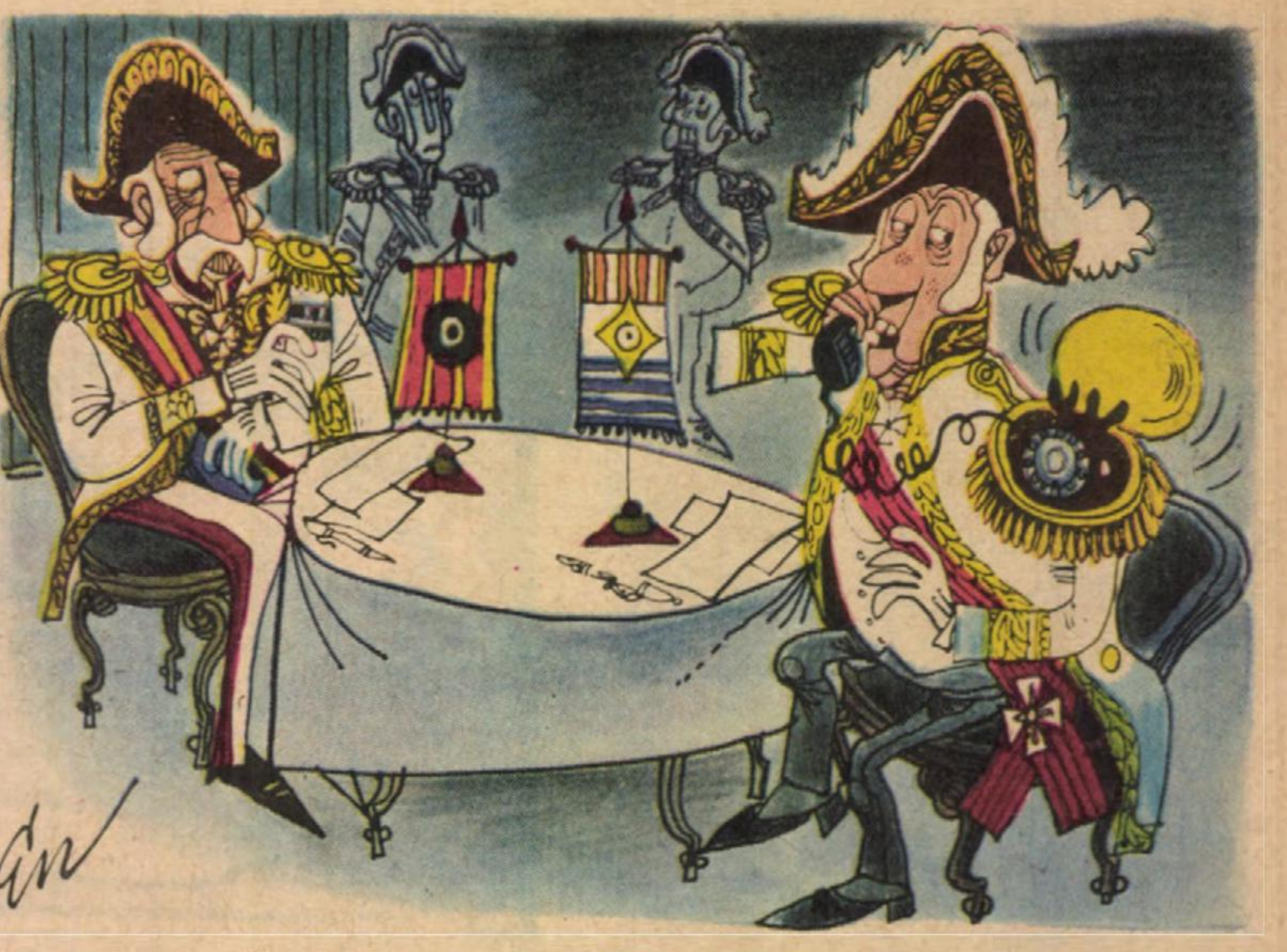

– Halló! Azonnal kérek további utasításokat...

A SEBESÜLT

Kovácsi bepólyázott fejjel jött be az eszpresszóba.

— Mi történt veled? — kérdeztem részvéttel.

— Hosszú história — sóhajtotta — húsz évvel ezelőtt kezdődött, Mátraházán. Ott nyaraltam.

— Én azt kérdeztem, hogy mi történt a fejeddel?

— Arról beszélek! Húsz évvel ezelőtt kezdődött, mint említettem, Mátraházán. A mellettem levő szobát egy csodálatosan szép nő kapta. Egy sexbomba.

— Megszólítottad?

— Ő szólított meg engem. Éjszaka bekopogott. Megkérdezte; kaphatna-e egy cigarettát? Adtam neki. Megköszönte, elment és én magamra húzva a paplant, elaludtam. Negyedóra múlva újra kopogott. Újságot vagy könyvet kért. Elpanaszolta, hogy nem tud elaludni és olvasni szeretne. Adtam neki egy könyvet, azután újra magamra húztam a paplant és...

— És újra elaludtál.

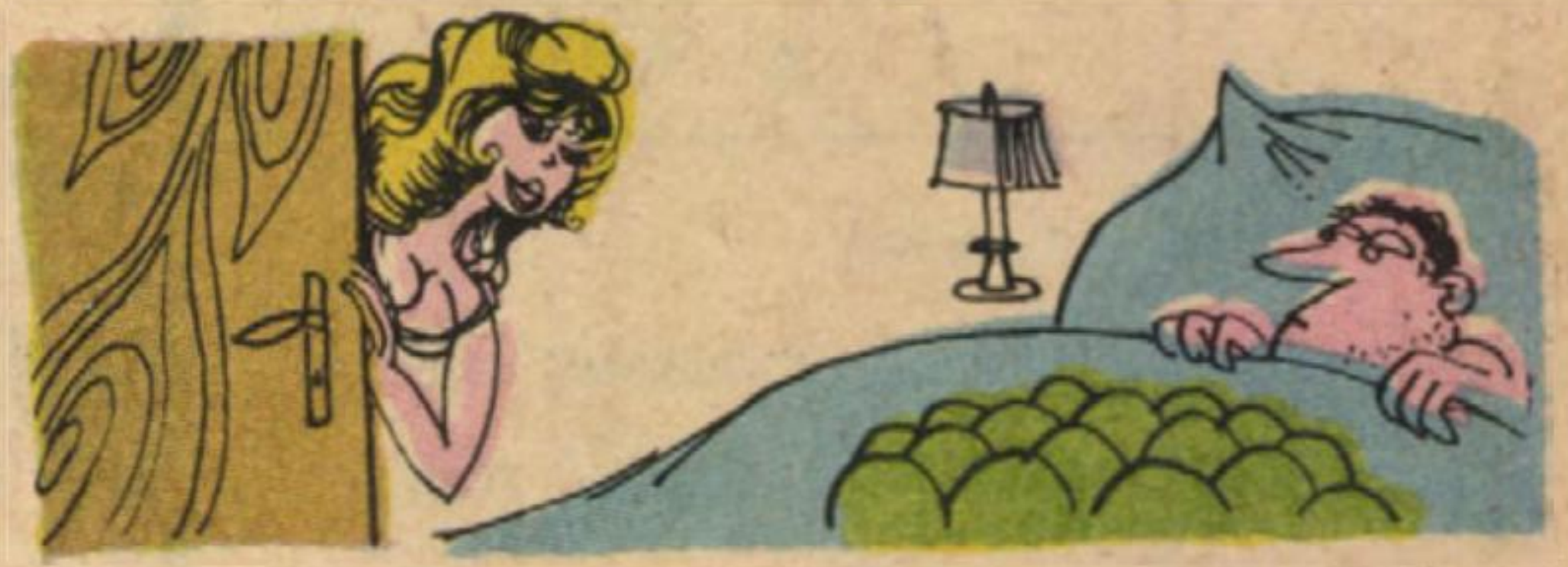

— El. Ismét eltelt egy kis idő, kopogás, a sexbomba megint bejött a szobámba és megkérdezte, hogy nincs-e altatóm. Volt, adtam neki.

— Erre ő kiment, és te magadra húztad a paplant.

— Stimmel. Ez történt húsz évvel ezelőtt. Ma a televízióban egy hasonló szépségű, hasonló alakú sexbombát láttam, mire eszembe jutott a húsz év előtti mátraházi nő. A nő képe a fejemben volt akkor is, amikor — nem sokkal később egy szöget vertem a falba. Hirtelen, mintha villám csapott volna belém, rájöttem arra, hogy az a csodanő nem cigarettáért, nem könyvért, nem altatóért kopogott be hozzám azon a júliusi éjszakán. Hát persze! Egészen másért jött be! A valóság felismerésének pillanatában a homlokomra csaptam, de megfeledkeztem arról, hogy a kalapács a kezemben van. Így sebesültem meg...

(palásti)

ÓVATOS FŐPINCÉR

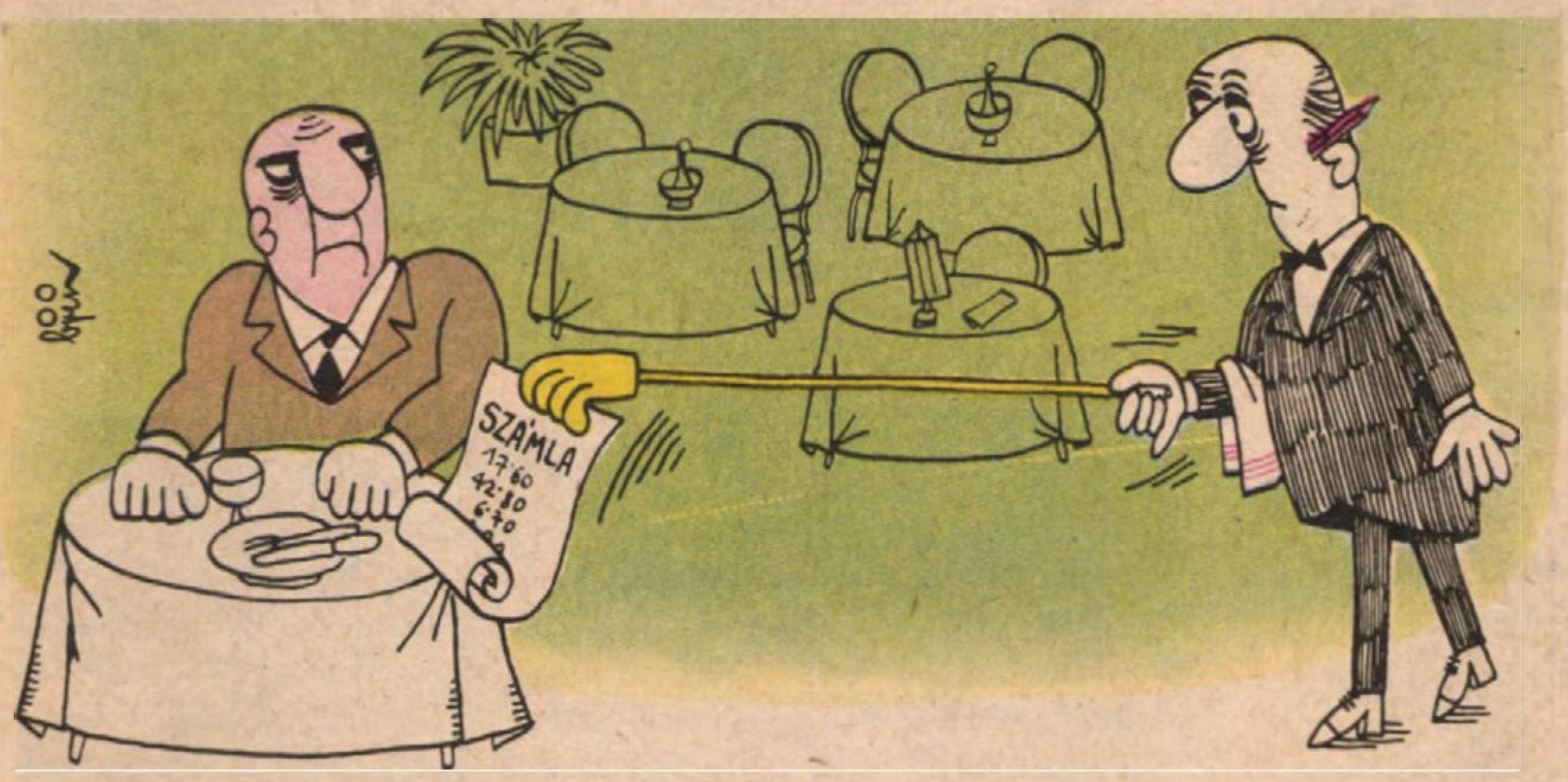

CIRKUSZ-IDOMÁR

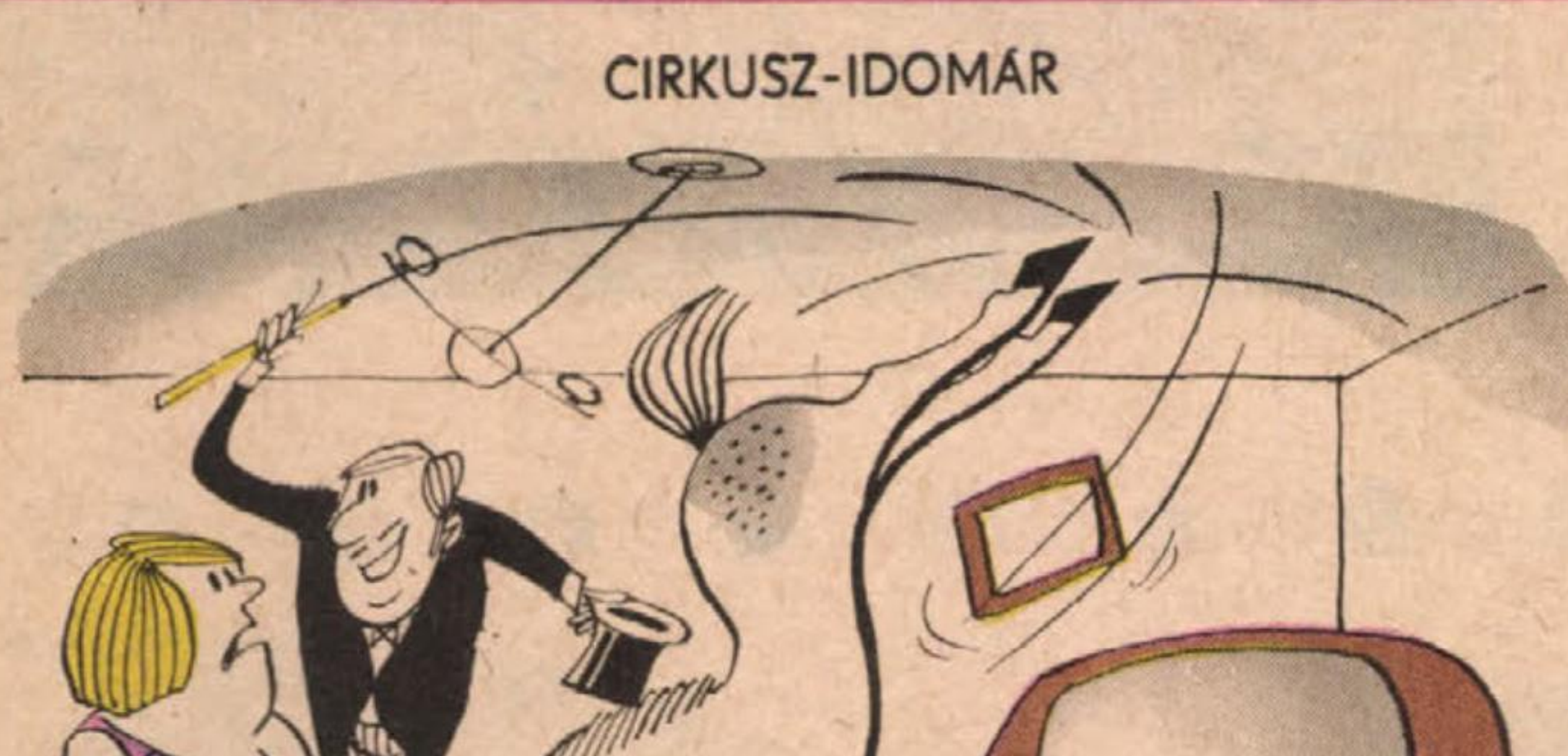

– Gyerekeink nincsenek, így viszonozzuk a felettünk lakók házi buliját.

ZÁRSZÁMADÁS IDEJÉN

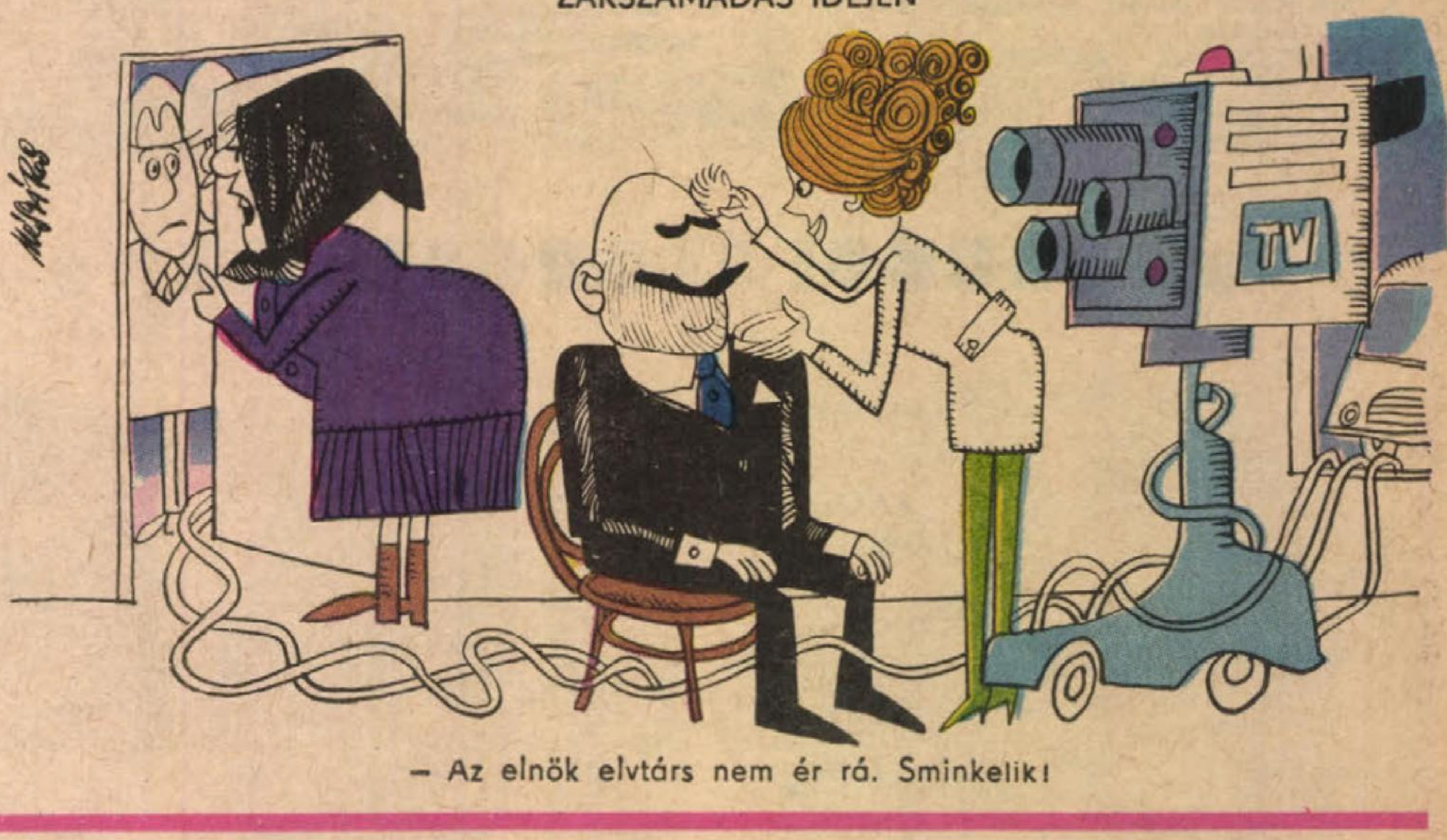

– Az elnök elvtárs nem ér rá. Sminkelik!

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25.504
Készült a Zrínyi Nyomdában 70.2312/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre